

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARY WINE

*"Büyüleyici...
Soğuk İskoçya gecelerini bile
ısıtabilecek kadar sıcak bir hikâye."*

Publishers Weekly

#ORPPERSEPHONE

İskoç Ateşi



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mary Wine
İskoç Ateşi

Kitabın Özgün Adı: Highland Heat
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 187
Yazan: Mary Wine
Çeviren: Güzin Pelin Direnoğlu
Yayına Hazırlayan: Funda Diken
Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu
Dizgi: Başak Yaman Eroğlu
ISBN: 978-605-5092-68-9

© Mary Wine
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Nisan 2014

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 674 97 29 Sertifika No:12088

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com



İskoç Ateşi

Mary Wine

www.webcanavari.net / Orppersephone

Çeviren:Güzin Pelin Direnoğlu



Bir

Baharın gelişi sert rüzgârların yerini hafif meltemlere bırakmasından anlaşılıyordu.

Deirdre yüzünü gökyüzüne çevirip, temiz havayı içine çekerken gözlerini kapatıp, sessizce gülümsedi. Etrafa hâkim olan fundalıkların kokusu genç kadının dikkatinden kaçmamıştı.

Aslında dikkatinden kaçmayan bu detay Deirdre'nin hatırlamasının bile yasak olduğu anılarının tekrardan canlanmasına neden olmuştu. Genç kadın tam tamına iki yıl önce aşağılık bir herifin şehvet dolu tatlı sözlerine ve baştan çıkarıcı tavırlarına kanıp her şeyi mahvetmişti.

Deirdre tüm o şehvet dolu sözlerin yalan olduğunu çok geç anlamıştı. Çok geç.

“Öfkeni yenmenin zamanı gelmedi mi Deirdre?”

Genç kadın arkasını döndüğünde kız kardeşi Kaie'nin yanı başında olduğunu gördü.

“Peki, senin biraz daha sesli bir şekilde yürümenin zamanı gelmedi mi? Kendini kiliseye adamak demek dünyevi hayattan tamamen kopmak anlamına gelmiyor kardeşim.”

Kaie, Deirdre'nin komik tavrı karşısında kendini tutamayıp gülümsese de hemen kendisine çeki düzen verip

huzur dolu bir yüz ifadesi takındı. “İşte bahsettiğim olay bu kardeşim. Çevrendeki her şeye, herkese karşı tepkilisin. Ben durumumdan oldukça memnunum. Lütfen beni bu konuda incitme.”

Kaie üzerine renksiz bir rahibe elbisesi giymiş ve saçlarını örtmüştü. Deirdre, kardeşinin saçlarının, rahibe olmak için yemin ettiği törende kesildiğini hatırlıyordu.

Genç kadının kendi saçları ise hala uzundu. Deirdre çoğu zaman saçlarını örüp, topuz haline getirirdi ki uzun saçları dikkat çekmesin. Genç kadın kilise çatısı altında yaşadığından beri dudaklarından daha bir tane bile yemin sözcüğü çıkmamıştı. Deirdre uzun sürede çıkacağını hiç zannetmiyordu.

“Burada, bizlerin yanında yaşamaktan mutluluk duymuyorsun kardeşim. Tanrı’nın evinde yaşayanların tek amacı burada olmak istedikleri için yaşamak olmalıdır.”

“Kaie, babamın yanında yaşamaktansa burada yaşamayı tercih ederim. Ayrıca babam çeyizimi kiliseye bağışladığına göre, burada yaşamak zorunda olduğum gerçeğini yadsımamalıyız.”

Kaie’nin ifadesi sertleşmişti. “Bu kadar taş kalpli olduğuna inanamıyorum. Babamın elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorsun. Yaşlı adam evlilik dışı bir ilişki yaşadığını öğrendiğinde, tüm planların alt üst olmasına neden olan şey, senin dizginleyemediğin şehvetinden başka bir şey değildi.”

Bütün bu olanların tek sebebi, Melor Douglas. Yani Deirdre’nin tüm o yalanlara inanmasını sağlayan aşağılık herif.

Deirdre, kız kardeşinin sözleri karşısında sadece iç geçirdi. “Evet, haklısın. Ama atladığın bir ayrıntı var. Babamın senin için yıllar önce yaptığı evlilik anlaşması-na karşı çıkarak ve Roan McLeod ile evlenmeyerek kendini Tanrı’ya adadın. Sanırım babamıza karşı çıkan, bir tek ben değilim.”

Kaie'nin solan yüzü, Deirdre'nin az önceki intikam duygusunu yerle bir etmişti. Kız kardeşini üzmekten nefret ediyordu.

“Üzgünüm Kaie. Çok ileri gittim.”

Deirdre'nin kız kardeşi derin bir nefes aldı. “Sizler her zaman bana ne söylenirse onu yapacağımı düşündünüz. Ancak her gece gözlerimi kapadığımda, ben bu kilisenin çatısının altında uyuduğumu hayal ederdim... Anlayacağın senin hayallerinden çok farklıydı benimkiler...”

Kaie hayallerinden bahsederken gözlerinde oluşan tutku, Deirdre'nin dikkatinden kaçmadı. Neyse ki genç kız aşırı tepkisinin farkına çabucak varmış olmalı ki kendisini hemen toparlamıştı.

Deirdre, Kaie'nin gerçekleri yumuşatma çabasını takdir ediyordu.

“Evet. Benim hayallerimi, Melor Douglas süslüyordu.”

Bu, acı da olsa gerçektir ve Deirdre bunları duymaktan kaçınmıyordu.

“O adam sana yalan söyledi. Seninle evleneceği söylediği için, inandın ona.”

“Benim için bahaneler bulmana gerek yok kardeşim. Tüm bunlar benim seçimlerim yüzünden oldu. Bütün bu günahlarıma birde dürüst olmama erdemsizliğini eklemek istemiyorum. Herkes neyin ne olduğunu çok iyi biliyor. Senin üzerine giymekten mutluluk duyduğun bu rahibe giysisine, layık olmadığımı belirten fısıltıları, işitmek çok zor.” Deirdre istemsizce iç geçirdi. “En azından kimse benim yaptıklarımın hakkında sorulan sorulara cevap vermediğimi ya da konuşmaktan kaçındığımı söyleyemez.”

Kaie, kız kardeşinin sözleri karşısında kahrkaha attı. Ancak bu kahrkaha bir rahibe adayının atacağı cinsten; yumuşak ve hüzün doluydu. Deirdre ise Kaie ile ahlak-

sız geçmişini konuştukları gerçeği karşısında, hâlâ şaşkındı.

“Sen her zaman en cesur olanımızdın Deirdre. Kalbinin en derinlerinde yanan cesaret ateşini bildiğim için küçüklüğümüzden beri, senin bu dünyaya erkek olarak gelmen gerektiğini düşünmüşümdür. Evet, haklısın ben burada kendi isteğimle yaşıyorum. Dünya üzerinde yer alan başka hiçbir çatı altında bu kadar mutlu olamazdım. Basit bir yaşam beni mutlu ediyor. Roan McLeod benim İsa’nın gelini olma kararına saygı gösterip benimle evlenmekten vazgeçerek ne kadar iyi bir ruha sahip olduğunu bizlere göstermiş oldu. Yapacağımız o evlilik McLeod’a ve klanına çok fazla yarar sağlayacaktı.”

Kaie sözlerini bitirdikten sonra kapının yanında duran deri kovayı almak için eğildi.

“Roan’ın böyle önemli bir kararı nasıl verdiğini hala anlayamıyorum. Sırf kendi klanı için değil İskoçya içinde çok önemli bir birleşme olacaktı. Her neyse... Tüm bu olanlara minnettarım.”

Kaie, Deirdre’yi işine devam etmek için yalnız bıraktığında, genç kadın nihayet kendisi ile baş başa kalmıştı. Melor Douglas’ın kendisini baştan çıkarmasını haklı kılabilcek hiçbir neden yoktu. Ancak Kaie’nin, Deirdre’yi cesur bir ruh olarak adlandırması genç kadının şu ana kadar duyduğu, en değişik yorumdu. Evet, belki savaşa giden korkusuz askerlerin vatanlarını korumak için ne pahasına olursa olsun savaştıkları; bazılarının kollarını ve bacaklarını kaybettikleri, bazılarının hiç dö-nemedikleri bu acımasız savaş ortamında, Deirdre’nin cesur olarak adlandırılması çok komik oluyordu. Bu cesur askerlerin savaş anılarını şömüne başında dinlemek her ne kadar keyifli olsa da, aynı çatı altında o askerlerle yaşamak ve onların sorumluluğunu almak hiçte kolay değildi.

Deirdre ile konuşarak elinde tuttuğu kilimi alıp as-

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://www.kitapyurdu.com>

kılığın üzerine yerleştirdi. Genç kadın kilimi daha rahat dövebilmek için uzanıp kilimin kıvrımlı yerlerini düzeltmeye çalışıyordu. Sonunda kilim, gergin bir şekilde tahta askılıkların üzerinde yerini almıştı. Deirdre içindeki öfkeyi kilimden çıkarırcasına sert darbelerle kili me vuruyor, kilimden çıkan tozlar, bulut halinde odayı sarıyordu.

Babasının Deirdre için evlilik anlaşması yapmayacağı çok açıktı. Genç kadının çeyizi kiliseye bağışlanmış ve Deirdre'nin tüm umutları suya düşmüştü. Ama ne olursa olsun Deirdre gibi bir genç kadını günlerce kilise çatısının altında tutabilmek ve ona alçak gönüllü olmayı aşılama k hiçte kolay değildi. Bunun tek sebebi genç kadının bu sonu kendi elleriyle hazırlamasıydı. Tüm bunlar Melor Douglas ile buluşmaya giderken düşünmesi gereken sonuçlardı. Babasının kararına uyup Connor Lindsey ile evlenerek, iki klanının birleşimini sağlayacağına, duygularına yenik düşerek kendisini Douglas'ın kollarına attı. Deirdre yüreğinde ki aşkın, bu riski almaya değdiğini düşünmüştü. Genç kadına hayatı boyunca babasının sözünü dinlemesi öğretilmiş olsa da, Melor festival zamanı sinsi bir şekilde Deirdre'ye yaklaşıp genç kadının kulağına aşk sözcükleri fısıldayıp, Deirdre'nin aklını başından almıştı. Genç kadın tüm o tatlı sözlerle inanıp kendini Melor'ın kollarına bıraktığında her şey için çok geçti artık.

Deirdre bu aşktan hiçbir şey kazanamamış, aksine kaybeden taraf olmuştu. Ama ne olursa olsun hayatında ilk defa kendi iradesi ile verdiği bir kararı uygulamak, klanının değil de kendi kaderini düşünerek hareket etmenin verdiği zevki hissetmek Deirdre için çok yeni bir hissiyattı.

Genç kadın bir anlığına vicdanının sesini dinlemek için yaptığı işi bıraktı. Aslında Deirdre, Melor'a hissettiklerinin bir inat uğruna olup olmadığını merak ediyor-

du. Belki de genç kadın tüm bunları sadece babasına karşı gelmek ve kendi kaderini kendi çizmek için yapmıştı. İşte tüm bu kuşkular Deirdre'yi içten içe yiyip bitiriyordu. Genç kadın Melor'a duyduğu hislerin gerçek aşk olduğunu kabul etmek istese de, artık kendine yalan söyleyemiyordu. Gerçek âşk çıkarlar üzerine kurulamazdı. Aşk, bir insanı koşulsuz sevmek demekti.

Deirdre, at nallarının çıkardığı tok sesleri duyduğunda, genç kadın kilisenin arkasında yer alan nehrin kıyısında ki rahibelerin kiliseye doğru koşarak geldiğini fark etti. En önde ki askerin İskoçya tacı taktığı Deirdre'nin dikkatinden kaçmamıştı. Rahibeler hızlı adımlarla koşarken üzerlerine giydikleri cübbeler, yaşlı kadınların bileklerine kadar havalanıyorlardı. Kaie bile her zaman ki sakın tavrını bir kenara bırakıp arkasında bir toz zerresi bile bırakmadan koşuyordu.

Bütün rahibeler kiliseye doğru son hızla koşarlarken, Deirdre gelen askerlerin renklerini seçebilmek için elini gözlerinin üzerine koyarak yaklaşan atlılara baktı. Gelenlerin İskoçya'lı oldukları, dizlerine kadar uzanan, dış kısımları düğmeli çizmelerinden anlaşılıyordu. Askerlerin güçlü ve sert yapıları, atların sürüşlerine etkiliyor olsa da, atlar sahiplerine kolayca ayak uyduruyor; dörtnala koşuyorlardı. Her bir askerin tek bir hamlede kuşanabileceği sol omzunun arkasına yerleştirilmiş kılıç kabzaları, askerlerin her bir hareketi ile sallanıyordu. Deirdre, askerlerin baldırlarını örten sarı, turuncu ve siyah renkli kiltin altında, bacaklarının atları ne kadar sıkı sardığını fark etmişti.

Bu askerler Cameron Klanı'na aitti. Grubun önünde gelen askerin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Deirdre, başını kaldırıp bu kahrolası adama bakmasa bile, onun bakışlarının kendi üzerinde olduğuna yemin edebilirdi. Quinton Cameron, Deirdre'nin hatırladığı kadar iri ve kaba görünüyordu. Kabanı, atının arkasına, Deirdre'ye sımsı bir

gülümseme ile yaklaşırken, genç kadın sinirden yerinde duramayacak bir hale gelmişti. Cameron'ın bakışları, Deirdre'nin üzerinde dolanırken genç kadın öfkelenmesi dışında, bu durumdan az da olsa etkilendiğini kabul etmek istemiyordu. Bu Deirdre için utanç verici bir andı.

“Yemin ederim ki seni burada görmeyi hiç beklemiyordum, Deidre Chattan.”

Genç kadın, hiçbir şey olmamış gibi elindeki sopayı kilime sertçe vurmaya devam etti. Quinton'ın asil atı, Deirdre'nin kilime her vuruşunda çıkardığı sestten rahatsız olduğunu gösterircesine kulaklarını huzursuz bir şekilde havaya dikmişti. Quinton atına doğru eğilip hayvanının boynunu yavaşça severken, gözlerini Deirdre'den ayırmıyordu.

Genç kadın sinirli bir şekilde genç adama baktı.

“Bu çözümü babama öneren sendin. Bu yüzden bu kadar şaşırmaman gerekiyordu.”

Kilisenin giriş kapısının orada toplanan tüm rahibeler nefesini tutmuş bu atışmayı izliyorlardı. Quinton Cameron, karşısında cesaretinden ödün vermeden kendisine kafa tutan bu genç kadına hayranlıkla baktı. Genç adam içinde tutamadığı kahkahasını özgür bıraktığında bütün avlu bu gür sesle inlemişti. Quinton'ın arkasında hazır bekleyen askerleri beylerinin kahkahası karşısında sessizce gülümsemelerine rağmen gözlerini Deirdre'nin üzerinden ayırmıyorlardı.

Quinton başını öne eğerek, çatık kaşlarının altından karşısındaki öfkeli kadına baktı. Bu adam tam anlamı ile cesur bir İskoçya'lıydı. Saçları kuzguni siyah; gözleri ise buz mavisi rengindeydi. Genç adam Cameron Klanı'nın liderinin olmanın dışında, Liddell Kontu unvanına da sahipti. İskoçya'da artık böyle unvanlara sahip olan çok az insan vardı.

“Lord Cameron, ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyiz?”

Kaie, kiliselerine gelen konukları selamlamak için bir

adım öne çıkmıştı. Genç kız kilisede başrahibe olmak üzerine eğitildiği için ileride kiliseye gelen konukları karşılamak onun işi olacaktı. Kaie, başparmakları ile cübbesinin kemerini tutarak, Cameron'ın yüzüne baktı.

Lord Cameron, Kaie'nin kilisedeki saygı değer konumunu bildiği için atının üzerinden hızlıca inip genç kızın önünde diz çöktü. Lord'larının bu hareketini gören askerleri de aynı şekilde atlarından inerken etrafı saran deri kumaş gıcırtiları, Deirdre'yi çok rahatsız etmişti.

Kilise her zaman İskoçya'da bulunan klanlar için birleştirici bir görev üstlenmiş ve her zaman bu saygınlığı korumuştur. Cameron'ın sahip olduğu unvanlar ne olursa olsun, kilise her şeyden üstün bir konumda bulunuyordu. Kral bile kilisenin önünde diz çökmek zorundaydı.

“Beni affedin, kız kardeşim ama bu kilisenin her bir köşesini aramak zorundayım.”

Kaie aniden nefesini tuttu. “Erkeklerin bu kilisenin çatısının altına girmesi söz konusu olamaz. Bu kilisenin kapıları, sadece kendisini Tanrı'ya adayan kadınlar için açıktır.”

“Aynı zamanda Tanrı'ya ibadet etmek isteyenlere de açık, rahibe. Ve biliyorum ki sizden yardım isteyen hiç kimseyi geri çevirmezsiniz.” Quinton'ın gözleri, Deirdre'nin yüzünde sabitlenmişti.

“Tabi ki. Yardım isteyen insanları hiçbir zaman geri çevirmeyiz ancak kız kardeşimi görmek için kiliseyi aramanıza gerek yok. Kendisi, tam karşınızda.”

Deirdre kalbinin hızla çarpmasına aldırmadan mantığını devreye sokmuştu. Bu adam, onu arıyorsa elbet bir çıkar ilişkisi söz konusu olmalıydı. Ama ne yazık ki Quinton'ın yüz ifadesi hiçbir şekilde konuya dair bir ipucu vermiyordu. Genç adamın ifadesiz yüzündeki muzur bakışlara sahip gözleri dışında hiçbir duygu belirtisi yoktu. Deirdre:

“Ne kadar üzgünüm.”

“Eğer kız kardeşiniz için geldiğimi söylersem içiniz rahat edecek mi, rahibe?” Quinton bakışlarını Kaie’ye çevirdi. “Sanırım aynı zamanda bana kız kardeşinizin yeminini etmediğini ima ediyorsunuz. Ya da ondan kurtulacağınız için çok memnunsunuz.”

Kaie sinirlenmişti. “Tanrı’nın evinde saygısızlığa ve kesin hükümlere yer yoktur.”

Quinton’ın ifadesi sertleşmişti. “Aradığımız kişinin burada olup olmadığını söylemeyeceğinize olan inancım çok yüksek. Bu yüzden adamlarımın içeriye girmesine izin vermelisiniz.”

Deirdre, Kaie’nin ifadesinden, bu fıkirden hoşlanmadığını çok açık bir şekilde görüyordu.

Genç adamın yüzündeki ifade ise aynı hoşnutsuzluğu yansıtsa da, ısrarcı olacağı her halinden belliydi.

Kaie, kilisesini o küçücük bedeni ile koruyabileceğine inanıyormuşçasına kilisenin kapısına doğru geri bir adım attı. “Buna asla izin vermem.” Genç kızın sesi bir fısıltı halinde çıkmış ve Quinton’ın adamlarına kadar ulaşamamıştı.

Cameron’ın askerleri ileriye doğru gitmek için hazırlanırken, lordları elini havaya kaldırıp onları durdurdu. Deirdre ise bu manzara karşısında elindeki sopayı yere fırlatıp kız kardeşinin yanına doğru koştu. Cameron Lordu’nun, genç kadının bu hareketini takdir ettiği gözlerindeki parlaklıktan anlaşıyordu.

“Kız kardeşim buraya giremeyeceğinizi söyledi. Sadece İngiliz pislikleri kiliseye karşı gelirler. Bu kiliseye asla erkekler giremez. Bir rahibeye karşı gelerek, klanının renklerini kirletmeyi göze alabiliyor musun?”

Kilisenin iç duvarlarına saklanan rahibelerin onaylama mırıltıları duyulsa bile hiç biri Kaie’nin yanında durmamış; Cameron Klanı’nın askerlerinden korkup kaçmışlardı.

Cameron Klanı askerleri ve lordları karşılarında kor-

kusuzca duran bu iki savunmasız kadına bakarken, Kaie'nin kiliseyi hatırlatan varlığı sayesinde yerlerinden kıpırdamıyorlardı.

“Size karşı saygım sonsuz rahibe ancak bu kiliseyi baştan aşağıya aramak zorundayım.”

Quinton sesindeki kararlılık ile birlikte ileriye doğru adım atar atmaz, askerleri de aynısını yaptılar. Deirdre buna izin vermeyecekti. Genç kadın, Quinton'ın önüne kendini siper ederken, genç adam Deirdre'nin cübbesinin eteklerine kendi botlarının ucu değene kadar durmayı düşünmüyordu.

“Sizden korkmuyorum Lordum. Bana ne aradığınızı söyleyip, erkeklerin girmemesi gereken bir yere girmek konusundaki ısrarınızı bir kenara bırakırsanız bu sorunu halledebiliriz. Size yalan söylemem.”

“Kraliçe Joan Beaufort'u arıyorum. Eğer burada ise onu bulacağıma emin olabilirsiniz.” Quinton'ın ifadesi daha da sertleşmişti. “Bu konuda söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemeyeceğim.”

Deirdre, bu küstah adama haddini bildirmek için ağzını açtığı sırada daha ne olduğunu anlayamadan, Quinton genç kadının ayaklarını yerden keserek, onu kucağını almıştı. Deirdre en son bu şekilde, babası tarafından kucağa alındığında en fazla 3 yaşında olmalıydı.

“Beni hemen bırak.”

Quinton hiçbir şey demeden yüzündeki sırtan ifade ile genç kadını kilisenin girişine çıkan merdivenlerden taşıyarak, avluya ulaştı.

“Seni birçok kez uyardım ama uyarılarımın bir işe yaramadığını görüyorum. Seni ilk gördüğümde tam bir baş belası olduğunu anlamıştım zaten.” Quinton, Deirdre'yi ayaklarının üzerine bıraktı. Deirdre, genç adamı yolundan çekilmesi için dürtse de, Quinton yerinden kıpırdamıyor bunun yerine adamları kilisenin içine dolarken sırtımayı sürdürüyordu.

Ön kapıda bekleyen rahibeler kutsal evlerinin erkekler tarafından istila edilmesine şahit olurken, çılgık çılgılığa bahçeye kaçıyorlardı. Kapıyı kullanarak bahçeye çıkmak isteyen yüzlerce rahibe, Deirdre'yi hiçe sayıp genç kadına çarparak, genç kadının dengesini kaybedip Quinton'ın göğsüne yaslanmak zorunda kalmasına neden oldular. Genç adam bir anda ne yapacağını bilemese de hemen Deirdre'yi kollarının arasına alarak panik ile koşan yaşlı kadınların itişmelerinden korumaya başladı.

“Ellerini üzerimden çek.” dedi genç kadın, Quinton'a o kadar yakın duruyordu ki sesini duyurmak için bağırmasına gerek kalmamıştı.

“Bu sıkışıklıkta ellerimi senin üzerinden başka yere koymam imkânsız gibi görünüyor.” Genç adam Deirdre'nin kulağına eğilip fısıldarken, sesindeki keyif çok belirgindi. Genç kadın, Quinton'dan uzaklaşmak istese de insan selinin arasında bunu yapmak hiçte kolay olmuyordu. Quinton'ın elleri Deirdre'nin sırtından yukarılara doğru çıkarak ensesinde durdu. Bir erkeğin dokunuşlarını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama ne olursa olsun yabancı bir erkeğin dokunuşlarından bu kadar kolay etkilenmek, çıplak teninde Quinton'ın sert ve erkeksi ellerini hissetmek bütün duygularını alt üst etmişti. Genç adam, Deirdre'nin ince ve uzun örgüsünü ellerine doladı.

“Anladığımı kadarıyla Tanrı'ya bağlılık yeminini etmedin daha.” Quinton, Deirdre'nin uzun saçlarından bunu kolayca anlamıştı. Yeminini eden her rahibe aday, uzun saçlarına veda etmek zorunda kalıyordu. “Bunu duyduğuma sevindim baş belası.”

Quinton'ın ses tonundaki şehvet, Deirdre'nin uzun süre önce hatırlamamak üzere aklının ve kalbinin en arka kısımlarına kilitlediği duyguları hatırlamasına neden olmuştu. Bu vahşi ve kaba adam ile ilk kez karşılaşmalarının ve genç kadından öpücük almasının üzerinden bir

sene geçmişti. Tutku, Deirdre'yi sarmaya başlıyor, bir daha hissetmemeye yemin ettiği duygular yeniden canlanıyordu. Genç kadın kendi acizliğinden o kadar tiksiniyordu ki hemen Quinton'ın kollarından kurtulup geri adım attı.

Kiliseden koşarak çıkan kalabalık gittikçe azalmış olsa da Quinton bu fırsattan yararlanmak istercesine, Deirdre'nin kaçmasına izin vermeyerek hızlı bir hamle ile onu kendine doğru çekti. Genç kadının inatçı doğası yüzünden bu pek kolay olmasa da, Quinton çoktan zevkle Deirdre'nin kıvrımlarının tadını çıkarmaya başlamıştı. Genç adamın gözlerindeki zevk parıltıları Deirdre'yi sinirlendirmişti. Genç kadın bu parıltıların tek anlamının şehvet olduğunu çok iyi biliyordu.

“İşte yine kendi bedeninin aşağılanması neden oluyorun...”

“Edeceğim hiçbir yemin sizi ilgilendirmez Lord Cameron. Burada yaşadığım sürece bana elinizi süremezsiniz.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun Deirdre Chattan? Gördüğüm kadarıyla saçların hala bir erkeğin göğsünü kaplayacak uzunlukta. Sen hala kendine güvenli bir yer arayan küçük bir kız çocuğu gibi ürkek ve hırçınsın. Belki de bugün aradığın o güvenli yeri bulmuşsundur.”

Deirdre içinde tuttuğu nefesi sinirli bir şekilde verdi. “Ruhunuz o kadar karanlık olmalı ki, bu kutsal çatının altında, bana böyle ahlaksız şeyler söyleyebiliyorsunuz Lordum.” Genç kadın söylediklerinin Quinton'ın asil kişiliğine hakaret olduğunu biliyor olsa da hiçbir şey umurunda değildi. Deirdre acımasız sözlerini söylemeye devam ediyordu. “Benim ahlaksız bir kadın olduğumu düşünmen, bana istediğin gibi davranacağın anlamına gelmiyor. Melor'ın tüm sözlerine inandım çünkü benimle evleneceğine söz vermişti. Ben ahlaksız bir sürtük değilim.”

“Ben asla öyle olduğunu söylemedim, Deirdre. Baş-

kalarının, ona ne yapacaklarını söylemesine izin vermemen, kendi doğrularını kovalayan bir kadın hakkında ne düşündüğümü bilseydin çok şaşırırdın.”

Deirdre, Quinton sesindeki onaylayıcı tonu hissetse de bu adama güvenmeyi hiç istemiyordu. En son bir erkeğe böyle güvendiğinde neler olabileceğini çok iyi öğrenmişti. Kendisinin ve klanının itibarı yerle bir olmuştu.

“İsmimi söylemeyi keser misin? Birbirimizi tanımıyoruz bile. Öpüşmüş olduğumuz gerçeği bunu hiçbir şekilde değiştirmez.”

“Dikkatli ol kadınınm. Sesindeki bu meydan okuyan tavrı tahmin ettiğinden daha çok sevdim.” Quinton’ın dikkati, Deirdre’nin saçlarını kaplayan kumaşa kaymıştı.

Deirdre sesinin ne kadar zayıf çıkacağını düşünmeden hemen cevap verdi. “Senin hiç onurun yok mu?” Genç kadın, bu kendini beğenmiş adamdan kurtulmak için, onu aşağılıyor ve sözleri de tam istediği gibi Quinton’ı deliye çeviriyordu.

Genç adam burnundan soluyordu. Elini kemerine yerleştirdi. Kemerin deri kopçaları bileğine dolanmış, eteğinin pilileri birbirinden ayrılmıştı. Quinton’ın omzunun arkasında asılı duran kılıç, Deirdre’nin dikkatini daha yeni çekiyordu.

“Bu çatının altında silah bulundurmak yasak.”

Genç adam homurdandı. “Yalan söylemek ve lanet etmekte yasak, Deirdre Chattan.”

Quinton, genç kadının ismini söylerken sesinin tonunu alçaltmıştı. Genç adamın gözlerinde yer alan meydan okuma ışıltısı, istemsizce Deirdre’nin vücudunun ürpermesine neden oluyordu.

“Ben asla yalan söylemem, Lord Cameron. Kraliçenin burada olduğunu söylüyorsun ama doğru düzgün sorduğunu hiç duymadım.”

Quinton'ın parmak boğumları sinirden bembeyaz olmuşlardı. Bu bir erkeğin içinde patlayan öfkesinin en açık kanıtı olmalıydı. Deirdre, onun yüzüne bakıp ne kadar öfkelenildiğini anlamak için başını kaldırdığında Quinton'ın ifadesiz yüzü ile karşılaştı.

“Ben, İskoçya'nın kraliçesi olan, Joan Beaufort'u arıyorum.” Genç adam dişlerinin arasından öfkesini kontrol edencesine temkinli konuşuyordu. “Burada mı acaba?”

Quinton'ın birkaç adamı lordlarının yanlarında durmuş, Deirdre'nin vereceği cevabı bekliyorlardı. “Benim vereceğim cevabın hiçbir önemi yok artık. Adamların çoktan kilisenin içini talan ettiler.”

Genç kadın kilisenin içindeki rahiplerin ve rahibelerin hoşnutsuz seslerini işitebiliyordu. Kilisenin dışında ise geride kalan askerlerin atlarının kişnemelerin yanı sıra, kilise mensuplarının birbirlerini rahatlatan konuşmaları da bahçeyi sarmıştı.

Quinton homurdandı. “Soruma cevap vermediğine göre şüphelenmem gereken bir konu var sanırım.”

“Sen ve adamların cehennemden gelen ordular gibisiniz.”

“Şimdi adamlarımı alıp buradan gidiyorum kadını. Seninle kalıp o güzel yüzünün keyfini çıkarmak istemem dersem yalan olur. Ama ilk önce görevimi yerine getirmem gerekiyor baş belası!”

Lanet olsun!

Deirdre, bu adamdan nefret ediyor ama aynı zamanda garip bir şekilde kendisini, onu isterken buluyordu. Cameron Lordu, Melor gibi onursuz bir adam değildi. Ama ne olursa olsun bu adamdan uzak durmalı; gözleminde gördüğü tutku ateşinin kendisini, içine almasına izin vermemeliydi.

“Evet, sen yapman gerekeni yaptın. Ve bu adam seni kışkırtmaktan geri kalmadı.” Kaie’nin sesi yüksek çıkmasa bile hoşnutsuzluğu çok açıktı.

Deirdre, temizlemek için yere eğildiği yerden, kız kardeşine baktı. Gün neredeyse geceye dönüyor olsa da işler hala bitmemişti. “Lütfen onaylamadığın bir konuda bana destek oluyormuş gibi davranma.”

Kaie, Deirdre’nin elindeki bez parçasını öfkeyle kovanın içine atmasını sessizce izledi. Kovadaki suyun içinden yükselen kül kokusu odanın içini kaplarken; Deirdre’nin yaptığı ağır işler yüzünden yaralanan elleri yanmaya başlamıştı. Genç kadın, kiliseye hizmet eden tüm rahibelerin içinde mertebesi en düşük rahibelerden biri olduğunu biliyordu. Bu mertebeden kurtulmak için sahip olduğu tek şans ise çalışıp yükselmekten geçiyordu. Diğer rahibelerin hepsi yataklarına yatmış, günün yorgunluğunun acısını çıkartırlarken; Deirdre hala dizlerinin üzerinde eğilmiş yer siliyordu.

Odanın içi epeyce karanlık olmuştu. Ocağın içinde yanan kömürlerin ışığı bile küllerin arkasında gizlenmiş adeta odayı karanlığa boğmak için sözleşmişlerdi. Bunca çeldirici zorluğa rağmen Deirdre, ona verilen görevleri bitirmeden asla yatakhaneye gitmeyecek; Onlara merhamet etmeleri için yalvarmayacaktı.

“Benim hakkımda yanılıyorsun, Deirdre.”

Genç kadın, kız kardeşinin yüzüne bakmak için ayağa kalkarken elindeki bezi hiddetle yere attı. Yere düşen bezin çıkardığı ses ve Deirdre’nin eteğine sıçrattığı su damlaları genç kadının umurunda değildi. “Ya senin bu sakın mizacına ne demeli? Seninle kardeş olduğumuz konusunda şüphelerim var!”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>
Kaie, kardeşinin öfkesi karşısında sadece sakınca gü-

lüksedi. Genç kızın elleri pelerininin kemerinin üzerinde sabit bir şekilde duruyor ve donuk gözlerle Deirdre'ye bakıyordu.

"Gerçekten senin bu mutlu hallerini çok kıskanıyorum, Kaie."

Kaie, Deirdre'nin bu tavırlarının karşısında artık kendini tutamıyordu. Ufak bir kahkaha sesi genç kızın dudaklarından kaçmıştı.

"Bende senin Lord Cameron'ının karşısına, korkusuzca durabilme cesaretine hayranım. Ben asla bunu yapamazdım." Kaie'nin sesindeki üzüntü çok açıktı.

"Bunu yapabildiğim için çok mutluyum." Deirdre yerleri silmeye başladı. "Bunu inkâr edemem."

"Kimse pişman olduğunu düşünmüyor zaten."

Deirdre, Kaie'nin yüzüne bakmak zorunda olmadığı için kendini çok mutlu hissediyordu. Eğer kız kardeşi ile göz göze gelirse aralarında çıkacak olan bir tartışma kaçınılmaz sonları olacaktı.

"Öyle bir adam ile tartıştığım için gurur duyduğumu söylemiyorum."

Genç kadın, Kaie'nin iç geçirişini duydu. "Lord Cameron gibi bir adamın, senin tarzında bir kadından hoşlanacağını zannetmiyorum. Böyle bir adamın sessiz, sakin ve itaatkâr bir kadına ihtiyacı var."

Deirdre öfke ile kız kardeşinin suratına baktı. "Sakın aynı şeyleri söylemeye başlama."

Kaie'nin bakışları aynı sakinlikle kız kardeşinin suratında geziniyordu. Deirdre, Kaie'nin sakinliği karşısında öfkeden deliye dönmüştü.

Deirdre kendisini küçük masum bir çocukla ya da başrahibe ile tartışma içindeymiş gibi hissediyordu. Genç kadın, kendisini bu kadar kötü hissetmesine sebep olan kız kardeşinin canını acıtmak istedi. "Burada sahip olmak istediğin mertebeye yükselmek için çok çalıştığını biliyorum. Bugün senin önüne geçtim - <http://pözdüledir.org>"

Kaie, kız kardeşinin övgü ve yerginin karışık olduğu cümleleri karşısında azda olsa gururlanmıştı. “Bugün yaptığın hareketlerin bir anlamı olduğunu varsayıyorum. Her neyse sana yardım etmeleri için birilerini yollasaydım bile kabul etmeyeceğini de biliyordum.”

“Ederdim.” Deirdre elindeki bezi tekrardan kovaya bıraktı. “Bunu halledebilirim. Söz veriyorum.”

Kaie, kız kardeşinin inadı karşısında bir kez daha gü-lümsedi. “Deirdre, burası acı çekmen için geldiğin bir yer değil. Tüm bu işler paylaşılarak yapılmalı. Senin gibi acemilerin bunun farkında olması gerekiyor.” Genç kızın gözleri düşünceli bir şekilde etrafta dolandı. “İna-nıyorum ki senin ruhunun ait olduğu bir yer var ama o yer bu kilise değil.”

Deirdre, cevap vermek için ağzını açmaya yeltense de, Kaie buna fırsat vermeden arkasını dönüp gitti. Genç kadın kız kardeşinin arkasından bakakaldı. Kaie yürür-ken, duvarın yanından gitmeyi tercih ediyor yolun orta-sından gitmemeye özen gösteriyordu; muhtemelen kim-se tarafından fark edilmek istemiyordu. Deirdre, hiçbir zaman Kaie’nin kiliseye ait olduğunu düşünmemiş, bu mertebenin ailenin en küçük kızı olan Brina’ya ait oldu-ğunu kabullenmişti.

Genç kadın, kız kardeşi görüş açısından çıkınca, olan-lara sessizce güldü. Kaie’nin evlenip bir aileye sahip olacağını düşünürken, Brina’nın, Connor Lindsey ile evlenmesi herkes için sürpriz olmuştu. Kaie’nin dedi-ğine göre Brina yazdığı mektupta gayet mutlu olduğunu söylüyordu.

Açık pencereden gelen rüzgâr sesi, Deirdre’nin dü-şüncelerini dağıtmıştı. Tüm işleri bitirdiğinde hava ta-mamen kararmış olacak olsa da, genç kadın ayağa kal-kıp mum yakmak istememişti. Hem gözleri karanlığa alışmış hem de ocağın içinde yanan ve kor halini almış kömürleri artık daha iyi görebiliyordu. Bir yandan da

elindeki işi yapmaya devam ederken, olabildiğince hızlı hareket ederek, camlardan sızan soğukun kendisini etkilemesini engellemek istiyordu.

Deirdre o sırada pencereden gelen bir sestən dolayı irkildi. Sesin nereden geldiğini anlamak için birkaç kez bakınsa da, sesin kaynağını bulamamıştı. Ses tekrardan gelmeye başladı. Bu sefer daha yakından geliyordu. KİLİSENİN kilitli ahşap kapıları sanki birileri tarafından açılmaya çalışılıyormuşçasına sarsılmaya başlamışlardı.

Korku, Deirdre'yi baştan aşağıya sarsa da, genç kadın eğildiği yerden yavaşça ayağa kalktı. Genç kadın çocukken anlatılan, o korkunç Viking hikâyelerini hatırladıkça korkusu daha da artmıştı.

Cehennem Ordusu diye adlandırılan Vikingliler çok uzun süredir kimse tarafından görülüyorlardı. Çoğu İskoçya'nın, Viking soyundan geldiği gerçeği tüm İskoç diyarı tarafından benimsenmişti. Ayrıca Deirdre, Vikinglilerin kapı çalma gibi bir alışkanlığı olduğunu zannetmiyordu.

Genç kadın hızlı adımlarla, büyük kapıları görebilen pencerelerden birinin yanına gidip, kepenklerini kaldırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Deirdre, pencereyi açar açmaz kapının önünde duran insanların farkına vardı.

“Barınacak yer... Barınacak yer arıyoruz...”

Bu sözler kapının önünde duran dört kişiden biri tarafından fısıldanmıştı. Ama söyleyen kişinin erkek olduğuna şüphe yoktu.

“Burası bir manastır.” Deirdre kapıda duran insanlara bilgi vermek için yukarıdan bağıırıyordu. Gecenin karanlığında kapıda duranların kim olduğunu anlamak imkânsızdı. Bulutların arkasına saklanmış olan ay, sabah olmadan yağmur yağacağını müjdeliyordu.

Kapının önündeki bulunan dört kişi, bir anlığına durup aldıkları konuşturma Absisi altında konuşmalarını

birilerinin duymasını engellemek istercesine birbirlerine yaklaşırlarken, rüzgâr üzerlerine giydikleri pelerinlerin uçlarını havalandırıyordu.

Deirdre, kapının önünde duran insanların bu kadar uzun ne konuştuklarını anlayamıyordu. Genç kadın bu durumdan artık şüphelenmeye başlayırken, barınacak yer aradıklarını söyleyen adam tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Yanımızdaki kadınlar için sizden barınacak bir yer istiyoruz.”

Deirdre, ne diyeceğini bilemez bir şekilde dudaklarını ısırdı. Yardım isteyen hiç kimseyi geri çeviremezlerdi. Bu, papanın en değişmez kuralıydı. Genç kadın bu çatının altında yaşadığı sürece, papanın kurallarına koşulsuzca uyması gerektiğinin farkındaydı.

Deirdre acele ile aşağıdaki kapıya indi. Büyük ahşap kapıları dışarıdan gelecek olan tüm saldırılardan koruyan kilitleri el çabukluğu ile açıp karşısında duran insanlara baktı. Gecenin karanlığındaki dört kişiden oluşan bu grubu aydınlatan cılız ışıklı bir fenerden başka hiçbir ışık yoktu.

“Şafak vaktinde döneceğiz, krali...”

Adam cümlesini yarıda kesse bile, Deirdre, Cameron’ın kiliseyi ziyaret sebebinin tam karşısında durduğunu biliyordu.

İşte kraliçe tam karşısındaydı.

Üç tane kadın kilisenin içine sessizce girip, yüzlerini örten pelerinlerini geriye doğru ittirdiler. Bu üç kadına eşlik eden, adam ise cılız ışığın aydınlattığı yolu takip ederek çoktan karanlığın içinde kaybolup gitmişti.

“Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederiz.”

Joan Beaufort tam bir İngiliz’di. Ses tonu ve aksanı kesinlikle bunu çok belli ediyordu. Ayrıca Beaufort’un kiliseye girerken ki zarif tavrı saklamak istediği asil kimliğini açıkça ortaya koymuştu. Deirdre, konukların

içeri girdiğine emin olduktan sonra ahşap kapıları sıkıca kilitledi. Arkasını döndüğünde İskoçya Kraliçesini, kendisini izlerken bulmuştu. Deirdre, ilk kez kraliçeye bu kadar yakın olsa da her gün Tanrı'ya ettikleri duaların içinde hem krala hem de kralın annesine şükranlarını iletmeyi asla unutmuyorlardı. Quinton Cameron'ın kiliseye yaptığı ziyaretinde, kraliçenin kimliğini ve gizemli hikâyesini onaylayan bir davranış olmuştu. Bu kilise çatısı altında, kraliçe ile karşı karşıya olmak, Deirdre için hayal gibi bir şeydi.

Joan, etrafına bakındı. "Bir yerlerde mum olmalı."

"Bizlere, kilise binası içinde kullandığımız her malzemeyi ölçülü kullanmak konusunda dikkatli olmamız öğretildi, efendim. Bildiğiniz gibi aslında temelde bizler buradaki hiçbir şeyin sahibi değiliz."

Deirdre, kraliçe ile yan yana yürürken küçüklüğünde öğretildiği gibi omuzlarını çok dik tutmamaya özen göstererek, başını öne eğdi.

"Böyle yapmayın." Joan Beaufort öfke ile tısladı. "Beni nasıl tanıdın? Daha önce huzuruma çıkmış mıydın? Kiliseye yemin etmiş bir rahibenin beni tanıması çok ilginç."

Kraliçenin başkalarının konuşmalarını dinlemek gibi bir alışkanlığı olmadığı çok açıktı. Joan sözlerini bitirip, Deirdre'den cevap beklemeye başladığında uzunca bir süre geçmişti.

"Ben kiliseye yemin etmedim. Krali... Efendim."

"Ama burada yaşıyor olmalısın." Joan, genç kadının üzerinde bulunan elbiseye dikkat çekercesine, parmağı ile pelerini işaret ediyordu.

Deirdre, bu kilisede bulunma sebebini hatırladıkça sinirleri daha fazla gerilmeye başlamıştı. Kaie'nin de söylediği gibi öfkesi hala çok tazeydi. Ama ne olursa olsun, yaptıklarını kimseden saklamayacaktı. Melor Douglas'ın kollarına kendi isteğiyle girip geseği ortada gün gibi duruyordu.

Scanned by P.D.F. KİTAP ARSIV - <https://kitapy.org>

“Evlilik dışı bir ilişkim olduğu için babam beni buraya gönderdi. Yeminimi daha etmedim... Uzun bir sürede edeceğimi düşünmüyorum.”

Kraliçenin yanında bulunan yardımcılarının iki yana gidip gelen kafaları, Deirdre’yi hiç onaylamadıklarını gösteriyordu. Genç kadın, bu tavırların karşısında çenesini dik tutarak kendi tavrını belli etmek istedi.

“Hanımlar yeter.” Joan elini havaya kaldırmıştı. Bu kadar mantıksız olmayın lütfen. Tavırlarınızdan bunu anlıyorum.”

Yardımcı hanımlar, şaşkın ifadeli yüzleriyle kraliçeye bakakalmışlardı. Deirdre bile, sadece bir tane mumun yandığı masaya doğru yürürken şaşkınlıkla kraliçeye bakıyordu.

Odanın içine girdiklerinde, genç kadın eteklerini tutup ocağın yanına eğildi. Kömür közleri sönmeye yüz tutsalar bile sıcaklıklarını hala koruyorlardı. Deirdre masayı eline alıp közlerini karıştırırken; kıvılcımlar yavaş yavaş alev halini almaya başlamışlardı. Genç kadın işini bitirip ayağa kalkmaya yeltenirken, kraliçenin kendisine çok yakın durduğunu fark ettiğinde aniden irkildi. Joan, cılız mum ışığının gölgesinde Deirdre’yi inceliyordu.

“Birçok yönden bana yardım ettin.” Joan düşüncelerini açıkça paylaşmıştı. Kraliçenin iki yardımcısı, Deirdre’nin cevabını dinlemek için hanımlarının yanına doğru yaklaşıp beklediler. Bir tanesinin yüzünde garip bir gülümseme vardı.

“Çok haklısınız, leydim.” Yardımcı kadınlardan biri, Deirdre’nin saçlarını örten örtüyü aniden çekerek, genç kadının saçlarını serbest bıraktılar.

“Affedersiniz... Krali... Efendim? Ama ne yapıyorsunuz?” Deirdre, saklamaktan utanmadığı bir şeyi gizlemek için neden bu kadar panik olduğunu bir türlü anlamamıştı. Ortaya çıkan sadece bir tutam saçtı. Sonuçta, genç kadın İsa’ya kendini adamamış; sadece kilisede

yaşamaya zorlanmıştı. Deirdre, hoşnutsuzluğunu dile getirircesine homurdanarak başını örttü.

“Sen bir tövbekâr değilsin.” Joan, bir soru sormuyor; durumun kendi açısından nasıl gözüktüğünü ifade ediyordu.

“O zamanlar sevip, güvendiğim adamın, sadece nişanlı olduğum Lordu aşağılamak için beni kandırdığını öğrendiğimde çok üzüldüm. Benimle evleneceği söz vermeseydi Onunla asla gitmezdim.”

Deirdre, bu kadar açık sözlü oluşunun kraliçeyi rahatsız edeceğini düşünse de, Joan elini sakince uzatıp genç kadının saçlarına dokundu. “Birçok kadın aşkına değmeyecek adamlar için hatalar yapmıştır.” Kraliçe bir saniyeliğine duraksadı. “İkimizin saçları aynı renkte... Ara ara açık sarı renkler hâkim... Ne garip bir rastlantı.”

Joan’ın ağzından dökülen son iki kelime kraliçenin kendini ne kadar çok beğendiğinin bir kanıtıydı. Kadının ses tonundaki garip tını, Deirdre’ye, Melor’ın artık Onunla evlenmeyeceği gerçeğini yüzüne vurduğu günü hatırlatmıştı.

“Bu kutsal duvarlar ardında ne bulmayı umuyorsunuz efendim?” Genç kadın ağzından çıkanların ne anlama geldiği bir kez daha düşündüğünde artık çok geçti. Kraliçe çatık kaşları ile Deirdre’ye bakarken, aynı zamanda odayı da baştan aşağıya süzmeye başlamıştı.

“Senin yardımına ihtiyacım var. Adın neydi?”

“Deirdre Chattan. Babam Chattan Lordu.”

Kraliçenin yanında duran hizmetlilerin yüzü bir anda aydınlanmıştı. İçlerinden biri ellerini sevinçle birbirine vuruyordu. “Ne büyük bir şans. İskoçya’lı olsanız bile eğer bir lordun kızıysanız, iyi bir eğitim almışsınız demektir.”

“Ben, İskoçya’lı olduğum için gurur duyuyorum.” Deirdre ses tonunun ne kadar öfkeli çıktığına aldırımıyordu. Kraliçe, Deirdre’ye baktı. “Lordun kızıysanız, Kraliçe’ye bir İskoç-

yalılardan daha medeni gördüklerini utanmadan dile getiriyorlardı.

Kraliçe havadaki gerginliği yok etmek için elini havaya kaldırdı. "Tabi ki öyle olmalısın. Geldiği soy ile gurur duymayan biri ile asla iş birliği içinde olamam."

Joan'ın sesindeki sevecenlik, Deirdre'nin öfkesini azda olsa dindirmişti. "Bayanlar, benim kafam gerçekten çok karıştı. Kilisenin kapısını çalan herkes benden istediğiniz bu yardımı size sağlamak zorunda."

Kraliçe, genç kadına doğru yaklaştı. "Aslında ben bir rahibeden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum." Joan, uzanıp Deirdre'nin ellerini sıkıca tuttu. Kraliçe, genç kadını etkilemek istiyordu. "Peşimde birçok asker var. Kendi çıkarları için beni hapse atacak olan askerler..."

"Bugün buraya Lord Cameron geldi. Sizin burada olduğunuzu düşünerek tüm kiliseyi adamlarına arattı."

Deirdre'nin sözleri karşısında, duran üç kadın da dehşete düşmüştü. Joan, Deirdre'nin ellerini farkında olmadan can yakıcı bir biçimde sıkarken yaptığıının geçte olsa farkına varıp, genç kadının ellerini serbest bıraktı.

"Beni affet... Ancak dediğim gibi peşimde bir sürü insan var. Özgürlüğümü elimden almaya çalışan insanlar..."

"Siz..." Deirdre duraksayarak söyleyecek bir söz aradı. Kelimeler beyninden uçup gitmişlerdi. Joan düşünmesine izin vermiyordu.

"Güce sahip olmak isteyen bu adamlar, beni etkisiz hale getirmeye çalışıyorlar. Dediğim gibi; tek istedikleri güç!" Kraliçenin öfke ile kızaran yüzü, Deirdre'nin dik-katinde kaçmamıştı.

"Ben sadece mutlu olmak istiyorum, Deirdre Chattan. Eğer sende geleceğini hiç düşünmeden aşkının peşinden gitmeyi tercih ettiysen beni anlayacaksınız. Yeniden evlenmek için kaçıyorum... Yakalanmamak için günlerdir yollardayız."

Deirdre duyduklarının karşısında şaşkınlıktan kıpır-kıpır.

dayamıyordu. Kraliçenin evlenmesi, Douglas Klanı'nın olduğu gibi, tüm İskoç klanlarını ilgilendiren bir meseleydi. Evlenmek istediği adam ileride İskoçya tahtı üzerinden yasal hak iddia edecek; İngiltere bu durumdan kolayca yararlanacaktı. Joan'ın ölen eşinden olan oğlu Joan bu duruma karşı çıkamayacak kadar küçüktü.

"Archibald Douglas, oğlumu kontrol altında tutarken muhtemelen benim bir köşede ölüp gitmeme göz yumacaktır. Ve Alexander Livingston... Onunda Douglas'tan aşağı kalır yanı yok. Aylardır onların tutsağı şeklinde yaşıyorum." Joan odanın içinde dolaşıyordu.

"Peki, sizi koruyabilecek kimse yok mu?" Deirdre kendine hâkim olamamıştı. "Gidecek bir yeriniz yoksa kaçmanız çok anlamsız."

Kraliçe, Deirdre'ye cevap vermek için genç kadının yüzüne bakarken gülümsüyordu. Bu gülümseme Joan'ın güzel yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. "Ah evet var. Onunla evlenebilmek için Papa'dan izin aldım. Onunla evlenmek istiyorum. James'im öldürüldüğünden beri çok uzun zaman geçti. Sana yalvarıyorum. Lütfen evleneceğim kişi ile buluşmama yardım et."

Gerçek aşkı paylaşan bu iki insana yardım etme dürtüsü Deirdre'yi baştan çıkarıyordu. Genç kadın, kalbinin sesini dinlememek için dirense de, Joan'ın gözlerindeki masumane umut ışığı parıltıları her şeyi ters yüz ediyordu. Karşısında duran kraliçe şu anda sadece sevilmeyi isteyen bir kadından farksızdı.

Bazı geceler, Deirdre, kalbinin en kuytu köşelerine attığı duygularını düşünüyor ve biri tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Yalnız kalmaya mahkûm edilmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. Melor, onun geleceğini çalarak, Connor Lindsey'i alt edecek planı için Deirdre'yi harcamıştı.

Sevdiğin insan tarafından kullanılmanın acısı, genç kadın için hiç uzak bir duygu değildi.

“Size nasıl yardım edebilirim?”

Joan amacına ulaştığını sezercesine yüzüne büyük bir gülümseme kondurdu. “Benim elbiselerimi giyerek bu kiliseden çıkıp yola çıkacaksın. Böylece benim peşime düşenler bu tuzağa kanıp, seni takip etmeye başlayacaklardır.” Kraliçe derin bir nefes aldı. “Söylediklerimin çok fazla olduğunun farkındayım. Ancak sen bana hikâyeni anlattın, Deirdre. Sende bunu yapacak cesaret var. Burada hiçbir şeyin sahibi olmadığını size söyleyerek, kendinizi değersiz hissetmenize sebep olan bu yerde kalmanı asla istemem. Bana yardım ederken, sen de kendi kaderini yeniden şekillendirebilirsin. Evet, ben de aşk uğruna çok günah işledim. Ama aşk her şeye değer.”

Joan sözlerini ara verip iç geçirdi. “Eğer burada kalmak istiyorsan, sözlerimi ciddiye alma. Ama sevdiğim adam ile evlenmek için yapamayacağım hiçbir şey yok.”

Deirdre’nin düşünceleri bir nehrin akış hızından bile daha fazla değişiyordu. Onu özgürlüğe ulaştıracak atın üzerinde tepelere doğru dörtnala koşmanın vereceği hazzı düşünmek; yanaklarında hissedeceği rüzgârı hayal etmek, genç kadını çılgına çeviriyordu.

Ama vereceği kararın sonunda kiliseye dönemeyeceği gerçeği gün gibi ortada duruyordu. Deidre, yapılan tüm günahlardan tövbe ederek kurtulamayacağını, Tanrı’nın kutsal yolundan ayrılmak, günah dolu yollara sapmak demek olduğunu iyi biliyordu.

Joan, bir kez daha Deirdre’nin yakınına gelip, elini tuttu. Bu sefer genç kadının elinin hafifçe okşuyordu.

“Bana yaptığın bu iyiliği hiçbir zaman unutmayacağım. Evleneceğim adam ile buluşmamı sağlarsan; sana kalacak bir yer sağlarım. Yemin ediyorum.”

Deirdre, birden kendi ellerinin Joan’ın ellerine nazaran ne kadar sert olduklarını fark etmişti. Joan, elini okşadıkça elinin üzerindeki sert nasırları daha da fazla hissediyordu. Saatlerdir kendisine verilen görevleri bi-

tirebilmek için yerlerde süründüğü hatırlatan sırt ağrısı, Deirdre'yi daha da üzüyordu.

Ama tüm bunlar bile genç kadının, kraliçeye yardım etmesinin gerçek sebepleri değildi. Gerçek sebep Melor Douglas'tı. O aşağılık adam, Deirdre'ye dünyadaki en değerli kadın olduğunu hissettirmiş ve sonrada sert bir şekilde gerçeklerle yüzleştirmişti. Genç kadın bekâretini kaybetmiş, gururu incinmiş bir şekilde kalbinin kapılarını tüm erkeklere kapatmıştı.

Deirdre'nin, geleceği hiç düşünmeden, Melor'ın kollarına atılmasının; o yalancı pisliğin kendisi ile evleneceğine inanmasının tek gerçek sebebi aşktı. Melor'ın, babası ile anlaşma sağladığını görmeden, onunla birlikte olmak her ne kadar aptallık gibi görünse de, kendi seçtiği adam ile birlikte olmak Deirdre'ye ayrı bir gurur hissettiriyordu. Joan çok haklıydı. Genç kadın, inandığı değerler uğruna her şeyi yapmaya hazırdı.

“Size yardım edeceğim.”

Deirdre'nin ağzından çıkan her kelimede ayrı bir tını vardı. O, hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyor olsa dahi; aşkı için kendisinden yardım isteyen birini asla geri çeviremezdi. Çıkacağı bu karanlık yol, kendi seçimleri sayesinde elde edeceği fırsat dolu bir yola dönüşebilirdi. Deirdre, bir anda Kaie'nin, Tanrı sevgisinin babası tarafından kabul görüp istediği hayatı yaşadığı gerçeğini fark etti. Onun aşkına kimse saygı göstermemiş, suçu hep Deirdre'ye atmışlardı. Kız kardeşi bir başka klanının Bey'i ile nişanlı olmasına rağmen, tercihlerine saygı gösterilmiş ve bunun için ona fırsat verilmişti. Şimdi kendi kaderini değiştirme gibi bir şansa sahipken bunu geri çeviremezdi. Sonuçta Deirdre, tam bir İskoçya'lıydı.

Genç kadın başı ile söylediklerini tekrar onayladı. “Size yardım etmem karşılığında bana verdiğiniz sözünüzü tutacağınızı umuyorum. Babam tüm çeyizimi kiliseye bağışladığı için PDFKitapAçisi <https://okmtey.org>

Joan'ın yüzü aydınlanmıştı. "Pişman olmayacaksın Deirdre. Yakalandığın takdirde, kimse sana zarar vermeyecektir. Evleneceğim kişiyi sana söylemediğim için seni zor durumda bırakmış olmuyorum. Bu bilgiyi senden alamayacakları için her şey senin için çok kolay olacak."

"Sizi nerede arayacağımı bilmeden, bana nasıl yardım edeceğinize inanabilirim ki?"

Deirdre'nin sorusu, kraliçeyi şaşırtmıştı. Huzurunda bulunan herkes Joan'ın sözlerine koşulsuz inanır ve itaat ederdi. Aslında işin özünde Joan, artık tüm bu sorumluluklardan kaçıyor, Archibald Douglas'ın onayını almadan evlenip yetkilerini kaybetmek gerçeği ile karşı karşıya kalıyordu. Bu adam ülkenin en rütbeli askeriydi ve II. James'in yaşının küçük olması bahanesini kullanarak, ülkeyi yönetmeye başlamıştı. Joan Beaufort, kralın annesi olsa da, İskoçya'daki birçok insan İngiliz olduğu gerçeği yüzünden, oğlu II. James'in, ondan etkilenmemesini istiyordu. Hatta bazıları dokuz yaşını dolduran kralın, kadınlar ile ilişkiye girebileceğini düşünüyordu.

Deirdre, erkeklerin dünyasında kendini değersiz hissetmenin verdiği duyguyu çok iyi bildiği için Joan'ın neler çektiğini çok iyi biliyordu. Genç kadın bunun acısını tüm o soğuk gecelerde hâlâ hissediyordu.

"Sorunun sebebini anlayabiliyorum." Kraliçe cevap vermeden önce duraksadı. "Evlenir evlenmez, bunun haberi tüm İskoçya'yı saracaktır. Ve sende bu haberler sayesinde kocamın nerede yaşadığını öğrenecek ve oraya geleceksin. Sana söz verdim. Bana yaptığının karşılığı olarak ister para alabilirsin, istersen de benim yardımcılarımdan biri olabilirsin."

Kraliçenin bu teklifi Deirdre için paha biçilemezdi. Chattan Klanı'nın beyinin kızlarından birinin, Joan'a hizmet etmesi, genç kadının lekelediği aile isminin yeniden iltihazı PDF Kitap Ağsıyablındı./Deirdre düşün-

celerinin bu kadar hızlı değişebildiğine bir türlü inanamıyordu.

Yaptığımız seçimler.

İşte hayatının teklifi karşısında duruyordu. Tek yapması gereken ileri doğru bir adım atıp, bu teklife uzanmaktı.

“Bu bir anlaşma.” Deirdre kendi kendine mırıldandı. “Kraliem.” Genç kadın, kendi klanında kadınlara verilmeyen değeri hatırladıkça, daha da garip hissediyordu. Toplumun kendine has kuralları olmasa, Vikingler gibi karmaşaya sürüklenerek kendi sonlarını hazırlayabilecekler gerçeği de yadsınamazdı.

Kraliçenin yardımcıları sonuca ulaşan anlaşmanın karşısında mutluluklarını ellerini birbirine çarparak gösteriyorlardı. Yaşlı kadınların gözlerindeki mutluluk parıltıları Deirdre’nin kalbini acıtıyordu. Hemen kraliçeyi aralarına alıp planlarını konuşmak üzere Deirdre’den uzaklaşmışlardı.

Genç kadın, Joan gelmeden önce temizlemeye başladığı yerlere bakmaya başlamıştı. Islak bez parçası hala yerde duruyordu. Deirdre uzun zamandır hissetmediği rahatlama duygusunun tüm bedenini kapladığını hissetmişti.

Kaie dediklerinde çok haklıydı. fkesi çok uzun süredir devam ediyordu. Ve şimdi karşısında umut dolu bir geleceğin kapıları açılmıştı. Yapması gereken tek şey kraliçenin sözüne güvenip beklemektir. Güven duygusu, Melor ile yaşadıklarından sonra Deirdre için hissedilmesi çok zor olsa da, geleceği için bunu yapmak zorundaydı. Genç kadının kalbinin derinliklerinde bir ses kaderini artık kimselerin eline bırakmamasını söylese de, yerde duran su dolu kovaya her baktığında geleceğinin hiçte parlak olmadığını, açıkça gözüküyordu.

Deirdre’nin tembel olduğu söylenemezdi ama okta alışkan sayılmazdı. Kilisede kalmaya karar verdiği an-
dan itibaren hayatının her gününde aynı şeyleri yaşamak.

onun kaderi olacaktı. Kraliçeye tamamen güvenmesi çok akıllıca gözükme de; Deirdre, sevdiği adam ile evlenmek isteyen bir kadından kötülük gelebileceğine inanmak istemiyor; eline geçen bu şansı değerlendirmek istiyordu. Kaie'nin bu karara vereceği tepkiyi bildiği halde içindeki bu heyecanı bastıramıyordu. Deirdre, başarısızlığa uğrayacağı düşüncesi aklına getirmek istemese bile, düşünceler kalbinin üzerine bir ağırlık oturtmuştu. Eğer kraliçe yakalanıp, geri götürülürse, Deirdre ortada kalacak ve gidecek hiçbir yeri olmayacaktı. Muhtemelen genç kadın ya kiliseye geri dönüp merhamet diler ya da birilerinin metresi olurdu. Kötü düşünceler, Deirdre'nin boğazına bir yumrunun oturmasına sebep olsa da, çenesini dikleştirip kendine olan güveninin yerine gelmesini sağladı. Joan'ın planı işe yaramasa bile, en azından denemenin verdiği gurur duygusu hayat boyu, ona yeterdi.

“Buradan şimdi ayrılacak iyi olacak. Yoksa rahibeler benim sizinle ayrılmama izin vermezler.”

Kraliçe, genç kadını daha iyi duyabilmek için yardımcıları susturdu. Deirdre, yardımcı kadınların öfkeli bakışları arasında, onlara doğru ilerleyip, sözlerini sürdürdü. Öfkeli bakışların kendisini zerre kadar etkilemediğini göstermek istercesine burnu havada bir tavırla onlara bakıyordu.

“Ayrıca diğer rahibelerin sizin burada olmanızı öğrenmesi hiç iyi olmaz. Daha bu sabah Lord Cameron'ın sizi aramak için buraya geldiğini söylemiştim.”

Kraliçe umutsuzluğa düşmüştü. “Lorda Cameron'ın bana zarar vereceğini düşünmüyorum. En azından beni zindana atmayacağına inanıyorum.”

“Ama emin değilsiniz değil mi?” Deirdre, karnından aşağılara doğru inen sıcaklığını görmezlikten gelmeye çalışıyordu. En azından şimdilik, Quinton'ın istediği güce kavuşmak için bir kadını kullanıp kullanmayacağını düşünmek istemiyordu. Deirdre'nin hayatında hiçbir

erkeğe yer yoktu. Ama o garip duygu silsilesi bir türlü gitmiyordu.

“İskoçya’da ki hiçbir lorda güvenmiyorum. Ne kadar soylu oldukları umurumda bile değil... Ancak Cameron’ın, Douglas’tan farklı düşünceleri olduğu herkes tarafından bilinir. İki klanda birbiri ile devamlı kavga içindedir. Ama erkeklerin çıkarları bir olduğu zaman, müttefik olacaklarını biliyorum.” Joan, Deirdre ile konuşuyormuş gibi değil de, sesli düşünüyormuşçasına davranıyordu. “Cameron bir lord. Bu, onun Archibald’dan bir adım önde olmasını sağlıyor. Ama her ikisinin de bir daha çocuk sahibi olmamı istediklerini zannetmiyorum.”

Deirdre bu gerçeğin yadsınamaz olduğunu düşünüyordu.

“Pekâlâ, işte bu yüzden hemen burayı terk etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Kimse uyanmadan kaçıp gitmeliyiz. Birilerinin sizi takip etmesini istemeyiz. Ayrıca günün ilk ışıklarında buradan ayrılmamız bizim için daha tehlikeli. Gecenin karanlığı bizi koruyacaktır.”

Joan ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Büyük ahşap kapılara bakarak, titredi. “Gecedен korkmuyorum.” Hizmetlilerden birisi, kraliçenin yanına gelerek, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Deirdre, Joan’ın daha önceki hayatında kararları hep kendisinin verdiği bir yaşam sürdüğünü biliyor ve onun bu çekimser tavırlarının sebebini biliyordu. Ama Cameron’ın bu sabah ki ziyareti ve ısrarı, genç kadının, gece vakti ayrılmaları gerektiği ısrarını haklı çıkarıyordu.

“Eğer yeniden evlenmek istiyorsanız, hemen harekete geçmeliyiz.” Deirdre sakince devam etti. “Tanrı, zor durumda olanın yanındadır.”

Joan, hizmetlilerinin yanından kalkıp Deirdre’ye doğru yürüdü. “Deidre, sen bana hizmet edeceğine dair söz verdin. Duymak istemediğim gerçeklerini bana söyleyecek ve benim doğru yolu bulmamı sağlayacaksın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hizmetli kadınlar, kraliçeye gücenmiş gibi bakıyorlardı. “Benim hizmetime girmeni çok isterim. Açık sözlülük zaman zaman tek ihtiyacımız olan şey. İstedğin zaman ayrılabiliriz.”

Deirdre, boğazındaki düğümü tekrar hissetmeye başlasa da, kendisini hızlıca toparlamıştı. Genç kadın, duvarın üzerine asılı olan uzun pelerinlere doğru yürüyerek, kendisi için bir tane aldı. Boğazındaki düğümün nedeninin heyecan mı yoksa korku mu olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Pelerinin sert kumaşı ellerinin arasında dururken; geceyi artık bu duvarların arkasında geçirmek zorunda olmayacağı gerçeği, Deirdre’yi mutlu etmeye yetiyordu.

Genç kadın, kadere inanması gerektiğini bir kez daha anlamıştı. Gece yatağında uyuyacağını düşünürken, birazdan karanlığın içinde yol almaya başlayacaktı. Herkes, onun delirdiğini düşünecekti. Belki de Deirdre gerçekten delirmişti. Quinton Cameron’ın dokunuşları ile tekrardan duygularının olduğunu hatırladığında, bedeninin verdiği tepki dışında büyülendiğini düşündüğü, başka bir zaman olmamıştı.

Deirdre, hantal bir kumaşa sahip pelerini üzerine giydiğinde; pelerinin üst kısmının sağ tarafında bulunan bir düğme sayesinde önünün iliklenebildiğini fark etmişti. Kalın yün kumaştan dokunan pelerin her ne kadar rahatsız edici olsa da, İskoçya’nın sert rüzgârlarını kesmekte çok başarılıydı.

Genç kadın, karanlığın içinde asılı duran pelerinlere tekrardan bir bakış fırlattı. Her biri, birbirinin aynısı gibi gözüküyordu. Aynı üzerlerine pelerin giyip birbirinin aynısı gibi gözüken kadınlar gibi... Deirdre, kraliçenin yanında duran hizmetlilere baktı. Joan’a bu kadar bağlı olmaları, genç kadını çok şaşırtıyordu. Kendisinin uzun yıllar birine hizmet edebilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Deirdre’nin hayattan beklentileri çok farklıydı.

Kaie gibi kiliseye kendini adaması mümkün değildi. Bu soğuk kış günlerinde, ona kucak açtığı için kiliseye olan minnettarlığı hayat boyu sürecekti.

Genç kadın, hayatta sahip olmak istediği mutluluk için bu riski göze almalıydı. Deirdre bunu yapacaktı.

“Eşyalarını toplamayacak mısın Deirdre?”

Deirdre, tahta kapının kilidini kaldırırken, arkasını dönüp soruyu soran hizmetliye baktı. “Burada kullandığım hiçbir eşya bana ait değil.” Joan’a baktı. “Bana verdiğiniz söz karşılığında size bu iyiliği yapıyorum. Yanıma sadece erdemlerimi ve cesaretimi alıyorum. Üzerimdeki kıyafetler bile kiliseye ait. Kararınızı değiştirmek istiyorsanız, bana bunu şimdi söyleyin.”

“Kararımı asla değiştirmeyeceğim. Benim kıyafetlerimi üzerine giyip, yola koyulduğun andan itibaren; sana verdiğim sözü tutmaya başlayacağım.”

Tahta kapıların arkasındaki soğuk gece, Deirdre’yi selamlamıştı. Genç kadın için ise artık bahar gelmişti.

www.webcanavari.net / Orppersephone

İki

Kraliçe ve hizmetlileri gecenin bu saatinde dışarıda olmaya alışkın değillerdi. Yağmur yüklü bulutların altında yürürken, Deirdre sayesinde nereye gideceklerini bulabiliyorlardı. Joan ve hizmetlileri, genç kadın kadar hızlı yürüyemedikleri için ve kiliseden ayrılmanın verdiği korku yüzünden ağır aksak ilerliyorlardı. Deirdre her iki adamında arkaya dönüp onları kontrol ediyordu. Kilisenin taş sahanlığında korku dolu gözlerle, geceyi süzen bu üç kadın, birbirine sokulmuş beklerken; ilk adımı atan Joan oldu. Deirdre, Joan'ın ilk adımını atmadan derin bir nefes aldığını duymuştu.

Genç kadın işaret parmağını dudaklarına doğru götürüp, ses yapmamaları için onları uyardı. Kraliçe, işareti gördüğünü belirtmek istercesine başını oynatıp, rahat adım atabilmek için eteğini kaldırdı.

Deirdre üzerine giydiği pelerinin uzunluğundan çok rahatsız olmaya başlamıştı. Her adım attığında ayağına takılan etekleri onu çileden çıkartıyorlardı. Kraliçenin üzerindeki elbiseler de, kadının ayakkabılarını örtüyor ve arkasında uzun bir kuyruk oluşmasına neden oluyordu. Joan'ın asil biri olduğunu anlamak çok kolaydı. Üzerindeki elbisenin ipek parlaklığı ve boynundaki inci

kolyesi gecenin karanlığında bile kolayca fark ediliyordu.

“Beni buraya getiren askerlerimi bulmalıyız.”

Deirdre, Joan’ı onaylamak için başını salladı. Kraliçe hızlıca yürüyerek, genç kadının kolundan tuttu. “Onları nasıl bulacağız?”

“Muhtemelen ormanın iç kısımlarına saklanmış olmalılar. Bu çevrede fark edilmeyecekleri en iyi yer orası.”

“Oh... tabi... evet...”

“Acele etmeliyiz.”

“Ama nasıl? Dışarısı bir günah gibi karanlık.”

Deirdre kafasını iki yana salladı. “İskoçyalılar karanlıktan korkmaz. Sizi temin ederim ki Cameronlar yakında bir yerdeler ise, bizi bu açıklık arazide çok kolay bulur. Atları sayesinde yıldırım gibi hareket ediyorlar.”

Quinton tarafından yakalanılma fikri, Deirdre’nin bedeninin korku ile ürpermesine neden olmuştu. Genç adamın istediğini almak için her türlü yolu deneyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bir erkeği arzulamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak, Deirdre’nin tüm vücudunun hassas bir şekilde uyarılmasına neden oluyordu. Cameron’ın gözlerindeki tutkuyu görmüştü. Deirdre, seneler boyunca şövalyelerin âşıkları ile olan sevdalarının anlatıldığı şiirleri dinlediğinde, gerçek aşka ve âşıklarına hiç inanmamış; hiç kimsenin başkasını bu kadar tutku ile sevebileceğine inanmamıştı.

Ama Cameron tam bir İskoçyalıydı. Amacına ulaşmak için her şeyi yapan, İngiltere’nin hatta Roma İmparatorluğu’nun fethetmeyi başaramadığı toprakları, yönetiyor ve bu konuda çok başarılı olarak kabul ediliyordu.

Deirdre, karanlığın içinden onları izleyen birileri var mı diye dikkatle etrafına baktı.

“Acele edelim.” genç kadın fısıldayarak konuşsa bile sesini duyulmaz şekilde duyulmuştu. Arslanlar.org

“Evet, haklısın...”

Joan, adımını atarken eteğini kaldırmayı unutunca hafifçe sendeledi. Dengesini toparlayamadığı anda, gecenin sessizliğini bir hayli bozan bir düşüş yaşamıştı. Yerin üzerindeki dalların hışırtıları; Deirdre’nin yüreğini ağzına getirmiş; hızla nefes alıp vermesine neden olmuştu.

Genç kadın kendisini sakinleştirmek için derin derin nefesler almaya başladı. Arkasından gelen üç kadının bir ağacın arkasına saklandıklarını görünce, soğuk bir günün ardından şömine karşısına geçip dinlenmenin verdiği haz kadar rahatlamış ve elini göğsüne bastırmıştı. Karanlık ormanın içindeki büyük ağaçlarının dalları, bir annenin çocuğunu sarıp sarmaladığı gibi Joan’ı ve hizmetlileri sarmalıyor; onları olası saldırılara karşı koruyordu. Deirdre, Joan’ı daha da içeriye iterek, olası bir saldırıdan korumaya çalışıyordu. Gecenin karanlığını bir bıçak gibi kesen fısıltılar genç kadının kulağına ulaştığında, Deirdre pür dikkat kesildi. Geçen kadın ne yapacağını bilemez şekilde hızla yere çöktü. Geceye hâkim olan sert rüzgârların, insan seslerini hızlı bir şekilde taşıma gibi özelliği de vardı.

Joan, bir eliyle ağzını kapatmış; sanki dilini mühürlemek istercesine duruyordu. Kadın, Deirdre’nin yanına doğru eğilirken, gözlerindeki korku çok açıkça gözüküyordu.

Deirdre, bu kadının bunca zamandır nasıl yakalanmadığını bir türlü anlamıyordu. Joan’ın kararlı tavırları her ne kadar işlerine yarasa da, hemen endişelenmeye yatkın ruh hali, işleri bozuyordu. Genç kadın seslerin geldiği yöne doğru bakmak için uzanırken düşmemeye özen gösterdi. Sesler gittikçe yaklaşıyor ve konuşulanlar daha da netleşiyordu.

“Bunlar benim adamlarım.” Joan aniden ayağa kalktı. “Seslerinden tanıdım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Deirdre, ayağa kalkan kraliçeyi ani bir hareketle geri çekmeye çalıştı. “Majesteleri, bu adamların ormanın içinde sizi arıyor olmaları, sizin adamlarınız olduğu anlamına gelmiyor. Bekleyin. İlk önce yüzlerini görelim.”

“Aman Tanrım. Haklısın.” Joan tekrar elini ağzına götürdü. “Bu konularda biraz bilgisizim.”

Deirdre’nin de bu gibi konularda eğitimi olduğu söylenemezdi. Ama çocukken dinlediği kahramanlık hikâyelerindeki detaylar genç kadının az da olsa bir şeyler öğrenmesini sağlamıştı. Muhtemelen kraliçenin huzurunda böyle şeyler konuşulmuyordu.

“Şu an korkacak bir nedenimiz yok. Cameron’lar, kiliseyi talan ettikten sonra buradan ayrıldılar.” Deirdre, Joan’ı rahatlatmaya çalışıyordu. “Eğer bir çocuk gibi korkak davranırsak, yakalanmamız an meselesi olur.”

“Çok akıllıca konuşuyorsun, Deirdre.” Joan öne doğru eğilmişti. “Babanın seni bir erkek olarak yetiştirmedigine emin misin? İskoç diyarını çok iyi tanıyorsun.”

“Majesteleri sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ancak tam bir leydi olarak yetiştirildim.” Deirdre, Chatan Kalesi’nde babasının ve askerlerinin anlattıkları, hikâyeye gecelerini hatırlayınca gülümsedi. “Bazı geceler babama ve askerlerine hizmet ediyordum. İşte o zaman bazı hikâyelere kulak kabartmıştım.”

Joan, huysuzca homurdanmaya başlamıştı. “Aynı durum benim için de geçerliydi Deirdre. “Tüm o duygusuz lordlar, onlara hizmet etmemiz gerektiğini söyleyerek yanlarından ayrılmamıza izin vermez; üstüne üstlük o sıkıcı hikâyelerini anlatmaktan geri kalmazlardı. Acaba bizim sağır olduğumuzu falan mı düşünüyorlar? Sanırım kadınların gerçek güçlerinin hiçbir zaman farkına varamayacaklar.”

Joan’ın ağzından dökülen her bir kelime havada asılı kalıyordu. Kraliçenin, Deirdre’den daha kızgın olduğu çok belliydi. Belki de her ikisinin de erkek egemen bir toplumcu

lumun baskılarından kurtulup, aynı amaç için çabalamaları, gerçekten bir umut olduğunun kanıtıydı. Ama hayat hiç adil değildi ve kimse hak ettiği hayatı yaşamıyordu. Kiliseden kaçmaları, şömine başında anlatılan o hikâyeler gibi bir cesaret göstergesi olsa da, sabahın ilk ışıklarından itibaren şartların zorlaşacağı belliydi.

“Ailenin en büyük kızının, nasıl yetişmesi gerekiyorsa, öyle yetiştirildim. Sanırım kadınlar konusunda İskoçya, daha farklı bir tavır benimsiyor.”

Joan sakince gülümsedi. “Evet, Deirdre Chattan kesinlikle. Bundan emin olabilirsiniz. İnanın bunun için çok minnettarım.” Kraliçenin sözü ayağının takıldığı bir dal yüzünden kesilmişti. Deirdre el çabukluğu ile Joan’ı kurtardı. “Sen zorlu doğa koşullarında hayatta kalmak için eğitilirken, ben sadece kendi sarayımın çevresinde nasıl davranmam gerektiğini öğrendim.”

Deirdre bu kelimelerin çok önemli olduğunu biliyordu. Joan’a yardım etmek için kendisini riske atmış olsa bile, bu sözler aldığı riske değerdi. Birbirlerine yakın yürümeye çalışırken, Joan’ın ve hizmetlilerin attığı her adım gecenin karanlığında ses çıkarıyordu. Ses kesilmişti. Aralarında konuşan adamlar, dikkatle çevrelerine bakmaya başladılar. Etrafta hiçbir ateş yakılmaması, Deirdre’nin bu adamlarında bir şeylerden kaçtığını düşünmesine neden oluyordu.

İçlerinden biri kılıcı çekip beklemeye başladı.

“Benim, Sir Richard, Joan.”

Kılıcını kuşanan şövalye, kraliçenin olduğu yöne doğru ilerlerken; Joan’da, ona doğru ilerlemeye çalışıyordu. Deirdre hemen kraliçeyi durdurdu. Genç kadın gecenin karanlığına bu kadar kolay güvenemezdi.

“Leydim insanlara bu kadar güvenmeseniz...”

“Deirdre, kendisi benim en sadık askerlerimden birisidir. Seni ona teslim ediyorum. Güneş doğmadan önce buradan ayrılmam gerekiyor. Her şey için teşekkürler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızlar seni benim gibi giydirecek, bu sayede kimse senden şüphelenmeyecek... Gideceğim yere vardığımda benim hizmetime girebilir; benim yanımda yaşamını sürdürebilirsin. Bunu düşün, Deirdre..."

"Kalkın artık. Güneş doğdu."

Deirdre omzuna dokunan sert parmağı hissedince, aniden gözlerini açtı. Karşısında, duran İngiliz askerini görünce dün yaşananların bir rüya olmadığını anlamıştı.

"Yapmamız gereken işler var."

İngiliz askerinin sesindeki emir çok açıktı. Adamın sesindeki keskinlik, kraliçenin uğruna kendini kılıç önüne atarken gözünü kırpmayacak kadar sadık ama bir o kadar da duygusuz bir insan olduğunu hatırlatmıştı. Deirdre, askerinin sözünü ikiletmeden aniden ayağa kalktığında ağrıyan kaslarını, göz ardı ediyordu.

Kilisede yaşadığı günler, genç kadını böyle zorluklara hazırlamış olduğundan bu acılar Deirdre'yi fazla etkilememişti. Doğan güneş, gökyüzüne pembe rengin hâkim olmasını sağlamış, altın rengi güneş ışıkları düzlük ovaların üzerine yansımıştı.

"Kafanızın üzerindeki örtüyü başınızdan çıkarmanız gerekiyor. Böylece Kraliçe'nin size verdiği taç kolayca gözükebilir."

İngiliz asker, Deirdre'nin kafasına doğru uzanırken, genç kadın kendisini hızlıca geri çekti. "O zaman beni sıcak tutacak başka bir şey bulun. Kraliçenin bu sabah ayazında başında bir şey olmadan seyahat edeceğine kim inanır?"

Asker adam, havadan kalan elini homurdanarak indirdi. "Evet, haklısınız ." Yanlarına yakın bir mesafede

olan atları gösterdi. “Atların her iki yanında duran sepetlerin içinde neler olduğuna bakın isterseniz. Kraliçenin hizmetlilerinden biri olmadığım için kıyafetler konusunda hiçbir bilgim yok. Bana göre kadınlar sadece bir çift ayakkabı ve pelerin ile hayat boyu yaşayabilirler.”

“Ve tabi birde kışlık pelerin,” Deirdre çenesini tutmıyordu.

Asker omzunu silkti, “Evet, ama şu anda giymeniz için iyi bir kumaştan yapılmış olan kadife bir pelerin bulamazsanız, planımız en başından berbat olacaktır. Üzerindeki pelerin çok sıradan.”

Deirdre, alnına düşen altın tacın parçalarını dokunurken düşüncelerini söylemeden edemedi. “Bu çok fazla dikkat çekecektir.” Genç kadın, altın parçaları tenine değerken, verdiği o yumuşak hissin karşısında şaşırıp kalmıştı. Babasının, kendi babasından miras kalan aile yüzüğünü taktığını hatırlıyordu. Ayrıca annesinin, çeyiz olarak getirdiği birkaç parça altın ganimette, Deirdre’nin hafızlarında hala yer edinse de, genç kadın hiç birini takmamış, ganimetlerin durduğu sandığı açıp birkaç kez dokunup ne kadar güzel olduklarına bakmıştı. Babası, evlendiği zaman bunlardan birini evlilik hediyesi olarak, kendisine vereceğine söz vermişti.

Deirdre homurdanarak, yün şalı omuzlarına örttü. Erkeklerin sözüne güvenilmez olduğunu anladığı günden beri artık evlenmek istemiyordu. Tüm bu düşüncelere dalmışken, Asker adam, bir tek söz dahi söylemeden şalı onun omuzlarından alıp gitmişti. Deirdre, sinirli bir şekilde atların yanındaki sepetlere dönerken homurdanıyordu. Erkekler muhtemelen istedikleri her şeyi yapan kadınları çevrelerinde görmekten çok memnun oluyorlardı. Tabi buna şaşırarak çok saçmaydı. Erkekler tarafından yönetilen bir dünyada yaşadıklarını unutmaması gerekiyordu.

Sabahın erken saatlerinde, neden erkeklerin kadınları

bir kukla gibi oynatmaktan keyif aldıklarını düşünmek ancak Deirdre'nin yapabileceği bir şeydi. Sepetlerin yanına vardığında, hayatında giyme şansı olmayacağı elbiselere teker teker bakmaya başladı. Ama eline her attığı şey o kadar kırıkmıştı ki, onları iyice bir şekilde düzeltmeden ne olduklarını anlamak çok zor oluyordu. En sonunda kadifeden yapılmış birkaç tane pelerin bulabilmişti. Sabah güneşi, kadife pelerinlerin renklerini ortaya çıkarıyor, yaka kısımlarına işlenmiş detayları aydınlatıyordu.

En sonunda, Deirdre saf yünden yapılmış olan bir tane pelerini giymek için eline aldı. Pelerinin yünden yapıldığını yakından bakınca bir kez daha emin olmuştu. Pelerinin yün kumaşı o kadar ince dokunmuştu ki, genç kadın bu ince işçiliğin ne kadar olduğunu tahmin edebiliyordu. İçindeki astar detayı, Deirdre'nin iyice şaşırmasına neden olmuştu. Pelerini giyebilmek için düğmelerini açmaya çalıştığında, düğmelerin altından olduğunu anlamış, her bir düğmenin milimetrik aralıklarla dikildiğini fark etmişti.

Kraliçelere layık...

Deirdre, birbirine çok yakın dikilen bu düğmeleri bağlarken çok zorlanıyordu. Bu tarz giysileri giyerken, yanınızda bir yardımcı olmasının sebebini şimdi daha iyi anlamıştı. Tüm bunların dışında, en azından astara sahip bu pelerin, Deirdre'nin ısınmasını sağlamıştı. Genç kadın giyindikten sonra etrafa saçtığı elbiseleri yerine koydu. İşini bitirdikten sonra arkasını döndüğünde tüm askerlerin onu izlediğini fark etti.

Genç kadının midesi gerilmişti. Her bir asker, sanki infaz edilmeye gidiyorlarmış gibi bir yüz ifadesi ile Deirdre'ye bakıyorlardı. Deirdre, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissedebiliyordu. Ama hiçbir şey onu durduramayacaktı. Üzerine giydiği şey, neredeyse onu boğacakmış gibi hissettirse de, bu üzerindeki pelerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

giyme nedeni Deirdre'nin kendisine gelmesini sağlamıştı.

Gelecek için, Deirdre'nin hayattan çok daha fazla beklentisi vardı. Ve bu beklentilere kendi çabasıyla sahip olacaktı. Çenesini havaya kaldırdı.

“Gidebiliriz.”

Sanki zaman donmuştu.

Güneş yükselip, genç kadının yüzünü ısıttıkça, İngiliz asker ile tırmandıkları İskoçya'nın taşlı yollarında zaman geçmiyor her dakika sanki asırlarmış gibi ağır ağır işliyordu. Baharın gelişi ile biten çalıların, kokusu her yere hâkim olmuştu. İskoçya'nın dağlı arazilerine alışık olmayan İngiliz askerleri yorulmuş ve hızlarını azaltmışlardı. Akşamüstüne doğru, yaklaşan at nallarının sesini duyan, Deirdre korku ile yerinden sıçradı. Bedeninin her bir noktası gerilmiş, çevresinde karşısına çıkabilecek olan her hangi birini görebilmek için hızla çevirdiği boynu kasılmıştı.

Deirdre, Joan Beaufort bu kadar gergin bir hayata sahip olduğu için takdiri hak ediyor, diye düşündü.

“İleride bir köy var. Bakalım kalabilecek bir yer bulabilecek miyiz?”

Deirdre birden öfke ile yüzünü konuşan askere doğru çevirdi. Genç kadını dışlamak için böyle konuştuklarını çok iyi biliyordu. Tüm gün aralarında konuşuyorlar ama Deirdre ile tek kelime etmiyorlardı. Neyse ki karşısındaki askerin gözlerinde az da olsa bir saygı parıltısı görebilmişti.

“En azından bizlere yemek verecek birini bulabiliriz.” Asker, genç kadının bakışlarını görmezden gelememişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bu çok iyi olur." Deirdre, Joan'ın konuşma tarzında bir şeyler söylemek için çabalıyordu. Genç kadın sesindeki İskoç aksanını azda olsa engellemek için çabalasa da bu imkânsız gibi gözüküyordu.

"Sanırım bu aksan olayına çalışmalısınız ." Asker adam Deirdre'yi uyarmadan edemedi. "Eğer birisi sizin konuşmanızı duyarsa tüm plan mahvolacaktır. Bırakın sizin yerinize biz konuşalım." Elini havada sallayıp genç kadına baktı. "Leydiler genellikle yanındaki yardımcıları ile konuşurlar. Bu yüzden sadece başınızı sallayıp, gülümseyin."

"Eğer siz öyle diyorsanız." Deirdre kendisini rahatlatmış hissediyordu.

Asker, genç kadının zeki biri olduğunu anlamıştı. "Leydimizin sizi neden seçtiğini şimdi daha iyi anlıyorum." Adamın sesindeki tatminkâr not Deirdre'yi mutlu etmişti. Asker, atını sürmeden önce Deirdre'ye uzun bir süre bakıp, arkadaşlarının yanına döndü. Dört atlı önde, dört atlı arkada, genç kadını arkalarına alacak şekilde yürüyorlardı. Deirdre en azından içlerinden biri tarafından kabul edilmenin verdiği mutlulukla her şeye daha olumlu bakar olmuştu. Sanki artık güneş daha fazla parlıyor, genç kadını daha fazla aydınlatıyordu. Yol boyunca köye yaklaştıkça insanların yaşadıkları köy evlerine rastlamaya başlamışlar, evlerden yükselen yemek kokularına iştahla bakar olmuşlardı. Deirdre, midesinden yükselen seslerin askerler tarafından duyulmamasını umuyordu. Yaşadıkları macera dolu yolculuk açlık gibi duygularının bastırılmasına neden olsa da bu kokular, bastırılmış açlığını tekrar su yüzüne çıkarmıştı.

Ön tarafta yürüyen, askerlerden genç olanı, evlerden birinin önünde asılı duran işareti gösterince, Deirdre neler olduğunu anlamaya çalıştı. Evin önünde, kiralık oda verildiğini gösteren ve atlar için ahırları olduğunu belirten bu işaret herkesi sevindirmişti. Ama genç kadın,

buranın sahiplerinin, kendisini inceleyen bakışlarını, herkesten önce fark etmişti. Deirdre ne yaparsa yapsın üzerindeki kıyafetler yüzünden İngiliz olduğu kanısını asla yıkamayacağını biliyordu.

Sadece İngiliz kadınları bu kadar şatafatlı bir şekilde ata binerlerdi. Hiçbir İskoç soylusu özel kıyafetleri ile at binmez ve asla yolculuğa çıkmazdı. Askerlerden biri, Deirdre'nin atından aşağıya inmesine yardım etmek için elini uzattı. Genç kadın utançla yere bakarken, bu yardım için çok minnettar olmuştu. Uzun süre attan inmeyip düşüncelere daldığı için utansa da, Joan'ın da yarıdmsız bir şekilde atından inmeyeceğini tahmin diyordu. Deirdre, elini askerin avucuna bırakıp, atın sırtından hızlıca indi. Genç kadın düşünmeden, uzun saatlerdir onu taşıyan atın boynunu okşadı. Bunu yaparken insanların ne düşüneceği umurunda bile değildi. Yardımına koşan askerin, minnettar bakışları, biri tarafından daha kabullenildiğinin kanıtı gibiydi.

“Bu taraftan Krali...Bayan.”

Ev demenin aşağılayıcı olduğu hana doğru yürürlerken, askerin “Bayan” diyen sesinin yüksekliği kapının önündekilerin dikkatini çekmişti. Kapının önüne gidene kadar, fısıltılar tüm avluyu kaplamıştı. İçerideki herkes, bir yere dağılmış bir köşeden, Deirdre'yi inceliyorlardı. Askerler, genç kadına büyük bir masayı işaret ettiler. Masanın yan kısımlarında oturanlar, komutanın sert bakışlarından nasiplerini alıp hızlıca ortadan kaybolmuşlardı. Servis yapan kız, masayı Deirdre oturmadan silip tertemiz yapmıştı.

“Aç olmalısınız. Size annemin yaptığı yemekten servis edeceğim. Bu köyün en lezzetli yemeği olduğunu söyleyebilirim.”

Deirdre, teşekkür etmek için ağzını açmaya yeltenirken, komutan genç kadının sözünü kesti.

“Bu çok iyi olur. Teşekkürler.” Genç kız, askerin söz-

lerini bir emir olarak algılayıp hızla ortadan kayboldu. Komutan, genç kız ortadan kaybolunca Deirdre'ye uyarıcı bir bakış fırlattı. Konuşmaması gerektiğini Deirdre'ye hatırlatırken, genç kadından onaylayacağı bir baş hareketi bekliyordu. Deirdre, takındığı asil tavrından ödün vermeyerek, komutana sert bir bakış fırlattı. Genç kadın, bir anda kendisini ülkesine ihanet ediyormuş hisine kapıldı. Kendi çıkarlarını korumak adına, ülkesinin insanına yalan söylüyordu.

“Ateşe yaklaşın Bayan.”

Servis yapan genç kız hızla bir şekilde elindeki fıçıyı ve servis kaplarını masanın üzerine bıraktı. Deirdre, kızın bu kadar hızlı olduğuna inanamıyordu. Muhtemelen fazladan bahşiş almak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Masanın ortasında duran yahni muhteşem kokuyordu. Genç kadın ihanet duygusunun şu anda açlığı tarafından bastırıldığının farkındaydı. Aceleci tavırla yemekten aldığı bir kaşık dilini yakmıştı. Ama yemeğin lezzeti ne kadar sıcakta olsa anlaşılıyordu.

“Size demiştim, leydim. Ekmek fırından yeni çıktı. Ekmek ile birlikte yemeniz için size tereyağı getirdim. Bu sabah kız kardeşimin sağdığı süttten taze olarak yapıldı.”

Deirdre, kızın yüzün teşekkür etmek için bakıyordu. Ama konuşması bir felakete sebep olabilirdi. Komutan, genç kadının yerine konuşmaya başlamıştı.

“Leydimiz, servisiniz için size teşekkür ediyor. Umarım bizlere en iyi odalarınızı hazırlıyorsunuzdur.”

Komutan masanın üzerine gümüş parayı sesli bir şekilde koydu. Bu para servis yapan kızın yüzüne büyük bir gülümseme kondurmayı başaramıştı.

“Odalar hakkında size yardımcı olması için kız kardeşimi çağıracağım.” Genç kız mutfakta çalışan ve ocağın sıcaklığından bunalmamak için başını bir örtü bağlamış annesinin yanına koşarken mutluluktan uçuyor gibiydi.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

Deirdre, kızın arkasından bakakaldı. “Verdiğiniz paranın değerinden haberinizi var mı sizin?”

Komutan, sesini alçaltarak Deirdre’ye doğru eğildi. “Onları etkilememiz lazım. Para harcarken düşünmeyecek kadar zengin olduğumuzu inanmalılar.”

“Tabi dünya üzerinde öyle bir insan varsa.”

Asker adam omuzlarını silkti. “Eğer amacımıza ulaşırsak, öyle bir ile tanışma imkânı bulacaksınız leydim.”

Deirdre, asker adamın sesindeki umudu fark etmişti. Komutan arkasını hızlıca dönüp, genç kadının yemeğini yemesine izin verdi. Yemeğini bitirir bitirmez yanına gelen genç kız, Deirdre’yi odasına götürmek için hazır bekliyordu. Deirdre için hazırlanan oda küçük ama temizdi. En azından birkaç aydır uyumak zorunda olduğu o izbe yere nazaran tam bir saraydı.

Komutan, Deirdre’nin arkasından odaya girip genç kıza bahşişini uzattı.

“Burada kalmak konusunda kararlı mısınız?”

“Evet. Bu sayede köy halkı sizin hakkınızda konuşurken, kraliçe istediği şekilde bu topraklardan ayrılmış olacak. Ben ve adamlarım alt katta kalıyor olacağız. Siz burada kalmak zorundasınız. Yoksa kimse sizin asil bir leydi olduğunuza inanmayacaktır.”

Komutan sözlerini söyledikten sonra, Deirdre’yi düşünmesi için odada yalnız bıraktı. Genç kadın odasının kapısını sıkıca kilitledikten sonra, azda olsa rahatlamıştı. Asker adamın sözleri gururunu kırsa da, incinmeye hakkı yoktu. Çünkü şu anda kimse için önemli biri değildi. Tüm bunların, kendisini üzmesine izin vermeyeceğini düşünse bile yine de üzülüyordu. Yatağın üzerine oturup, bekledi. Yorgunluk, bedeninin her yerini sarmıştı. İyi bir uyku çekeceği yatağa sahipken, oturup düşüncelere dalmak çok aptalcaydı. Deirdre, yatağına uzanıp gözlerini kapattı. Yarının daha güzel umutlar getirmesi için dua etmeye başladı.

Kader, Deirdre'ye hiç iyi davranmıyordu.

Genç kadının rüyaları karanlık şüpheler ile doluydu. Gözlerini açtığında kendisini hiç dinlenmiş gibi hissetmiyordu. Odanın içi karanlıktı. Deirdre'nin kalbi olması gerekenden daha hızlı atıyordu. Genç kadın korkudan parmaklarını adeta yatak örtüsüne geçirmişti. Deirdre bu rahatsızlığının sebebini anlamaya çalışırken, merdivenlerden gelen sesleri duydu.

Sesler, yavaş yavaş atılan adımların sesleriydi. Deirdre ne olduğunu anlamadan, yatağın içinde doğrulup, kraliçeyi aramaya gelenlerin, kendisini bulduğunu düşünmeye başlamıştı.

Genç kadın panik içinde ayağa kalksa da, ayakkabılarını karanlık odanın içinde bulmayı başarıp, giymişti. Tahta zeminin üzerinde yürümeye devam eden ayak sesleri, gelen kişinin kapıya yaklaştığını gösteriyordu. Deirdre, kalbinin daha fazla hızlı atabileceğini düşünemiyordu. Genç kadın etrafına bakıp, pencerenin kenarına doğru yürüdü. Bu ayakkabıların en iyi özelliği tahta zeminde bile ses çıkarmamaları olmalı diye düşünmeden edemiyordu. El yordamıyla karanlığın içinde pencerenin kulpunu bulup ittirdi.

Odasının kapısı açılmak için zorlanmaya başladığında, panik tüm vücudunu ele geçirmişti. Deirdre, böyle bir durumda kraliçenin ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Pencerenin iki yakasını da açıp, bir ayağını dışarıya doğru attı. İçeriye dolan ay ışığı odaya giren adamların kiltlerinin rengini açıkça ortaya seriyordu.

"Dur."

Deirdre, adamın emrini dinlemedi. Pencerenin eşiğine ayaklarını dayayıp, aşağıya düşüşünü en acısız şekilde olması için çabalıyordu. Pelerini havada sallanıyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

geceye hâkim olan soğuk hava bacaklarının donmasına neden oluyordu. Deirdre, havada fazla asılı kalmamıştı. Pencereye gelen bir askerin elleri, genç kadının bileklerini kavradı.

“Sağır mısın sen kadın?”

Deirdre keşke gerçekten sağır olsaydım diye düşündü. Pencerenin pervazını tutan parmakları artık gücünü kaybediyordu. Bileklerini tutan kişinin arasından kayıp yere çarptı. Ağırlığını taşıyamayan bacakları, dizlerinden bükülüp yere düşüşünü daha da acılı bir hale getirmişti. Yerde yanlamasına bir şekilde uzanıp, yamaçlı arazide yuvarlanmaya başladığında, kalan var gücüyle bir taş tutunup durdu. Deirdre, temiz havayı içine çekip kendisine gelmeye çalışıyordu.

“Aşağıya inip yanına gidin. Hadi!”

Deirdre, adamlara yakalanmamak için ayağa kalkmaya çalışsa da, üzerindeki uzun pelerin ayaklarına takılıp genç kadının tekrar yere düşmesine sebep oldu. Acı, tekrardan Deirdre’yi pençesine almış, ağzından bir feryadın çıkmasına engel olamamıştı.

Şu aptal kıyafetler. . .

Genç kadın kıyafetin eteklerini düzeltmek için uğraşırken, iki adam tarafından kollarından kaldırılarak, ayakta tutuluyordu.

“Yeter artık. Yeterince koştuk, leydim.”

Adamların elinde tuttukları fener, Deirdre’nin yüzüne çok yakın duruyor, genç kadının gözlerinin kamaşmasına neden oluyordu. Işık yüzünü aydınlattıkça, tanınma olasılığının artması Deirdre’yi korkuyla titretti.

“Doğru kişi olduğuna emin miyiz?”

İskoçya’lılar, Deirdre’nin çevresini sarmışlardı. Boylarının uzunluğuna ve geniş omuzlarına bakılırsa bu adamlar kesin İskoçyalıydı. Her birinin sırtlarında olan asılı tek bir hareket ile sağ ellerinin yardımıyla yerlerinden çıkarabilecekleri kılıçları da bunu açıkça belli ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Altın ve kadife giyiyor.”

“Ama bu Joan Beaufort olduğunu göstermez ki?”

Grubun en önünde duran adam ellerini kalçalarının üzerine koymuş, Deirdre’nin başına taktığı taca bakıyordu.

“Asil bir kadının pencereden kaçabileceğini hayatımda hiç görmemiştim. Tabi daha önce hiçbir İngiliz kadını yakalamak zorunda olmadığımız için bu konuda pek emin değilim.”

Adamın yanında duran diğer askerler bu sözlere kahkahalarla gülmüşlerdi. Deirdre geriye doğru bir adım atmaya çalışırken, çevresi sarılı olduğu için pek ileriye gidemiyordu. İngiliz askerlerin nerede olduğunu merak etti.

“İşte onu bulduk. Kadını daha fazla korkutmayın.”

Bu sözleri söyleyen asker Deirdre’ye doğru bir adım atıp, genç kadının kolunu tutmaya yeltendi. Yabancı bir adamın dokunuşundan kurtulmak için aniden sıçrayan Deirdre’nin çekingenliği askerin dikkatinden kaçmamıştı.

“Beni affedin leydim. Size karşı saygısızlık yapmak istemem. Ama Lordumuz bir an önce sizi görmek istiyor. Sizi ona götürmek üzere emir aldık.”

Deirdre, genç askere cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Şu an içinde bulunduğu kimliğin gerektirdiği gibi davranmak için düşüncelerini toplaması gerekiyordu. Genç kadın elini ağzına doğru götürüp, sesinin daha boğuk çıkmasını sağlamak istedi. “Sizi kim yolladı?”

“Liddell Lordu.”

Hanın sahibi koşarak kalabalığın yanına gelmişti. “Siz Cameronlar neden müşterilerimi rahatsız ediyorsunuz?”

Meşale taşıyarak gelen han sahibi etrafın daha fazla aydınlanmasını sağlamıştı. Deirdre kendisine kaçabilecek bir yol ararken, Cameronların sayısının tahmininden daha fazla olduğunu görünce tüm umutları suya düşmüştü.

“Bizler Lordumuzun emirlerini yerine getiriyoruz.” Kalabalık askerlerin en önünde yer alan görevli adam, hancının ayaklarının dibine iki adet gümüş para fırlattı.

“Bu olayı anlayış ile karşılayacağını umuyor.”

Hancının ayaklarının dibindeki paralar gecenin karanlığında parlıyorlardı. Adamın karısı, sessiz bir şekilde kocasının arkasında belirdi. Yerdeki paraları almak için kocasının gölgesinden sıyrılmış ve yere eğilmişti. Yaşlı kadın paraları almak için yeltendiğinde Deirdre’ye baktı. Genç kadın çevresinde bu kadar Higlanderlı varken onay vermenin dışında hiçbir şey yapamazdı. Çaresizce başını salladı.

“Cameronlar burada her zaman iyi karşılanacaklardır.” Yaşlı kadın, paraları aldığı gibi hanın içerisine koştu. Kocasını son bir kez Deirdre’ye bakıp, karısının yaptığı gibi hana geri döndü.

Deirdre artık yapayalnızdı. Hayatında ilk defa, başka bir ülkede yabancı olmanın ne demek olduğunu çok iyi anlamıştı. Deirdre, daha önce bu konuda hiç bu kadar iyi niyetli düşünmemişti...

“Benim ismim Coalan, bayan. Quinton Cameron’ın komutanlarından biriyim. Size söz veriyorum ki bu yolculuk boyunca size hiçbir zarar gelmeyecek.” Coalan sesini alçaltarak devam etti. “Ama bu dakikadan itibaren sizlere İskoç askerleri eşlik edecekler.”

Komutan, Deirdre’nin kolunu acıtmadan ama sıkıca tuttu. Genç kadın ne yaparsa yapsın bu sefer kolunu Coalan’dan kurtaramamıştı. Sessiz bir emir ile atların bulunduğu yere doğru yürüdüler.

“Bu at kraliçenin olmalı. Hayatımda böyle süslü se-
mer görmedim.

Coalan homurdandı. “Semerimi süslemek bir yana; benim hayatımda o kadar altınım olmadı.”

Komutan yavaş hareketlerle, Deirdre'yi atının üzerine bindirdi. Genç kadın ayağını diğer tarafa atmak için uğraşırken, üzerindeki pelerinin etekleri bunu imkânsız kılıyordu.

“Onun ellerini bağlamayacak mısınız komutan?”

Coalan, devasa atına binerken, Deirdre'ye bir bakış fırlattı. “Söylesenize leydim. Düzgün davranacağınıza söz verebilir misiniz? Yoksa Dirk'in söylediği gibi ellerinizi bağlamalı mıyım?” Coalan'ın sözünü bitirirken attığı kahkaha, Deirdre elleri serbestken bile hiçbir şey yapamayacağına inandığı gösteriyordu. Genç kadının öfkesi içinde patlamak üzere olduğundan, komutana cevap verme nezaketi göstermemişti. Güneş daha doğmamış olduğu için Deirdre çok mutluydu. Bu sayede gözlerindeki öfkeyi kimse fark edemiyordu.

Coalan resmen Deirdre ile alay ediyordu. “Sanırım Drumdeer'a güneş doğmadan varmış oluruz. Hadi gidip, Lord Cameron'a istediğini verelim.”

Drumdeer ismini duyan Deirdre'nin tüm bedeni ürpermişti. Genç kadın bu kaleyi hiç görmese bile ismini birçok kez duymuştu. Kale dik bir yamacın üzerine inşa edilmişti. *Drum*, Galler dilinde *dik yamaç* anlamına geliyordu. Kalenin ne kadar korunaklı olduğuna dair anlatılan hikâyeler ve onu koruyan yüzlerce eğitimli asker İskoç Diyarı'nda çok meşhurdur. Deirdre, o kaleye girdiği anda itibaren Quinton Cameron'ın izni olmadan oradan çıkamazdı.

Coalan, atını Deirdre'nin yanına doğru sürüp dizginleri eline aldı. “Sakin beni size güvendiğim için pişman etmeyin. Eğer Lordum ile aramı bozacak bir şey yaparsanız, tam bir pislik olabilirim.”

Gecenin karanlığında ilerlemeye başlamışlardı. İngilizler, İskoçyalılardan çok korkuyorlardı. Her İskoç, İskoçyalı olmanın gururunu yaşayamazdı. Ama görüldüğü kadarıyla Coalan'da bu ismi hak eden bir askerdirdi. Gecenin karanlığında kendinden bu kadar emin şekilde at sürmek ancak bir İskoçyalıya ait bir özellik olabilirdi.

Deirdre, bu adamın gösterdiği cesareti kendi damarlarında hissediyordu. Sevgilisi ile buluşmak için gece at sürdüğü günler çok uzakta olsa bile o zaman da hiçbir şeyden korkmadığını çok iyi hatırlıyordu.

Ormanın içinde hızla ilerlerken, genç kadın dal parçaları başına çarpmasın diye eğildi. Atının kokusu ve diğer atların idrar kokuları birbirine karışmış; genç kadının midesini bulandırıyordu. Deirdre, burnunu kapatıp etrafı dinlemeye koyuldu.

Gecenin karanlığını yarıp, sevgilisine gitmek için at sürdüğü gecelerin üzerinden bir sene geçmişti. Birçoğu kendi cinsiyetine göre çok fazla cesaretli olduğunu düşünse de; O, babasının kızıydı. Kader, Deirdre'ye oyun oynamış ve kız olarak dünyaya gelmişti. Bu yüzden Cameronların, hissettiği öfkeyi anlayabiliyordu. Deirdre, bacaklarını iyice sıkarak, atına tutundu. Bu hareketin, kadınları kısır yaptığı söylene de, Deirdre bunu umursamıyordu. Ne olursa olsun ata yan şekilde oturup, kendi hayatını riske edeceğine, tüm bu askerler gibi bacaklarını iki yana açıp at sürecekti.

Aralarındaki tek fark Deirdre'nin kadın olmasıydı.

Genç kadın gülümseyerek, içindeki kahkahasını bastırmaya çalıştı. Kendi topraklarının askerleri tarafından kaçırılmak çok gülünç bir durumdu. Cameron askerleri, ona ara sıra şüpheli bakışlar fırlatsalar da, gün doğumunda hiçbir şüpheleri kalmamış gibiydi.

Coalan saatler sonra elini kaldırıp, askerlerini durdurdu. Deirdre, atından dikkatli bir şekilde indi. Kilisede kaldığı süre boyunca hiç ata binmemiş bu yüzden, vücudu saatler süren bu yolculuğun sonucunda ağrımaya başlamıştı. Sırtı ve bacakları zonkluyordu.

İşte Quinton Cameron'ı suçlayacak bir şeyler bulabilmişti. Deirdre, keyifle gülümsedi.

Genç kadın attan indikten sonra, uyuşan ayak parmaklarını hareket ettirmeye çalışırken, ayakkabının ince

tabanı sert bir taşın canını acıtmasına neden olmuştu. Deirdre, beklenmedik bu acının sebebi olan ufak çığlğın ağzından çıkmasına engel olamamış, tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Joan ile birbirlerinin kıyafetlerini değiştirmeleri planın en iyi kısmı olarak kabul edilebilirdi. Kraliçe, bu kıyafetleri ile yolculuğa devam etmiş olsaydı, muhtemelen şimdiye ölmüş olurdu.

“Atınızdan inerken beni beklemeniz gerekirdi, bayan.” Coalan’ın sesi hoşnutsuzlukla doluydu.

“Leydim ile ben ilgilenirim.” İngiliz Komutan, Coalan’ın sözünü keserek öne atıldı. Cameron’ın askerlerinin öldürücü bakışları İngiliz askeri engelleyememişti. Bu hareket cesaret doluydu ve Deirdre bunu anlayacak kadar zeki bir kadındı. İngiliz Komutan, genç kadının önüne siper olarak Coalan’a meydan okuyordu. Coalan, komutanı aşağılayarak adamlarının yanına göndermek yerine, aşağılayıcı bakışları ile adama bakmayı sürdürdü.

“Evet, belki haklı olabilirsin. Bu fikir bir İngiliz askerinden çıkmış olsa bile kabul edilebilir gözüküyor. İçinde bulunduğumuz duruma bakılırsa; tek yapmanız gerekenin kendi kadınlarınıza sahip çıkmak olduğu çok iyi anlaşılıyor. Hiçbir İskoçyalı kadının bu tarz bir kıyafet ile seyahat edeceğini zannetmiyorum.”

Coalan’ın ses tonu çok sertti. İngiliz Komutan homurdandı. “Hayatımın büyük bir kısmını sizin ülkenizde geçirdim. Kralınız yarı İngiliz.” Komutan, Coalan’a doğru bir atıp attı. İngiliz asker, aynı Cameronlular gibi uzun boylu ve yapılı gözükse de, Coalan’ın iki yanında ortaya çıkan diğer askerler; İngiliz Komutan’nın sadece Coalan ile dövüşmeyeceğini ortaya koyuyordu.

Coalan konuşmaya başladı. “Cesaretli bir adamsın. Seni tebrik ederim. Bir İngiliz’den beklediğimden fazla bir cesaret olduğunu söylemeliyim. Ama söylediğin gibi; bu ülkede ömrünün yarısını geçirdiysen, bu cesareti bizden öğrenmiş olmalısın.”

Cameronlar, Coalan'ın sözlerine gülerken, bir bir arkalarını dönüp atları ile ilgilenmeye başlamışlardı. Coalan, sırtarak atının arkasından deri bir kese çıkardı.

"Sana sarayda yolculuk yaparken ne yapman gerektiğini öğretip öğretmediklerini bilemiyorum ancak bizlerin yaptığı şey bu. İsmin ne asker?"

"Simon."

Coalan homurdandı. "Bunu bilmem iyi oldu. Eğer bana kafa tutmaya devam edersen, seni öldürmek zorunda kalacağım. En azından günah çıkartırken, rahibe doğru bir isim vermiş olacağım."

"Simon Paul Smithson." İngiliz Komutan, her bir kelimesinin herkes tarafından duyulmasını istiyordu. "Benim babam ekmeğini, alnının teriyle kazandığı paradan aldı. Sizi temin ederim ki, yolculuk edilirken ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu İskoçlara ait bir alışkanlık değil. Birçok İngiliz erkek çocuğu, babalarının kendilerini gönderdikleri soylulara hizmet etmek için eğitiliyorlar.

Simon, İngiliz askerlerin olduğu yöne doğru dönerek, Onlara işaret etti. Hiç birinin üzerinde kılıçları yoktu. Deirdre, yere sürülen eteklerini toplayarak, İngilizlerin yanına doğru yürümeye başladı. Genç kadın konuşmamak için o kadar çaba sarf etmişti ki, çenesi hala ağrıyordu. Deirdre, bulunduğu yerden hiç memnun değildi. İngilizlerin yanında oturmak, kış mevsiminde olgunlaşmamış bir çileği yemek gibiydi. Çilek ne kadar güzel kokuyor olsa da, kışın ortasında zamansız açtığı gerçeği yüzünden meyveden bir ısırık almak konusunda kararsız kalırdı insan.

"Pekâlâ," Simon, Deirdre'nin yanına eğilip fısıldadı. "Eğer biraz daha konuşmaya devam edersen, kimliğini ifşa edeceksin."

İngiliz asker, elinde tuttuğu kek parçasını Deirdre'ye uzattı. Genç kadın yorum yapmadan keki alırken, Simon'ın bakışları öfkeliydi.

“Üzgünüm ama elimizde bundan başka bir şey yok.”

Komutanın sesindeki uyarıcı ton, Deirdre’ye İngilizlerin yanında olduğunu hatırlatıyordu. Elindeki kek koklayarak, minik kırıntılar halinde yemeye başladı. Cameron askerlerinden ikisi kendi yemeklerini yemeye başlamadan önce, Deirdre’yi izleyerek eğleniyorlardı. Simon elindeki kekleri adamlarına dağıtırken, genç kadın İngilizlerin kasvetli tavırlarını seziyordu. Ama Deirdre içten içe bu olayda asıl kazananın İngilizler olduğunu biliyor ve kahroluyordu.

Kendisi bir Chattan’dı. Babası İskoç Diyarı’nın en bilindik klanlarının başı ve Cameron Klanı’nın müttefikleriydi. Kendi ülkesinin adamlarını kandırmak, her ne kadar içini yaksa da, bir şeyler söylememek için ağzını, elindeki kekle doldurup sustu. Böyle erkek egemenliği olan dünyada, kendi geleceğini çizmek için bunu yapması gerekiyordu.

Dinlenmeleri kısa sürmüştü. Atların dere kenarında su içmeleri için izin verilmiş sonrada yola koyulmuşlardı. Deirdre bu kısa sürede ihtiyaçlarını gidermiş; bir ara arkasına ihtiyaçlarını giderdiği kayanın arkasından kaçmayı düşünse de gün ışığında bu macerayı yaşamanın çok gereksiz olduğunu düşündü. Kaçış planı için geceyi beklemek en iyisiydi.

Ama ne olursa olsun kaçacaktı.

Genç kadın kafasındaki bu düşünce ile bütün günü geçirmesine rağmen, Quinton’ın kalesini düşünmeden kendini alamıyordu. Bir kere o kalenin duvarları arkasına girerse, kaderi Cameron’ın ellerinde olacaktı. Quinton’ın yapması gereken görevleri olmasaydı, Deirdre ile kalıp neler yapabileceklerini söylediği geceyi hatırladıkça yanakları kızarıyordu.

Çok hoşuna gidecek...

Genç kadın öfke ile dişlerini gıcırdattı. Bedeninin kullanılmasını asla kabul edemezdi. Bir kere o hatayı

yapmış olsa da, artık yapmayacağını çok iyi biliyordu. Konu erkeklere geldiğinde, bedenini dinlemeyecekti. O erkekten ne kadar hoşlansa bile... Bu olmayacaktı.

Quinton, Deirdre'yi yatağına almaktan tabi ki memnun olacaktı ancak genç kadının asla ve asla o yatağı paylaştığı tek kadın olamayacak, zamanı geldiğinde bir köşeye atılacaktı.

Öpücükleri hoşuna gidecek...

Ah lanet adam! onun öpücüklerini sevmiştii ve bu adamla ileriye gitme fikri sinirlerini bozuyordu. Melor Douglas ile yaşadıkları olay sonrası karşı cinse olan ilgisinin bittiğini düşünse de, Quinton, bu düşüncelerini yerle bir etmişti. Genç kadın başını kaldırıp gökyüzüne baktığında, güneşin battığını fark etti. Eğer Quinton'ın yakında bulunursa, onun büyüüne kapılacağından emindi.

Cameron askerleri, Deirdre'yi kaybederlerse, genç kadının peşine tekrardan düşecekler, bu sayede Joan daha rahat kaçabilecekti. Kraliçe, Deirdre'nin, Quinton'dan gerçekte neden kaçtığını asla bilmemeliydi. Aynı zamanda Cameron askerlerinin, kaba tavırları ve kadınlara olan bakış açıları Deirdre'nin intikam duygularını daha da depreştiriyordu.

Coalan, gün batımına kadar durmamayı tercih etmişti. Güneş ışıkları yavaş yavaş etkisini kaybederken, Deirdre'nin içi sabırsızlıkla kıpırdandı. Genç kadın İskoçya askerlerinin bütün gece boyunca uyumadıklarını bildiği için bir yanda da endişeleniyor ve ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Çoğu asker atlarının yanında uzanıp tilki uykusuna yatar, geri kalanlar ise yanlarında taşıdıkları yemeklerini yerlerdi. Deirdre, Simon tarafından verilen son kek parçalarını istemese de yemek zorunda kalmıştı. Kaçmak için güce ihtiyacı vardı.

Deirdre, kamp alanında otururken, kafasındaki düşünceler yüzünden uykuya dalamayacağını biliyor, kamp

alanının sessizleşmesi için sabırla bekliyordu. Atlar arasına ses çıkarıyor, rüzgâr birkaç ağaç dalını hareket ettiriyor zaman zaman da, askerlerin sesli nefes alışlarını duyuyordu. Deirdre, kaçmak için en doğru anı beklerken, İncil'den hatırladığı duaları aklına getirip zamanın geçmesi için vakit öldürüyordu.

Genç kadın uzun bir süre bekledikten sonra, gözlerini açıp etrafa baktı. Simon, ona yakın bir yerde uyuyor, genç adamın gerçek efendisi olmasa bile onu korumak için yanında bekliyordu. Bu genç adam her ne kadar İngiliz olsa da, Deirdre onunla gurur duyuyordu. Bir İngiliz ile gurur duymaması gerektiğini biliyor olsa da, bazı insanların nerede doğdukları böyle zamanlarda hiç önemli değildi. Bu gerçeği genç kadına öğreten kişi Melor Douglas olmuştu. O iğrenç herif, Douglas Klanı'nda doğmuş ve damarlarında İskoç kanı akıyordu. Ama tüm bunlara rağmen Melor, yalancı ve düzenbaz bir adam olmaktan ileriye gidememişti.

Deirdre, ilk olarak uzun eteğinin hareketlerini kısıtlaması için eliyle topladı. Büyük bir kayanın arkasına doğru gitmek için emeklemesi gerektiğine karar vermişti. Büyük kayaya ulaştığında, birkaç saniye bekleyip seslenilemeye koyuldu. Genç kadının kalbi duracakmış gibi atıyor, nefes alıp verişini engelliyordu. Kamptan herhangi bir ses gelmiyordu. Deirdre dizlerinin üstünde sürünerek ormana doğru yavaşça sürünmeye başladı. Deirdre yürüdükçe, atlardan, seslerden ve Cameron'ın adamlarından uzaklaşıyor kendi özgürlüğüne doğru ilerliyordu. Dizlerinin üzerinde sürünmek her ne kadar bacaklarını acıtsa da, ayağa kalkmak için biraz daha yol alması gerekiyordu. Kalbi hala deli gibi çarpıyor, nefesi kesiliyordu. Sonunda ayağa kalkmak için gerekli mesafeye ulaşmıştı. Deirdre olabildiğince hızla koşmaya başladı.

Acı bir çığlık geceyi ikiye bölmüş gibi gökyüzünde yankılandı. Genç kadının uzun etekleri biri tarafından yakalanmış ve Deirdre'nin sırt üstü yere serilmesine neden olmuştu. Genç kadın, dengesini toplamak için ayağa kalkmaya çalışırken, Cameron'ın askerlerinden birine çarptı.

“Ellerini bağlamadığım için beni pişman etmemen gerektiğini sana söylemiştim.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

Üç

Coalan'ın sinirli olduğu her halinden belli olsa da, Deirdre'nin öfkesi ile karşılaştırıldığında hiçbir anlam kalmıyordu. Genç kadın yumruğunu olabildiğince güçlü atarak; en azından adamın yüzüne vurmaya amaçlıyor ve Coalan'ı yere sermeyi istiyordu.

Genç adam, ani bir hareketle geri çekilmiş olsa da Deirdre'nin yumruğundan az da olsa nasibini almıştı. Yumruğunun, Coalan'ın yüzünde çıkardığı ses Deirdre'yi ürkütse de diğer yumruğunu çoktan hazırlamış ümitsizlik, ona güç vermiş bu seferde daha kuvvetli vurmuştu.

“Yüce İsa!”

Coalan, dizlerinin üstüne çöküp, darbe alan kafasını iki yana salladı. Deirdre, bu fırsatı bir daha yakalayamayacağını bildiğinden eteklerini hızlı bir şekilde toplayıp ormanın derinliklerine doğru daldı. Genç kadın ikinci adımını atmak üzereyken, Coalan'ın darbesi ile yere yığılmıştı. Cameron askeri, iri bedeniyle Deirdre'nin üzerinde yatıyor, genç kadının hareket etmesini imkânsız hale getiriyordu. Aniden yere düşüşü, yerdeki taşları Deirdre'nin yüzüne doğru fırlatmış, hatta sert bir tanesi bacağını kesmişti. Genç kadın acı ile inledi.

“Sakın bu inlemelerinin kafamı karıştıracaklarını zan-
netme.”

Coalan, sert bir şekilde ayağa kalkarken, Deirdre’yi de kolundan sıkıca tutup ayaklarının üstünde durmasını sağladı. Coalan’ın bileklerine bir şeyler bağladığını hisseden Deirdre, Cameron askerinin, ne yaptığını anlamak için ellerine baktığında artık tamamen elleri bağlı bir tutsağa dönüştüğünü anlamıştı.

“Seni lorduma götürmek zorundayım. Uslu durmazsan, başına bunların geleceğini önceden söylemiştim.”

Deirdre’nin kesilen kalçası o kadar acımaya başlamıştı ki, genç kadın kendisinde cevap verecek gücü bulamamıştı. Coalan, onu kamp alanına doğru yürütürken, Cameron askerleri neler olduğunu anlamak için, onları izliyorlardı.

“Yola çıkmak için hazırlanın, beyler. Bu baş belasını yakaladım.” Cameron askerlerinin homurdanmaları eşliğinde, Coalan genç kadını atına bindirmişti. Deirdre, gecenin o karanlığında bile adamların bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Atın üzerinde dengeli bir şekilde oturmak için bacaklarını iki yana açıp, atını sıkıca kavradığında bacağında ki kesiğin acısı az da olsa hafıflemişti. Yavaşça atının kafasına doğru eğilip hayvanı sevmeye başladı. Genç kadın derin bir nefes alarak, kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Bu savaşın sonunda kazanacağı özgürlüğü, çektiği tüm acılara değecekti.

Cameron askerleri, çevresini kuşatmıştı. Coalan hızlı bir tempo tutturmuş, gün doğarken, Drumdeer Kalesi’ne ulaşmayı başarmışlardı. Tüm Cameron askerleri neşe içinde kaledeki dostlarını selamlarken, oluşan sesin yüksekliği Deirdre’yi korkutuyordu. Bu bağırışlar bir tek Deirdre’yi değil, kraliçeyi korumak için kendilerini bu göreve adan askerlerden ağza alınmayacak küfürler

duymasına neden oluyordu. Deirdre, bu İngilizlere nazaran kendi geleceğinin daha parlak olduğunu düşünmeden edemedi. Genç kadın böyle düşündüğü için utanması gerektiğini biliyor olsa da, tüm o askerlerin kafalarının Drumdeer Kalesi'nin girişinde sallanacağını tahmin edebiliyordu.

Belki de sende aynı kaderi yaşarsın Deirdre...

Deirdre, bir anda aklına gelen bu düşünceyi kafasından atamıyor, sadece korkudan titriyordu. Aslında tüm bunlar kendi kuruntuları olsa da, korku bir kez bedenini ele geçirmişti.

Ne olursa olsun bu oyunu kazanmak istiyorsa, kaya gibi sert ve duygusuz olmalıydı.

"Bu kadar endişeli gözükmenize gerek yok leydim. Lordumuz çok adil bir adamdır. Gerçi sizin huzurunuzla çıktığından dolayı, onu tanıyor olmalısınız."

Coalan'ın sesindeki kuşku Deirdre'nin ilgisini çekmişti. Genç kadın cevap verme gereği duymadan, kafasını çevirdi.

Joan, kendisine güvenip bu rolü Deirdre'ye verdiğine göre genç kadın bunu hak ediyor olmalıydı. Hayat ne garipti. Coalan'a sert bir bakış fırlatıp, konuşmamayı reddetmesi aslında kendi insanına ihanet etmekle eş değerd.

"Benim ve adamlarım hakkında kendisine söyleyeceğiniz şeyler olduğuna eminim. Ama bana verilen emri ne olursa olsun yerine getirmem gerekiyordu. Lordumun emirlerini yerine getirdiğim için sizden özür dilemeyeceğim. Diğer adamlar, Coalan'ın sözlerini dinliyor, Deirdre'ye sert bakışlar fırlatıyorlardı. Muhtemelen hemen hepsi, Deirdre'nin Quinton'a mızızlanacağını düşünüyorlardı.

Deirdre kırılğan bir kadın değildi. Ama bacağı yeniden sızlamaya başlamıştı. Genç kadın acıya neyin sebep olduğuna bakmak için başını aşağıya eğdiğinde, Coa-

lan'ın homurdanması dikkatini çekmişti. Genç adamın uykusuz ifadesi ve yorgunluğu Deirdre'nin kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu. Ve ayrıca lordunun verdiği emri yerine getirdiği için Deirdre tarafından şikâyet edileceğini düşünmesi işleri daha da kötüleştiriyordu. Muhtemelen gerçekler ortaya çıktığında Coalan hiç memnun olmayacaktı.

Deirdre, Quinton Cameron'ın evi olan bu büyük kaleye bakmak için başını kaldırdığında nefesi kesildi. Dik bir yamaca inşa edilmiş olan kale donmuş bir dev dalga gibi dağların içinde yerine almıştı. Aşağıda kalan düzlüklerin üzerinde bir güneş gibi yükselen kalenin birden fazla kulelerden oluştuğu açıkça belli oluyordu.

Genç kadının ağzı kurumuş, sayamadığı kulelerin sayısını düşündükçe kahroluyordu. Ama kendisini toplayıp, kaleleri düzgün bir şekilde saydığı anda kalenin sekiz kuleden oluştuğuna artık emindi. Her bir kule bir diğerrinden ince duvarlar ile ayrılıyor, kaleye yaklaştıkça çatılarının birbirinin içine geçtiğini daha iyi görebiliyordu. Tüm bu kulelerin arasındaki duvarlar kalenin çok geniş olduğunu gösteriyor ve ne kadar korunaklı olduğunu ilan ediyordu. Kalenin çevresini kaplayan çalılıklar, atların nalları altında ezildikçe ses çıkartıyor, Deirdre'nin dikkatini dağıtıyordu. Kışın yağan kar sularının erimiş suları sayesinde gürül gürül akan ırmağın sesi genç kadını az da olsa yatıştırmıştı. Irmağın kenarında çamaşırlarını yıkayan kadınlar, Deirdre'nin alnına düşen altın motifleri gördükçe genç kadına nefretle bakıyorlardı.

Köyün içinden geçmeye devam eden askerler daha rahat yol alsın diye köy halkı ortalıkta gezinmiyor, yolun iki tarafına kaçışıyorlardı. Çocuklar Deirdre'yi parmakları ile gösteriyor, demirci ustası genç kadın dükkânının önünden geçerken işini bırakıp nefret dolu bakışlarını Deirdre'ye yolluyordu.

Genç kadının düşündüğü tek şey ise Quinton ile karşılaşacakları andı. Bu büyük kalenin duvarlarında kendisini çok farklı şeyler bekliyordu. Joan'ın sözlerini hatırlayıp, kendisini cesaretlendirmeye çalışsa da, Deirdre'nin kraliçe olmadığını anladığında Quinton'ın gazabından nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

Kalenin kapısına ulaşmaları için önlerinde sadece uzun bir bayır vardı. Yol kir içindeydi. Deirdre'nin atı daha fazla yürümek istemiyormuş gibi kişnese de, Coalan, atın dizginlerini ele alarak zavallı atı kendilerini bekleyen demir kapılara kadar yürümeye zorlamıştı.

“Beni dinlemeniz gerekirdi.” Coalan başını iki yana salladı. “Şimdi yüzünüzdeki yaranın sebebini lorduma açıklamak zorunda kalacağım. Ve lordum bundan kesinlikle hoşnut olmayacaktır.”

Coalan arkasını dönse de, hala homurdanmaya devam ediyordu. Deirdre bu huysuz adama gülmekten kendisini alamamıştı.

Deirdre'nin yüzü onun söylediği gibi yaralanmamıştı.

Genç kadın ellerini kaldırıp, yüzünü sildi. Yere düştüğünde oluşan birkaç fazla çizikten başka bir şey yok gibi hissediyordu. Coalan'a göre Deirdre, bir İngiliz olduğu için bu çizikleri büyük birer yara gibi kabullenecek ve onlar için ağlayacaktı. Genç kadın, Joan'ı ve yeni evlendiği adamın kavuştuğunu düşündükçe içi içini yiyor, en azından o kadının mutlu olmasını istiyordu.

Kulenin iç kısmı, büyük ve bir sürü küçük yapıdan oluşmuştu. Deirdre, kalenin içinde bulunan kilisenin, camlarının renkli detayları karşısında şaşırmış ve kalenin bu kadar zevkli döşeneceğine ihtimal vermemişti. İç kısımdaki kuyuların varlığı da Deirdre'yi şaşırtmış ama aynı zamanda bu kuyuların kalenin çok iyi korunduğu anlamına geldiği için, genç kadının ürpermesine neden olmuştu. İç kısma hâkim olan çiçek kokusu, duvarları

sarmaşık gibi saran asma çiçeklerden etrafa yayılıyor, Deirdre'nin daha önceden babasından duyduğu gibi doğudaki bazı kalelerde ki sistem gibi, sebzeler, kalenin iç kısımlarında yetiştiriliyordu. Genç kadın yetiştirilen bitkilere daha yakından bakınca, bazılarının sebze, bazılarının da meyve olduklarını gördü. Kaleyi dışarıdan gören birisi, sebzelerin burada yetiştirildiğini anlamaz, bu sayede Cameronlar olası bir saldırı sırasında kıtlığı önlemek için endişe içine düşmezlerdi.

"Lord Cameron birazdan sizi görmeye gelecektir. Şu anda kendisi orucunu açıyor."

Coalan, genç kadının atını kalenin dibine kadar getirdi. Kalenin üzerinde nöbet tutan askerler Deirdre'yi inceliyor, kadınlar ise şaşkınlık içerisinde genç kadının giysilerine bakıyorlardı. Birden fazla insan, Deirdre geçtikçe saygılarından dolayı eğiliyor, genç kadın ise utançla kızarıyordu. Kraliçe haklıydı. Bu kıyafetler bir köylüyü bile kraliçe gibi gösterebilirdi.

Ama farkı anlayacak tek kişi Quinton Cameron'dı.

Deirdre'nin bedeni gergin bir şekilde kasılmıştı. Joan'ın en güvendiği adamlardan biri olan Quinton'ın, Deirdre'ye karşı tavrının ne olacağını yalnızca Tanrı biliyordu. İşte, Quinton'ın kalesinin içinde sıkışıp kalmıştı. Quinton'ın izni olmadan buradan ayrılamaz hatta nefes bile alamazdı.

"Bayan bu kadar korkmanıza gerek yok. Lordumuz çok iyi bir adamdır."

Coalan'ın sesi Deirdre'yi kendine getirmişti. Genç kadın kafasında kurduğu düşüncelere o kadar dalmıştı ki, Cameron askerinin kendisini beklediğini unutmuştu. Coalan, Deirdre'nin kolunu tutup genç kadını kapıya doğru götürürken, asker yüzündeki ifadeden bir İngilizce dokunmanın verdiği tiksinti çok belli oluyordu. Deirdre ne-reli olursa olsun bu aşağılayıcı ifade karşısında hızla kolu-

nu çekip kendi ayaklarının üzerinde durdu. Kimsenin ona acımasına ihtiyacı yoktu. Coalan'ın gözlerindeki tehdit her ne kadar genç kadını ürkütse de, O cesaretini toplayıp yürümeye devam edebilecek kadar İskoçyalıydı.

Öfkeli askerinin dudakları sinirden bembeyaz olmuştu. "Sizi teslim ettiğim için çok mutluyum bayan." Deirdre'ye uzanıp, genç kadının bağlı ellerinden tutup, merdivenlerden çıkarmaya başladı. Genç kadının uzun pelerini yürümesini zorlaştırıyor, elleri olmadan eteklerini toplayamıyordu.

"Ellerime ihtiyacım var." Deirdre'nin öfkesi İskoç aksanını bastırmıştı. Coalan homurdanarak, şüphe ile genç kadına bakıyordu. Deirdre ne yapacağını bilemez bir halde eteklerini ellerinin el verdiği şekilde toplayıp sert adımlarla merdiveni çıkmaya başladı. Arkada kalan asker hala homurdanıyordu.

Çıktıkları salonun dışarıya açılan balkon kapıları bahar havasının içeriye dolmasına izin vermiş, odanın ferah bir hava ile dolmasını sağlamıştı. Cameronların iyi bir yaşam sürdürdükleri, salonun içine yerleştirilen yemek dolu masalardan belli oluyordu. Taze ekmeğin kokusu. Deirdre'nin burnuna geldi. Midesi, genç kadının kontrolünün dışında gurulduyor olsa da, yemek masasının başında oturan Quinton Cameron'ın gölgesi, Deirdre'nin iştahını anından kesmişti. Lordun, masası diğer masalardan yükseğe yerleştirilmiş, duvarına da bir kilim asılmıştı. Masanın üzerindeki yemek tabakları ve bardakları gümüşten yapılmış, Liddell Lordu'na layık bir şekilde servis edilmişlerdi. Quinton Cameron, masasının her iki yanına oturmuş adamları ile koyu bir tartışma içerisindedi. Adamlarının, kiltlerinin üzerine dikilmiş olan kuş tüyleri her birinin rütbesini gösteriyordu. Deirdre'nin odaya girdiğini fark eden birkaç adam fısıldamaya başlamış, bu fısıltı kısa sürede odayı kaplamıştı. Quinton

neler olduğunu anlamak için başını kaldırıp fısıltının sebebine baktı.

Deirdre bayılacak gibi olduğunu hissetse de çenesini havada tutuyor, korkusunu kimseye, özellikle Cameron'a belli etmek istemiyordu.

Quinton Cameron, elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı. Lordun, hizmetine bakan genç çocuk bardağı doldurmak için hızla basamakları çıkarken, Cameron sabit gözlerle Deirdre'ye bakıyordu. Genç kadının sırtından aşağıya inen bir ürperti, Deirdre'nin duruşunu bozmasına engel olmamıştı. Tüm soylu adamlar ve askerler, Quinton Cameron'ın vereceği tepkiyi bekliyorlardı.

"Coalan, bu bayan size Joan Beaufort olduğunu mu söyledi?"

Coalan'm yüzündeki ifade çok karışık. Deirdre, genç adama bakmamak için bakışlarını farklı bir yöne çevirse de, yanakları utançtan kızarmıştı.

"Coalan," Quinton masanın başında gürlledi. "Sana kraliçe olduğunu mu söyledi?"

İskoçyalı asker lorduna baktı. "Hayır, efendim. Ama üzerindeki kıyafetler öyle olduğunu gösteriyordu."

"Pekâlâ." Quinton'ın yüzü ifadesiz ama sesi sertti.

"İngiliz askerleri ile bir handa kalıyordu. Süslü bir eyere sahip atı da onunla birlikteydi."

Deirdre, odanın içindeki herkesin kendisini incelediğinin farkındaydı. Üzerindeki kadife kaftan ve yakası inci işli iç astarı; odanın içinde yer alan kadınların kıskanç bakışları altında parlıyorlardı. Ama herkesin dikkatini en çok çeken şey Deirdre'nin başının üzerindeki tacıydı.

"Onu buraya getirin."

Deirdre, Quinton'ın sesindeki otoriteden karşısındaki adamın ne kadar güçlü ve yenilmez bir lord olduğu gerçeğini bir kez daha anlamıştı. Adamları, efendilerinin

emrini anında yerine getirip; Deirdre'yi kollarından tutup onun önüne getirdiler.

Genç kadın öfke ile ellerini Quinton'a gösterdi "Kendim yürüyebilirdim." Deirdre öfke ile konuştuğu aksanı ortaya çıkmaya başlamıştı. Coalan, bu aksanı duyunca kafası karışmış bir şekilde Deirdre'ye baktı. Genç kadın eteklerini toplayıp, sessizce masasının arkasındaki bölüme giden Quinton'ı takip etmeye başlamış, tüm o meraklı gözlerden koşarak uzaklaşmıştı.

Cameron'ın adamları, Deirdre'yi takip ediyor ama genç kadına dokunmuyorlardı. Masanın arkasında yer alan küçük salon muhtemelen Liddell Lordu'nun özel salonu olarak tasarlanmıştı. Deirdre, odanın içindeki devasa koltukları ve duvara asılı duran silahları görünce donup kalmış, ne yapacağını bilememişti.

"Bizi yalnız bırakın."

Deirdre, bakışlarını kaldırıp Quinton'a baktığında genç adamın kendisini izlediğini fark etti.

"Ve kapıyı da kapatın."

Genç kadın, Quinton'ın sesindeki öfkeyi duyduğunu midesi kasılıyor, bedeni geriliyordu. Odanın kapısı sert bir şekilde kapandığında artık kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

Quinton keyifle gülümsedi. "Evet, haklı olduğum bir kez daha ortaya çıktı. Rahibe kıyafetlerinin dışında çok daha çekici gözüküyorsun." Genç adamın, bakışları Deirdre'nin kıvrımları üzerinde gezinirken, genç kadının yanakları hissettiği duygulardan dolayı kızarmış, Quinton'ın bakışları da, o kızarmış yanaklarda takılı kalmıştı.

"Ben adamlarına kraliçe olduğumu söylemedim."

Quinton sahip olduğu, tüm o soyluluk ünvanlarının sembolü ile işlenmiş büyük bir sandalyeye oturmuş, De-

irdre'ye baktı. Quinton'ın oturmuş hali bile genç kadından uzun duruyordu. Genç kadın kabul etmek istemese de, umutsuz bir durumdaydı.

“Söylemediğine inanıyorum. Ancak bu, seni kendi halkına ihanet ettiğin gerçeğini asla değiştirmez.” Quinton, Deirdre'nin üzerindeki elbiseleri işaret etti. “Üzerindekilere bakılırsa Joan Beaufort ile tanışmışsın.” Genç adam kahkahalarla gülüyordu. “Kraliçe'nin bir rahibe kıyafeti giydiğine inanamıyorum. Saygıdeğer majestelerinin hayatları boyunca o kadar çirkin bir kıyafet giydiğini hiç zannetmiyorum.”

Quinton'ın içlerinde bulundukları durumun trajikomik oluşunu fark etmesi, Deirdre'yi az da olsa rahatlatmıştı. Genç kadın, gardını düşürmek üzereyken, genç adam aniden ayağa kalkıp Deirdre'nin üzerine doğru yürüdü.

“Bu karmaşanın içine bulaştığın için çok üzüleceksin, Deirdre Chattan. O gecenin karanlığında kaldığınız hanın benim adamlarım tarafından basılmasının ne büyük bir şans olduğunu anladığını hiç zannetmiyorum. “ Quinton, aralarındaki mesafeyi bir iki adımda geçip, Deirdre'nin kolunu tuttu. Genç adam, kiltinin yanındaki kınından çıkardığı küçük bir bıçak ile genç kadının bileğindeki ipleri ani bir hareketle kesip, Deirdre'nin ellerini serbest bıraktı.

“Douglaslar seni bulsaydı, senin kraliçe olduğuna inanacak ve hemen oracıkta boynunu kesip bir kenara atacaklardı; böylece İskoçya artık İngiliz kanını damarlarında taşıyan başka bir prenze sahip olmayacaktı.”

Deirdre cevap vermeden önce olayın ne kadar ciddi olduğunu kavramaya çalışıyordu. “Lütfen sus. Bunları sadece benim korkmamı ve bu işten vazgeçmemi sağlamak için söylüyorsun. Ama verdiğim sözden asla geri dönmeyeceğim. Joan Beaufort'a yardım etmek için her şeyi yapmaya razıyım.”

“Sen gerçekten bir keçi gibi inatçısın, kadın. Douglasların sana zarar vermeden çekip gideceğine mi inanıyorsun?” Quinton’ın gözleri, Deirdre’nin kare yakasından taşan göğüslerine takılmıştı. “Ve emin ol tüm bunları sana tecavüz ettikten sonra yaparlardı.”

Deirdre öfke ile Quinton’ı itti. “Ellerini üzerimden çek, seni kaba adam. Senin ne kadar asil olup olmadığını umurumda değil. Burada, kolumdan tutup bir çocuk gibi aşağılamayı kabul edemem.” Genç kadın kolunu Quinton’dan kurtarıp geri adım atarken, uzun pelerininin eteğinin azizliğine uğrayıp tökezledi. Karşısında durmuş ona dik dik bakan bu adamın karşısında tökezlemek Deirdre’yi iyice öfkeliendirmişti.

Quinton’ın bakışları sadece bir anlığına şaşkınlık içinde baksa da, genç adamın öfkesi yeniden ortaya çıkmıştı. Deirdre, korku ve heyecanı bir arada hissettiği duyguların bedenini sardığını hissediyor; Quinton’ın gözlerinde gördüğü saklı tutkuyu açıkça görebiliyordu.

Böyle düşündüğü için deli olmalıydı...

“Seninle nasıl başa çıkacağım Deirdre?” Genç adamın sesi yumuşak ama tehditkârdı. “Üzerindeki elbise bedeninin bütün kıvrımlarını gözler önüne seriyor.” Quinton, tek kaşı kalkık bir şekilde, Deirdre’nin yanına doğru yaklaştı. “Kalçanı saran bu pahalı kumaş, onların tamda avuçlarım için çok uygun olduklarını gösteriyor.”

“Kes şunu.” Deirdre, Quinton’ın gözlerindeki ateşi gördükçe kontrolünü yitiriyordu.

“Eğer dikkat çekmek istemiyorsan böyle şeyler giymemelisin, Deirdre Chattan.” Genç adamın bakışları Deirdre’nin boynuna doğru indi. “Göğüslerin elbisenin yakasından fırlayacakmış gibi duruyor. Onlara dokunmak nasıl his olurdu acaba?”

Deirdre kollarını göğsünde birleştirdi. İçgüdüsel bir şekilde tüm o planladığı hareketlerinin çok dışında dav-

ranmaya başlamıştı. “ Beni incitmek için bu kadar kaba olmaya gerek yok. Ne kadar taş kalpli olduğunu görebiliyorum. Bir kadını ancak bu şekilde mi yenebileceğini düşünüyorsun? Ya da insan gibi davranmasını bilmeyenlere ders veremeyecek kadar gücünde mi yok Cameron?”

Quinton öfkeden delirmişti. “Sen hangi cüretle beni aşağılamaya kalkarsın. Douglasların hiçbir kadına karşı hatta kraliçeye bile acıma duygusu yoktur.”

“İşte kraliçe bu yüzden ondan kaçıyor.” Deirdre konuşmalarının konusu kendi bedeninden başka bir konuya kaydığı için rahatlamıştı. “Artık Joan’ı aşağılayarak, kukla gibi oynatan Douglasların yanında kalmamasının en iyi çözüm olduğunu sende kabul etmelisin.”

“Evet ediyorum.” Quinton’ın bakışları mesafeliydi. “Adamlarımın düştüğü hataya düşme sakın, Deirdre.” Genç kadın, Quinton’ın ne demek istediğini anlamamıştı.

“Bu ne anlama geliyor?”

Genç adamın gözleri tatmin olmuş şekilde parlıyordu. “Kraliçenin, Douglas’ın elinden kurtulması konusunda seninle aynı fikirde olursam, senin bu karmaşanın içinde olmanı da koşulsuz kabullenmem gerekir.”

Deirdre yeniden öfkeleniyordu. “Kendi seçimlerimin seni memnun edip etmemesi umurumda bile değil. Seçimlerim beni ilgilendirir. Sen benim ne babam ne de kocamsın.”

Quinton işaret parmağını havada salladı. “Ah, çok doğru. İşte hayatındaki sevgili boşluğunu doldurabilmem için duymak istediğim sözler buydu.” Genç adamın gözleri keyifle parlıyordu. “Şimdi hoşuna gitti mi?”

“Hayır, gitmedi.” Deirdre, kapının kapalı olduğuna çok seviniyor. Aralarında geçen bu konuşmanın biri tarafından duyulması, engellenemez dedikodulara sebep olabilirdi. Quinton, Cameron Klanı’nın lideriydi. Eğer bir lorda bu şekilde saygısızlık yapıldığı kilise tarafından duyulursa bir

hafta boyunca dizlerinin üzerinde dua etmek zorunda kalabilirdi. Tüm bu gerçekler, Deirdre'nin öfkesini dizginlemesi için iyi bir sebepti.

Quinton, genç kadının sözleri üzerine kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Genç adamın kahkahaları kalenin duvarlarında yankılanıyordu. "Beni baştan çıkarıyorsun, Deirdre." Quinton kafasını iki yana sallarken, kollarını göğsünde birleştirdi. "Acı bir son ile karşılaşmak istemiyorsan, böyle oyunlar oynamamalıydın, kadını." "

Bu kalpsiz adam, Deirdre'yi çileden çıkarmaya kararlı gibi gözüküyordu. Kolları göğsünde bağlı bir şekilde genç kadına doğru yürürken, Deirdre'de ellerini kalçasına koyup Quinton'a meydan okuduğunu açıkça gösterdi. "Evet, senin beni etkileyip yatağına atma çabaların çok yersiz."

Quinton, beyaz dişlerini gözler önüne seren bir gülümseme ile Deirdre'ye bakıyordu. "Bu konuda böyle mi düşünüyorsun, Deirdre?"

"Bana göre dediğim çok mantıklı, Lord Cameron." Deirdre aralarındaki resmiyeti belirtmek için Quinton'a bilerek böyle seslenmeye karar vermişti. Genç kadın saçlarını omuzlarının arkasına attı. "Ben kendi bildiğimi yapmaya devam edeceğim."

Quinton, duygularını çok iyi saklayabildiği bir ifade ile Deirdre'ye bakıyor ama yine de kararlı olduğu her halinden belli oluyordu. Genç kadın, ne yaparsa yapsın karşısındaki bu adamın düşüncelerini asla değiştiremeyeceğini anlamaya başlamıştı. Quinton güçlü bir adamdı. Deirdre kendine olan güveni bu gücü aşamayacak kadar kırılmıştı.

"Benim kalemde olduğun sürede buna dahil mi?"

"Topraklarınızdan en kısa sürede ayrılmayı umuyorum, lordum. Geleceğim için burada kalmam çok tehlikeli."

Quinton, oturduğu koltuğa doğru yürürken sırtını Deirdre'ye döndü. Genç adam konuşmak için acele etmemişti. Genç kadına istediğini verecek gibi duruyordu.

Deirdre, hayal kırıklığına uğramıştı. Genç kadın neden öfkelenildiğini bilmeden kapıya doğru döndü.

“Coalan’ın seni bırakacağından pek emin değilim.”

Deirdre, geriye o kadar hızlı dönmüştü ki pelerini dizlerine kadar açılmış ve Quinton’ın istediği manzarayı sağlamıştı. Genç adamın keyifle gülümseyen yüzü, Deirdre’yi çıldırtıyordu.

“Kraliçe olmadığımı göre burada kalmamın bir amacı yok.”

Quinton, koltuğunun kollarından birini sıkıca kavradı. Genç adamın yüzündeki anlayışlı ifade yerini öfkeye bırakmıştı. “Bu gerçeği adamlarıma söyleyeceğimi nereden biliyorsun?” Quinton, koltuğa oturup geriye yaslandı. “Kraliyet kurallarını bilmemen ki, bu senin iyiliğin için çok büyük bir şans. Güç oyunlarının oynandığı ve masumların hayatta kalamadığı bir yer orası Deirdre. Joan’ın kendi davasını sana makul sebepler ile açıklamış olduğunu tahmin ediyorum. Ama işler senin tahmin ettiğinden daha farklı ve karışık.”

Deirdre, Quinton’a doğru yürüdü. “Yeniden evlenmek istiyor. Bunu anlamanız için kadın olmanıza gerek olmadığını düşünüyorum.”

Genç adam yavaşça başını salladı. “Joan, birçok ülke tarafından kabullenilmiş bir hükümdar.”

“Oğlunun tahta geçişi, kralın ölmesi; bu süreçlerde aynı ülkeler tarafından kabul edilmedi mi?”

“Ama II. James evlenmek için çok genç. “Quinton sakince konuşuyordu. Deirdre, genç adamın hiçbir kelimesini kaçırmak istemediği için ona birkaç adım daha yaklaştı. “Eğer bu çocuğun başına bir şey gelirse, iç savaş kaçınılmaz bir son olacaktır. Annesi, Lord’un kara

şövalyesi James Stewart için çocuklar doğurursa; mirastan yararlanmaları gerekecek ve işler karışacaktır.”

Deirdre'nin bedeni ürperdi. “Bunların hiç biri Joan'ı tutsak etmenizi ya da beni burada tutmanızı gerektirecek sebepler değiller. Kraliçe bu evlilik için Papa'dan izin aldı.”

“Tabi ki aldı. Sonuçta, Avrupa'nın yarısı ile akrabalık ilişkilerine sahip olduğuna göre bu izni alması hiç zor olmamıştır.” Quinton ayağa kalkıp, Deirdre'nin yanına doğru yürüdü. Genç adamın bakışlarındaki anlam, Deirdre'nin yerinden kıpırdamasına mani oluyor ve bu adama neden öfkeli olduğunu unutturuyordu. Quinton aralarında çok az bir mesafe bırakarak, Deirdre'ye baktı. “Kraliçe bu oyunun nasıl oynanacağını herkesten çok daha iyi biliyor. Kraliçe olmak için yetiştirilen bu kadın; yapacağı evlilik sayesinde yeniden iktidar olabileceğinin farkında. Oğlunu yöneten çok güçlü adamlar var. Birkaç hafta önce Stirling'de onlardan birinin kalesinde zorunlu bir misafirlik geçirdi.”

Deirdre bir anda ne diyeceğini şaşırmıştı. “Bana bunlardan hiç bahsetmedi.”

“Senin ne kadar zeki olduğunu tahmin ettiği için bunların hiç birinden bahsetmemiş olması beni şaşırtmadı. Joan'a haddinden fazla yardım ettin. Kaderin yollarınızı birleştirmesi, en çok ona yarar sağladı.”

Genç kadın, Quinton'ın kelimelerinin kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. “Politika hakkında ne söylerseniz söyleyin. Kraliçe, benim gözümde hala âşık olduğu adam ile evlenmek için çabalayan bir kadından farksız. ona yardım ettim çünkü...”

“Çünkü erkekler tarafından kullanılmanın ne demek olduğunu biliyorsun.”

Deirdre burnundan soluyordu. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Lord Cameron.” Genç kadın, karşısında ki adamın gözlerine içine bakarken, Quinton'ın da

aynı kararlılıkla kendisini izlediği görmüş; ama yine de gözlerinin içinde saklı bir keyif parıltısı sezmişti.

“Pekâlâ. Uzun bir süre benim evimde kalacağın için, birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı bulacağımıza eminim.” Quinton’ın sesinde saklı bir emir vardı.

“Kalmayacağım.”

Genç adamın dudakları rahatsız bir şekilde kıvrıldı. Bakışları, İskoçların zorlu arazilerinde geçen zorlu yolculuğun izlerini taşıyan uzun pelerinin üzerinde geziyordu.

“Ayağındaki ayakkabılar, İskoçya’nın taşlı arazilerinde değil, İran halılarının üzerinde gezinmek için uygun, kadını.”

Deirdre, ayaklarının acısını göz ardı etmeye çalışsa da, bu gerçek gün gibi ortadaydı. Quinton’ın bakışları, genç kadının boğazının kurumasına neden oluyor, kalp atışlarını arttırıyordu.

“Üzerindeki kadife pelerin seni nisan yağmurlarından koruyacak kadar kalın gözükmüyor. Muhtemelen kraliçe üzerinde senin giysilerin varken, daha rahat seyahat ediyordur. Kalenin dışına çıkıp, kaçmayı denersen muhtemelen donarak ölürsün.”

“Yine de bunu deneyeceğim.”

Quinton, Deirdre’ye doğru parmağı ile işaret etti. “Eğer bunu yaparsan, adamlarımı seni takip etmesi için arkandan yollarım. Adamlarımın emrettiğim her şeyi yaptıklarını anlamış olmalısın. Çünkü verdiğim her bir emrin aslında onların çıkarını koruyacak mantıklı kararlar olduğunu gayet iyi biliyorlar.”

“Onları kraliçeyi buraya getirmeleri için, Joan’ın peşine taktın. Ben Joan olmadığımı göre neden burada kalmak zorundayım.”

“Ah ama kendini kraliçe olarak tanıtan sendin.”

“Bu yalan seninle karşılaştığım anda ortaya çıktığına göre...”

“Hayır, Deirdre, karşındaki adamlar İskoçyalılar. Bir kadın tarafından kandırılmak hiç hoşlarına gitmeyecektir. Hatta şu anda dışarıda benden gerçekleri duymak için sabırsızlandıklarına eminim. Bu yüzden, bu kaleden, ben söyleyene kadar bir yere ayrılamazsın.”

Şaşkınlık Deirdre’yi avuçlarının içini almıştı. Quinton’ın kendinden emin yüzüne bakarken, boğazı düğümleniyor ve kendini çaresiz hissediyordu. Kelimelerini toparlayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekiyordu.

“Adamlarına, benim Joan olmadığımı söylemelisin.”

Quinton çoktan Deirdre’ye arkasını dönmüştü. Genç adam, karşındaki kadına ne acı verdiğini düşünmeden koltuğuna oturdu.

“Bunu yapmalısın, Quinton.”

“Ah... İsmimi senin dudaklarından duymak bana inanılmaz bir zevk veriyor.” Genç adam gülümsüyordu.

“Dediğim gibi birbirimizi daha iyi tanımak için burada kalman konusunda ısrar ediyorum.”

“Burada kalmayacağım.” Deirdre kızgınlıkla başını iki yana sallıyordu.

“O zaman adamlarımı aşip bunu nasıl yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum, kadını. Bu oyunu başlatan sensin. Eminim kaybettikleri puanları toplamak için senin buradan ayrılmaman konusunda ellerinden geleni yapacaklardır. Bizler, kazanmayı severiz.”

“Ben de kazanmayı severim, beyim.”

Quinton’ın ifadesi karanlıklaşmış, bakışları tekrardan Deirdre’nin bedeninde dolaşmaya başlamıştı. “Evet, kadını. Bunu çok önceleri fark ettim. Britanya toprakları üzerinde İskoçya kadınları gibisine daha rastlamadım. Sahip olman gereken özgüvenden daha fazlasına sahip olduğunun da farkındayım ancak bu kaleden çıkıp gitmene izin veremem. Eğer öyle bir şey yaparsam kalemin sınırlarının

dışına çıktığın anda, boğazını kesmek için bekleyen adamlara seni ellerimle teslim etmiş olurum.”

“Beni burada tutmaya hakkın yok.”

Quinton bir kez daha yerinden kalkıp, Deirdre’nin yanına geldi. Genç kadın kımıldamamıştı. Ama bunun sebebi kesinlikle gurur değildi. Drumdeer Kalesi’nin duvarları sanki onun üzerine geliyor, Deirdre’yi içine çekiyordu.

“Bu kaleden çıkmanı istemiyorum Deirdre. Bu konu burada kapanmıştır.”

Quinton, beklenmedik bir hareketle Deirdre’nin yanğını okşadı. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki, genç kadının soluğu heyecanla kesildi. Bu dokunuşun kutsayıcı bir tarafı var gibiydi. Deirdre, dokunulmanın ne demek olduğunu unutmuştu.

Genç kadın duraksayıp, geriye doğru bir adım atmak istedi.

“Quinton...”

Cameron Lordu, Deirdre’nin daha fazla konuşmasını engellemek için dudakları ile genç kadının sözcüklerini mühürledi. Genç kadının ensesini nazik bir biçimde kendine doğru sıkıca kavrayıp, öpüşünü sertleştiriyor, aynı zamanda Deirdre’nin uzaklaşmasını engelliyordu. Genç kadın, Quinton’ın elinden kaçmak için çabalar-ken, genç adam hızlı hareketleri ile Deirdre’yi köşeye sıkıştırmıştı.

Genç kadın çaresizce inledi. Quinton, Deirdre’nin kaçabilecek yerinin kalmadığını bildiği için tutuşunu rahatlatmıştı. Genç adamın dudakları, ısrarla Deirdre’den karşılık almayı bekliyordu. Quinton, Deirdre’nin beklediği gibi dilini ağzının içine sokmamış onun yerine ısrarla öpmeye devam etmişti. Deirdre’nin dudaklarının tadına bakmak, Fransız şarabı içmek gibi paha biçilemez bir deneyimdi.

Genç kadın ne yapacağını bilemiyordu. Tüm hücrele-

ri. Quinton'ı istiyordu. Ama genç adamın, bu ihtiraslarına kapılıp giderse başına geleceklerin farkındaydı. Tüm gücü ile Quinton'ı itirmeye çalışırken, genç adamın kıyafetlerinin altındaki güçlü vücudunun bir kez daha farkına varmıştı.

Nasıl olurda bir adamın vücudundan bu kadar kolay etkilenebiliyordu?

Deirdre'nin kalbi atıyor, ciğerleri Quinton'ın nefesi ile doluyordu. Genç adamın kendine has kokusu, Deirdre'yi içine çekiyor, genç kadını cezbediyordu...

Bunu yapmamalısın...

Ne yapacağını bilmez bir şekilde, aldığı zevki bir kenara atıp kendisini Quinton'dan uzaklaştırdı. Deirdre'nin dudakları uzun süredir hissetmediği zevki tatmış; genç kadının mantıklı düşünmesini engelleyip, sonuçlarını düşünmeden, Quinton'ın kollarına kendini bırakıyordu.

"Senin metresin olmayacağım." Deirdre, Quinton'ın kollarından kurtulmak isterken, sesi çok sert çıkmıştı. Genç adam kendi kendine bir şeyler mırıldanırken, tutuşunu hafifletmiş ve öfkeli Deirdre'ye, kaçmak için fırsat yaratmıştı.

"Sana yemin ediyorum Quinton. Adamlarına beni bırakmalarını söyle hemen. Çünkü asla metresin olmayacağım."

Quinton'ın gözleri tutku ile parlıyordu. "Öpüşmemizden sende hoşlandın Deirdre. Sakın benimle aynı yatağı paylaşma fikrinden hoşlanmadığını söyleme."

Bu doğruydı.

Deirdre, beyninin mantıklı düşünmesi için kendisini zorluyordu. Quinton'ın dudaklarını bir kez daha hissetmek düşüncesi tüm bedenini ele geçirmişti.

Genç adam homurdandı. "Öpücüklerime karşılık verdin Deirdre Chattan. Vermemiş gibi davranamazsın."

"İşte sırf bu yüzden buradan ayrılmak istiyorum."

Joan, bana kendi sarayında bir yer vereceğine söz verdi. En azından orada bana hiçbir erkek dokunamaz.”

Quinton, Deirdre’nin cahilliği karşısında kahkaha attı. Buz mavisi gözlere sahip olan lordun gözleri parlıyordu. “Saray hayatı hakkında öğrenmen gereken bir iki şey var, kadını. Saray içinde dönen dedikoduları öğrenmek için seni yatağına atmak isteyen bir sürü erkek olacağına emin olabilirsin. Ve emin ol, sana seçim şansı vermeyeceklerdir.”

Cameron Lord’u bilerek bu kadar sert konuşmuştu. Deirdre, bunu anladığı için aynı şekilde karşılık verdi.

“Bak gördün mü? Ayrılmam için başka bir sebep daha. Erkekler, kadınları sadece kullanmak için yanlarında tutuyorlar. Söylediğin sözlerden bunu çok iyi anladım. Sen de Melor Douglas gibi benden hevesini aldıktan sonra, çekip gideceksin.”

Quinton’ın yüzündeki keyif bir anda kaybolmuştu. “Melor Douglas ile karşılaştırılmak umurumda değil” Cameron Lord’u öfkesini belli etmek istemese de sesi çok gergindi.

“Lütfen adamlarına, benim, aradığınız kişi olmadığımı söyle. Bana tüm erkeklerin Melor Douglas gibi aşağılık olmadığını kanıtlaman için tek şansın bu. Buradan gitmem en iyisi... İnan bana.”

Odanın içine sessizlik hâkim olmuştu. Deirdre, Quinton’ın dişlerini gıcırdattığını duyabildiğine yemin edebilirdi. Cameron Lord’u ile aralarındaki gerginlik havada asılı duruyor; her saniye bir asır gibi uzun ve ağır ilerliyordu. Quinton, ani bir hareketle kapıya doğru yürüdü. Deirdre’nin yanından geçerken omzunun üzerinden son bir bakış fırlattı. “Neredeyse senin buradan ayrılmana izin vermediğim için pişman olacağım. Quinton odanın kapılarını sertçe açtı. “Ama şimdilik değilim.”

Coalan, efendisinin kapıda belirmediğini görünce yemek yediği masadan ani bir hareketle fırlayıp, ayağa kalktı.

“İyi bir iş çıkardın, Coalan. Aferin.”

Deirdre sessiz ve hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Cameronlar, masalarının başında ayakta beklerken; genç kadının yüzüne anlamsızca bakakalmışlardı. Ama en kötüsü, ifadeleri şaşkınlıktan, onaylayan bir tarza dönüşmüş ve en sonunda memnuniyet dolu bir ifade halini almıştı. Servis yapan kızlar dahi şaşkınlıkla işlerine ara vermiş, anneler Deirdre'nin kim olduğunu soran çocuklarına cevap vermeye başlamışlardı.

Ama Deirdre, sandıkları kişi değildi.

Quinton Cameron, genç kadına bakmadan avluyu hızlı adımlarla geçip, gitmişti. Lordlarının avludan çıkışının arkasından, komutanları ve askerleri de sessiz bir emir ile kendisini takip etmek için ayağa kalktılar. Avlunun içi sessizleşmiş, sadece mutfakta yıkanan bulaşıkların sesleri ve temizlik yapan kadınların konuşmaları duyuluyordu.

“Oturup bir şeyler yemek ister misiniz leydim?”

Deirdre, kendinden yaşça büyük olmadığını tahmin ettiği bir kızın başından dikildiğini yeni fark ediyordu. Genç kız gülümseyerek, eğildi.

“Bana böyle davranmanıza gerek yok.

Genç kız, Deirdre'nin ne demek istediğini anlamamış olsa da soru sormamayı tercih etmişti. Genç kadın, üzerindeki elbiselere bakıp, bu yanılgının asıl sebebinin onlar olduğunu sonradan fark etti. “Tüm bu elbiseler bana kraliçe tarafından verildi. Yani kendisi giymemi istedi. Hepsi Joan Beaufort'a ait.”

“Ah, pekâlâ aslında üzerinizdeki giysileri kıskandı-

ğımı söylemek isterim.” Genç kız sanki yaşıtı olan bir arkadaşı ile konuşuyordu. “Ben Maura. Coalan’ın kız kardeşiyim. onun aç bir kurt gibi yemek yediğini görünce, sizin de aç olabileceğinizi düşündüm.”

“Evet açım. Hem de çok.” Deirdre, çıktıkları odanın kapısına son bir bakış fırlatıp yürümeye başladı. Aç bir karınla buradan kaçmanın hiçbir mantığı olamazdı. Maura, mutfaktan elleri dolu bir şekilde gelmişti. Genç kızın taşıdığı tepsinin üzerindeki çorbanın dumanı hala tütüyordu. Deirdre’nin bulunduğu yerin yakınındaki bir masaya tepsiyi yavaşça koyup, bir bardakta taze süt bıraktı.

“İstediğiniz kadar yiyebilirsiniz.”

Deirdre’nin açlıktan guruldayan karnının sesini duyan Maura gülümsedi. Masaları temizleme işini dönmeden önce, birkaç parça ekmek ve tereyağı bırakmayı ihmal etmemişti. Erken gelen bahar ve önündeki yemekler, hayattan alınan zevklerin ne kadar fazla olduğunu bir kez daha Deirdre’ye hatırlatsa da, kararından dönmeyecekti. Genç kadın karşısında duran bu yemekler karşısında, Cameronların açlık konusunda asla sıkıntı çekmeyeceklerini anlamış; elma marmelâdının içindeki iri elma parçalarını yerken zevkten, dört köşe olmuştu. Marmelâdın tadı tatlı ve sıcaktı. Ne kadar huysuz olursa olsun bu yemekleri reddedemezdi.

Avlunun içerisini temizleyen kadınların konuşmaları Deirdre’nin kulağına gelmeye başlamıştı. Yemeğini acele içinde yemek yerine ağır bir şekilde yiyor, kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu. Aceleci hareketleri Maura’yı şüphelendirebilir ve abisi Coalan’a söyleyebilirdi.

Quinton belki de adamlarına, genç kadının kaleden ayrılma olasılığını söylememiş olabilirdi. Drumdeer Kalesi çok meşgul bir yer olduğu için Deirdre’nin ne yaptığı ile ilgileneceklerini hiç zannetmiyordu. Önündeki tabağı silip süpürmüş, ama çok fazla dikkat çekmemek

adına ekmeğinden bir parça bıraktı. Yola çıkmadan önce yanına biraz yiyecek almayı düşünse de, çok fazla dik-
kat çekeceği endişesi, genç kadını engelledi.

Yanında yemeği olmasa da, bu kaleden gidecekti. Ka-
lenin dış avlusuna yanaşan yük arabaları boşaltılırken,
orada görevli olan adamların bağırışları kalenin iç du-
varlarında yankı yapmaya başlamıştı. Kuyudan çekilen
sular, kovalara doldurulup hendekler sayesinde mutfığa
taşınıyordu.

İnsanlar, Deirdre yanlarından geçtikçe iki yana kaçı-
şıyor, genç kadının geçmesi için yol açıyorlardı. Üzerin-
deki kadife kaftan sabah güneşi sayesinde olması gere-
kenden daha gösterişli bir görüntü içerisindeydi.

Ahırların, kalenin en uç noktasında olduğunu fark
eden genç kadın hızlı adımlarla hedefine yürürken, genç
bir asker önünü kesti.

“Ne istemiştiniz leydim?”

Deirdre, hak etmediği bu saygıdan dolayı kendini çok
rahatsız hissediyordu. “Atımın hazırlatılmasını istiyorum.”

Genç asker Deirdre’nin aksanı karşısında şaşırılmıştı.
“Bir İskoç gibi konuştunuz.”

“Leydimize laf yetiştirmeyi bırak. Hemen isteği-
ni yerine getir.” Ahırların yolu üzerinde bekleyen yaş-
lı görevlilerden biri, genç askeri kovalarken, başındaki
şapkasını, saygı ile çıkarıp, Deirdre’nin önünde eğildi.
“Atınız hemen hazırlanıyor leydim.”

Deirdre, atını hazırlamak için koşuşturan askerleri
gördükçe utancından kızarıyor, bu insanları kandırdığı
için kendine çok kızıyordu. Atını, genç kadına getirmek
için ellerindeki işleri bir yana bırakıp fırlamışlardı.

Atının dizginlerini suçluluk duygusu içinde eline alır-
ken, tüm bu insanlara doğruyu söylememek genç kadını
kahrediyordu.

“Hepiniz ayağa kalkın.”

Coalan'ın sesi derinden ama soğuktu. "Leydiniz sabahın erken saatlerinde at binmek istiyor olmalı."

Deirdre, arkasından gelen sesin sahibine bakmak için arkasını öfke ile döndü. Diğer adımların hepsi bir yana dağılmıştı. "Ne yaptığını zannediyorsun?"

Coalan'ın yanındaki askerlerden biri şüphe ile kaşını havaya kaldırdı. "Sonunda sesinizi duyabildik leydim."

"Bana kim olduğumu sormadınız ki?"

Coalan, kemerini sıkıca tutarken, genç kadın Cameron askerinin parmaklarındaki eklemlerin bembeyaz olduğunu görebiliyordu. "Evet sormadım. İşte bu yüzden hala sorma gereği duymuyorum."

"Ben Robert Chattan'ın kızıyım." Deirdre'nin açıklaması avludaki insanları şaşkınlığa sürüklemişti. Coalan, omuzlarını ilgisizce silkti.

"Efendimin, sizin kim olduğunuz ile ilgilendiğini zannetmiyorum. Sonuçtan oldukça memnun." Genç askerin gözlerinden kararlı olduğu açıkça belli oluyordu.

Deirdre, mantıklı düşünmeye çalışıyordu. Sonuçta gerçek bir kraliçe olmadığına göre, Coalan'ın, onu burada tutmasının mantıklı olmadığını, genç adama anlatmalıydı.

"Quinton Cameron'ın yakalamanı emrettiği kadın ben değilim. Benimle boşuna vakit harcıyorsun. İnan bana sıradan bir İskoçya kadınıyım."

Coalan, kendi öfkesi karşısında bu kadar sakin duran Deirdre'ye hayretle bakıyordu.

"Chattan Diyarı'nda işler nasıl yürüyor bilemiyorum ama Quinton Cameron askerlerine, onların zamanını boşa harcayacak görevler vermez."

Deirdre, Coalan ile birlikte gelen birkaç askerin onaylama mırıltılarını işitebiliyor; bazıları ile genç kadının kaleden ayrılmasının imkânsız olduğunu belirten sırtmaları ile Deirdre'ye bakıyorlardı.

"Bakın beni anlamıyorsunuz. Ben Joan Beaufort de-

ğilim. Bence benimle uğraşmak yerine gidip, onu bulmanız daha iyi olacaktır.”

Coalan ve adamları ise yerlerinden kıpırdaman Deirdre'ye bakmaya devam ediyorlardı.

“Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım. Ben gidiyorum.”

“Bizlerde size eşlik etmek için bekliyoruz.” Yaşlı seyyislerden biri Coalan'a atını getirmişti. Deirdre, karşısında keyifle duran adama baktı. “Sizin bana eşlik etmenize hiç gerek yok. Kimsenin umurunda olmadığı sıradan bir vatandaşım.”

Genç kadın daha fazla konuşmak istemediğinden atına binmek için bacağına kaldırdı. Tam o sırada, Coalan'ın gelip yardım etmesi, Deirdre'nin garibine gitmişti.

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Cameron askeri, genç kadına cevap vermeden arkasını dönüp kendi atına bindi. Coalan'ın atı, genç askerin ağırlığı karşısında dengesini bulabilmek için iki yana gidip geliyordu. Atı sakinleştirmek için yavaşça öne eğilip hayvanı okşadı.

“Pekâlâ leydim. Ben lordumun bana emrettiğini yapıyorum.”

“Chattan Diyarı'ndan da işler böyle yürüyor, anlayabiliyorum. Ama ben istemediğimi söylüyorum. Yeterince açık değil mi?”

Coalan başını yan yatırıp Deirdre'ye baktı. “Bana asil biri konuşuyor gibi geldi beyler. Ya size?” Diğer askerler, komutanlarının laf sokmasını başarılı bulmuş ve gülmeye başlamışlardı.

“Benimle at sürmeni istemiyorum.” Genç kadının sesi, öfkeden yükselmeye başlamıştı.

“O zaman hiçbir şekilde bu kaleden çıkamazsınız, leydim. Karar sizin. Lordumuz, ona getirdiğimiz kişiden memnun olduğunu söyledi. Bu yüzden bu kaleden,

ya bizimle ayrılırsınız ya da kalırsınız. Seçiminizi yapın” Coalan’ın kararlı sesi, Deirdre’nin kafasının içinde yankılanıyordu. Genç kadın bir umutla diğer askerlerin yüzüne bakmak için kafasını çevirse de, hepsi aynı katı ifade ile ona bakıyorlardı. Adamlar karşısında böyle dururken bu kaleden ayrılması bir mucize olurdu.

Deirdre söylemek isteyip de söyleyemediği kelimeleri, ağzında geveleyerek, atından indi. Genç kadının tartışması gereken asıl kişi, Quinton Cameron’dı.

Ama Deirdre, genç adam ile karşılaşmaktan korkuyordu. Genç kadın, nereye gideceğini bilmeden yürümeye başladı. Quinton Cameron ile aynı odanın içinde yalnız kalmaktan korktuğunu kabullenmek, Deirdre için ölümden beterdi. Quinton, genç kadının içinde bir yerlerde saklı olan zayıflığını ortaya çıkarıyordu. Belki de genç adam hakkındaki düşüncelerinde hiç haksız sayılmazdı. O adam korktuğu için Quinton’a itaat ediyor ve durumu kabulleniyordu. Hayat da böyle değil miydi?”

Tüm bunların ötesinde, genç kadının korkmasına neden olan asıl gerçek Cameron Lordu’nun dokunuşlarının, onu deliye çevirmesi ve aklını kaybetmesine neden olmasıydı. Bu her ne kadar utanılacak bir şey olsa da, Deirdre kendisine yalan söylemek istemiyordu. Kendisinin kabullenmediği duygular, ileride hata yapmasına neden olabilirdi.

Asla aynı hataları yapmayacaktı.

Deirdre, bir anda Melor Douglas için yaptığı hataları hatırlamıştı. Genç kadın tüm o günleri geride bırakmış, artık hiçbir erkeğe derin duygular beslemeyi düşünmüyordu. İçindeki tutku bile bunu değiştiremezdi. Quinton genç kadını etkilese dahi, Deirdre’nin kendine verdiği bir söz vardı.

Nerede olduğunu bir anlığına unutup, arkasını döndü-

günde Coalan'ın, ona kaleye giden yolu gösteren elini görürnce genç kadın, kalede tutsak olarak bulunduğu gerçeğiyle yeniden yüzleşmişti. Tüm askerler ellerini gözlerine siper ederek, Deirdre'yi daha iyi görmeye çalışıyorlardı. Genç kadın, içinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu.

"Banyoyu mu arıyorsunuz leydim?"

Deirdre, merdivenlerin oradan adını seslenen kadına bakmak için geriye döndü.

"Banyo, bu kulenin alt kısmında." Hizmetli kadın arkasındaki kapıları iki yana doğru itti. Merdivenlerin taştan yapıldığı kuleden, alt kata inildikçe güneşten nasibini almayan taşlar ortamı soğutuyor ve Deirdre'nin ayağına giydiği ince tabanlı terlikler bu soğukluğu geçiriyordu. Aşağı kata inip, kapıların önüne geldiklerinde suyun sesi kapıların arkasından duyuluyordu.

"Armelle, leydi banyo yapmak için geldi."

"Benim ismim Deirdre Chattan. Ve ben leydi değilim."

Deirdre'ye yolu gösteren genç kız ne yapacağını bilemez bir şekilde, kalfa kadına baktı. Duvar kısmının orada bekleyen yaşlı kadının belinde asılı olan anahtarları, onun önemli biri olduğunu gösteriyordu. Bu anahtarlar kalenin tüm kapılarını açabiliyor, bir şey kayıp olduğunda yaşlı kadını sorumlu tutuyorlardı. Saçlarını sıkı bir biçimde bağladığı eşarbının içine sıkıştırmıştı. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar her ne kadar yaşını belli etse de gözleri hala keskin bakışlar fırlatıyordu.

"Ama bana soylu biri gibi geldiniz." Armelle sözlerini kimseden esirgemezdi. Emri altında çalışan tüm kızları tek bir bakışı ile yönetebilir, böylece kalenin düzenini en iyi şekilde sağlayabilirdi. Genç kızlar Armelle'in emrettiği gibi getirdikleri banyo küvetini ve temiz bezleri odanın ortasına bıraktılar. Yaşlı kadın, her şey yerli yerine oturtulunca kapıyı yavaşça kapattı.

“Uzun ve zorlu bir yolculuğun ardından banyo size çok iyi gelecektir.”

Genç kızlardan bazıları küvetin içine sıcak su doldurmaya başladıklarında, Deirdre banyonun tabanında ki su yolunu fark etti. Kalenin avlusunda gördüğü su yolu ile bağlantılı olduğunu kısa sürede anlamıştı. Duvarın ortasına açılmış bir mekanizmaya bağlı olan bu su yolu, çekmeli bir kol ile suyun duvardan aşağıya akışını kolaylaştırıyordu.

“Burada su sıkıntısı çekmiyoruz.”

Deirdre, bu manzara karşısında gülümsemeden edemedi. “Yardımlarınız için teşekkür ederim ama kendim halledebilirim.” Genç kadın kovalardan bir tanesine uzanmak için eğilirken, Armelle yolunu kesti.

“Üzerinizdeki ipek kumaşı mahvedeceksiniz. Kızlar size yardım edecekler leydim.”

“Lütfen bana böyle saygıdeğer şekilde seslenmeyin. Ben bir Chattan’ım.”

Armelle’nin sabrı taşıyordu. “Bunu duydum. Chattan Bey’inin kızı ve kraliçeyi yakinen tanıyan biri olarak üzerinizdeki giysileri giymeniz çok olağan.” Yaşlı kadın parmaklarını şıklatıp, kızları çağırdı. Hizmetli kızlar hemen, Deirdre’nin yanına gelerek, genç kadının başındaki örtüyü çıkarmaya başladılar.

“Ama ben gerçek bir leydi değilim.”

Armelle, dili damağının yardımıyla şaklatarak, Deirdre’ye susması gerektiğini belirtip arkasını dönmüştü. Kraliçe bile Armelle gibi yaşlı bir bayana saygı duyar, onun tecrübelerinden yararlanmayı bilirdi. Yaşlı kadının deneyimleri altın kadar değerliydi.

“Lordumuz, Coalan’a sizi getirdiği için çok memnun olduğunu söylemiş.” Armelle, Deirdre’nin pelerini dikkatle çıkaran kızları kontrol ediyordu. “Cameron, asla yalan söylemez.” Yaşlı kadın, konuşmasına ara ve-

rip, suyun sıcaklığını kontrol etmek için elini kovanın içine soktu. Ocağın başındaki kazanların orada duran görevli kız Armelle'nin yüzüne bakıyor, yaşlı kadının bir ihtiyacı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Başka bir genç kız ocağın başındaki kaplardan birini alıp, Deirdre'nin kovasının başına gelmişti.

"Saçınızın daha güzel kokmasını sağlayacak olan biberiye özlü bir sabunumuz var." Kovanın içine dökülen su demliğin ağzından köpüklerin çıkmasına neden oluyordu. Armille, Deirdre'nin bacağına bakıp, kendisine hâkim olamadan yeniden konuşmaya başladı. "Bacağı nıza ne oldu leydim?"

Genç kadın, Armille'in dikkatine hayran kalmıştı.

"Şey... Pek... Hatırlam..."

Deirdre, Coalan ile yaşadıkları o utanç verici kaçma girişimini hatırladıkça utanıyordu. Ama bacağındaki yara, utanç verici o geceyi unutmasını engellemek istercesine bacağında durmaya devam ediyordu. Armille yaraya daha yakından bakabilmek için, genç kadının eteğini kaldırdı.

"Bu bir bıçak yarasına benziyor."

Armille aslında bir soru sormuyor, olayın nasıl olduğunu tahmin ediyordu. Deirdre'nin üzerindeki pelerin tamamen çıkartıldığında, yaranın ciddiyeti gözler önüne serilmişti. Yara çok çirkin gözüküyor ve Deirdre'nin beklediğinden çok daha büyük duruyordu.

"Bu yaraya dikiş atılması gerekiyormuş. Ama artık çok geç. İzi bacağında kalacak."

"Benim için çok önemli değil."

Deirdre, daha fazla tartışmak istemediği için küvetin içine yavaşça oturdu. Onu çıplakken izleyen bir sürü kadının gözleri önünde daha fazla ayakta durmak istemiyordu. Sıcak suyun içine oturduğunda, göz ardı ettiği yarası yanmaya ve bu nedenle gözyaşları istemsizce akmaya başlamıştı.

“Derin derin nefes alın leydim. Bu acınızı hafifletecektir.”

Genç kadın, Armelle’in yönlendirmelerini dinleyerek acısını hafifletmeye çalıştı. Aldığı ilk nefes boğazında düğümlenirken, ikincisi daha kolay olmuştu. Birisi başından tacını çıkartırken, acısı hafiflemeye başlamıştı. Kızlar usulca, onu yıkamaya başlamışlardı.

“Sizin yardımınıza ihtiyacım yok.”

Armelle, Deirdre’yi uyaracak bir şekilde omuzlarına dokundu. “Bir lordun kızı olduğuna göre senden yaşça büyük bir kadına saygısızlık yapılmaması gerektiğini biliyorsundur.” Genç kadın cevap vermemek için dişlerini gıcırdatmıştı. Deniz süngeri ve biberiye özlü sabun yardımıyla yavaşça temizleniyor, saçları yavaşça durulanıyordu. Vücudunu durulamak için her seferinde dökülen sıcak su, bacağındaki yarayı yeniden yakmaya başlamıştı.

Armelle ve kızlar sonunda işlerini bitirip, genç kadının saçlarını kurulamak için işe giriştiler. Deirdre, küvetin içinden kızların yardımıyla çıkarılırken, kendisini bir rüyanın içinde gibi hissediyordu.

“Şuraya otur ve Tully’nin yaran ile ilgilenmesine izin ver.”

Tully, Deirdre’nin rahat bir şekilde oturması için beklerken malzemelerinin olduğu kutuyu yere koydu. “Bu çok derin bir yaraya benziyor,” şifacı kadın, Deirdre’den bir cevap beklerken, genç kadın konuşmamak için başını başka bir tarafa çevirdi. Sonuçta kendisi İskoçya kadınıydı. Bir kesik yüzünden Coalan’ı suçlayacak hali yoktu.

“Çok kötü bir durumda olduğunu düşünmüyorum.”

Tully açıkça homurdanıyordu. “Pekâlâ, öyle olsun. Bunu sana yapan kişinin adını söylemediğine göre çok cesur birisin.” Genç kadının bacağındaki yaranın üzerine sürmek için yanında getirdiği merhemi bir parça bezin üzerine sürüp, yaranın üzerinde gezdirmeye başladı.

Yaranın hafif bir şekilde yandığını hisseden Deirdre, sesini çıkarmıyordu.

“Gece üzerinde bir şey olmadan uyumalı ve yaranın nefes almasını sağlamalısın.”

Tully’nin arkasında duran kızlar, Deirdre’ye söylenen nasihatler karşısında kıkırdamaya başlayınca, şifacı kadının sinirlenmişti. “Mantıklı düşünmelisin, kızım. Eğer küçük bir yarayı ciddiye almayıp, ihmal ederseniz enfeksiyon tüm bedeninizi kaplayıp, sizi öldürecektir.”

Odanın içi bir anda konunun ciddiyeti yüzünden sessizleşmişti. Tully, son kez merhemi yaranın üzerinde gezdirdi.

“Bu yara iyileşene kadar ata binemezsin.”

“Ama...”

“En azından iki hafta. Bana bak kızım. Eğer sözlerimi dinlemezsen bu konu hakkında Cameron Lord’u ilbizzat görüşmem gerekebilir. Başına geleceklerden ben sorumluyum.”

“Sözlerinizi dinleyeceğim hem zaten Cameron Lord’unun benim bacağımdaki yaradan çok daha önemli işleri olduğuna eminim. Ama yine de asil bir leydi olmadığım için bana bu kadar ilgi göstermeniz çok anlamsız. Yardımlarınız için teşekkür ederim.” Deirdre her ne kadar kendisine gösterilen ilgiden rahatsız olmuş olsa da yarasının icabına bakıldığı için çok memnundu. Enfeksiyondan ölen insanların sayısı son senelerde çok fazla artmıştı.

Hizmetli kadınlar Deirdre’ye temiz giysiler getirmişlerdi. Ama hepsi Joan’ın, Deirdre’ye giymesi için verdiği pahalı ve kaliteli kumaştan yapılan elbiselerden bir kaçıydı.

“Daha sade bir elbise de işime yarayabilirdi.”

Genç kadın, hizmetlilerin getirdikleri elbiseyi giymesi gerektiğinin farkındaydı. Hayatının hiçbir döneminde görmediği bu lükse alışırca, ileride zorluk yaşar-

yacağını biliyordu.

“Kraliçe bunları size giymeniz için vermiş leydim.” Armelle bilmiş bir tonda konuşmaya devam ediyordu.

“Ama burada onları giyemem.”

Yaşlı kadın, Deirdre’ye dik dik baktı. “Birazdan sizin için hazırlatılan bir daireye götürüleceksiniz. Tabi ki korumalarınız ile birlikte.”

“Korumalarım mı?” Genç kadının bedeni korku tarafından ele geçirilmişti. Korkudan titreyen bedeni, üzerindeki kadife pelerin sayesinde ısınabiliyordu.

“Evet, hepsi kapının dışında bekliyorlar. Her birini, buraya girmemeleri için ayrı ayrı tembihledim. Erkekler buraya kesinlikle giremez.” Armelle, Deirdre’ye doğru ilerleyip genç kadının üzerindeki lekeli pelerine baktı. “Bu pelerin artık giyilemeyecek kadar kirlenmiş. Özel dairenizde işinizi görecektir bir sürü elbise bulunuyor.”

“Bu özel daire lordun karısı ya da kız kardeşleri için uygun değil mi?”

“Evet.” Armelle, Deirdre’nin gerçekte ne sormak istediğini anlamıştı. “Lordumuzun sadece bir kız kardeşi var ama kendisi şu anda Portsmouth Leydi’sine hizmet ediyor. Ayrıca Quinton Cameron’ın karısı da yok.” Yaşlı kadın bilmiş bir tavırla Deirdre’ye baktı.

“Bu adamla evlenmeyi düşünmediğime göre bunun benim için bir önemi yok. O dairede kalmak istemiyorum. Orası benim için uygun bir yer değil.”

Armille omuzlarını ilgisizce silkti. “Lordumuz, onunla evleneceğini öğrendiği gün başka birine kaçan bir kız ile nişanlanması dışında evlilik hakkında hiçbir münasebette bulunmadı.” Yaşlı kadının bakışları karanlıktı. “Sanırım sizin için en uygun yer orası. Bu üzerinizdeki süslü giysiler ile kendinize ait bir dairede daha rahat edersiniz.”

“Uzun süredir burada yaşadığına göre bana daha nor-

mal giysiler bulabilecek kadar deneyimli olduğunu düşünüyorum.”

“Eğer Cameron Lord’u bunu yapmamı emrederse yaparım. O zamana kadar özel dikim elbiselere katlanmak zorundasın.”

Banyonun kapıları açıldığında soğuk hava Deirdre’nin yüzüne vurmuştu.

“Size hizmet etmek bizim için bir onurdu, leydim.”

Armelle, Deirdre’nin önünde eğildiği anda tüm hizmetli kızlar yaşlı kadını örnek alarak yerlere kadar eğildiler. Genç kadın hak etmediği bu gösterişli tavırlara artık daha fazla katlanamayacağını hissediyordu. Banyonun kapısından dışarı adımını atar atmaz, Coalan’ın askerleri, kendisini kapıda karşıladıklarında genç kadın artık “özel dairesine” gittiğince emindi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Dört

“Özel daireniz Kartal Kulesi’nde yer alıyor.” Deirdre, bu yaşadıklarından hiç memnun olmasa da, aklına yapacak başka bir fikir gelmediği için Coalan’ı takip etmeye başladı.

“Kartal Kalesi, Drumdeer’in en yüksek kalesidir. Odanızın penceresinin manzarası muhteşemdir.”

“Ayak basamadığım toprakları bana izleterek işkence yapmayı mı hedefliyorsunuz?”

Coalan omuzlarını silkip yürümeye devam etti. “Böyle güvenli bir kalede olduğunuz için ne kadar şanslı bir kadın olduğunuzun farkında değilsiniz. Çok şanslısınız hem de çok.”

“Bu kadın o kadar şanslı olmak istemiyor. Arkamı dönüp, benim bu kaleden kaçmamı görmezden gelebilirsin.”

“Lordum bana böyle bir şeyi yapmam için emir vermedikçe, isteğinizin benim için bir önemi yok. Size arkamı dönüp yaptığınız şeyi görmezden gelmemi istemeyiniz, şapkamın üzerindeki armama edilen bir hakarettir.”

Coalan’ın, genç kadının yanına gelmeden önce sahip olduğu tüm neşesi kaybolmuştu. Deirdre’nin öfkesi dinmek bilmiyor olsa da, Coalan’ın yüz ifadesi susmasını

emrediyordu. Bir İskoçyalıya Klanı'nın liderinin sözünden çıkmasını söylemek ne kadarda akılsız bir davranıştı.

“Bana daireyi gösterir misin lütfen?”

Coalan, Deirdre'ye hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakıyordu. Parmakları belini çevreleyen deri kemeri sertçe tutuyordu. “Sizin de İskoçyalı olduğunuzu zannediordum.”

“Sakin kendimi koruduğumu zannetme ama öyleyim. Şu an, bulunduğum süre içerisinde aklıma gelen ilk şeyi söylemek gibi hatalar yaptığımı kabul ediyorum. Küçüklüğümünden beri Klan'ını ve Lord'unu onurlandırmak için canını ortaya koyan askerlere saygı duymam öğretildi. O yüzden ya yolumuza devam edelim, ya da ben kendim ne biliyorsam onu yapayım.”

Deirdre iç geçirip, kendi güvenliği için edebileceği birkaç duadan satırlar mırıldanmaya başlamıştı. Quinton'ın sözlerini hatırlamak istemese de genç adamın sesi kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Cameron Lord'u, söylediği her şey de haklıydı. Yaşadıklarının sonucunda, onu, Quinton'ın adamları dışında başkaları bulmuş olsaydı, muhtemelen şu anda ölü bir insan olurdu. Bacağındaki yara, bedenindeki herhangi bir yerin ne kadar kolay kesilebildiğinin bir kanıtıydı.

Tüm bu yaşananlara minnettar olması gerektiğini biliyordu. Çevresine bakıp, özel dairesine göz gezdirdi. Ama bu rahat hayatın, ona getireceği zorluklar, yararlarından daha fazlaydı. Quinton'ın metresi olup, bir çocuk sahibi olmak; masum bir çocuğun hayatını karartmak. Deirdre'nin isteyeceği en son şeydi. Kendisi her türlü zorluğa karşı gelebilir, her türlü suçlamayı kabul edebilirdi. Ama çocuğuna bunları yaşatamazdı, asla...

Quinton, karşısında duran askere bakmak için başını kaldırdı. Coalan, bakışlarını duvara sabitlemiş, Lord'u ile göz göze gelmek istemiyor gibi duruyordu. Cameron Lord'un keyfi az da olsa yerine gelmişti.

"Sana verdiğim görev hakkında konuşmak için mi geldin?"

Coalan hiçbir tepki vermemişti. Quinton koltuğunun arkasına yaslandı.

"Sana böyle bir görev verdiğim için beni bağışla. Tüm bu belgelerle o kadar uzun süredir uğraşıyorum ki, kararlarım bundan etkilenmiş olabilir."

Genç asker, başını iki yana sallayıp, rahatsız olmadığını belirtmek istese de, gözlerinden aslında tam tersi olduğunu belli ediyordu. Ama küçüklüğünden beri Lord'un söylediği her sözü sorgusuz bir şekilde yerine getirdiği için emirleri sessizce kabul etmek zorundaydı.

"Bu kadının sizi büyülemediğine emin misiniz Lordum? Böyle kadınların olduğunu duymuştum."

Quinton homurdandı. "Evet, bu konuda haklısın." Genç adam ellerini masaya sertçe koydu. "Nerede bizim sevgili leydimiz?"

"Özel dairesinde. Basit kıyafetler nereden bulabilirim Lordum?"

Cameron Lord'u bakışlarını Kartal Kalesi'ne çevirdiğinde, adamlarının onu her defasında buraya bakarken bulacaklarından çekiniyor, sakalları çıkmamış yeni yetme bir genç gibi davrandığını görmelerini istemiyordu.

"Neler saçmalıyorsun Coalan?"

"Leydimiz daha basit kıyafetler giymek istediğini söyledi."

"Şimdide bunu mu problem ediyor? Böylece bu kapıdan çıkıp giderken, onu kimse tanımasın diye, basit kıyafetler istediğini anlamayacak kadar salak olduğumu mu düşünüyor?"

Coalan, Lordu'nun sinirlendiğini anlamıştı. Quinton ayağa kalkıp, askerine doğru yürüdü. "Bu konuyu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Leydimiz, eski kıyafetlerini giymeye devam edecek. Kraliçenin uygun gördüğü hiçbir şeye karşı gelemeyeceğimi kendisine iletirsin."

"Kimse kraliçeye karşı gelmek istemez." Coalan sonunda konuşabilmişti. "Kulenin kapısında her daim askerlerimiz nöbet tutuyor."

Genç asker, Quinton'ın kendi başına aldığı kararlara ne diyeceğini merakla bekliyordu. O sırada Cameron Lordu, Deirdre'nin kendi kalesinin güvenli duvarları içinde olduğunu bildiği için, kendisini kaplayan huzurun sebebini çözmeye çalışıyordu. Ama kısa bir zaman sonra Joan Beaufort'un, Deirdre'yi kendi hizmetine almak için göndereceği mektubun bu kalenin kapısına ulaştığında, olabileceklere karşı ne tepki vereceği de meçhuldü. Deirdre, inatçı ve kararlı bir kadındı. Bu özellikler hem Quinton'ı deli ediyor hem de bu kadından deli gibi hoşlanmasına neden oluyordu.

Neden Deirdre'den bu kadar etkilendiğini öğrenmek istiyordu.

"Pekâlâ, ona nazik davranın ama sakın kendisini kırılğan hissedecek kadar üzerine düşmeyin. Bu kadın İskoçya'lı."

"Emredersiniz, Lordum."

Coalan, elini başındaki şapkasına götürüp, Lordunu selamlayarak odadan çıktı. Quinton, askerinin adımlarını duyarken, kendi kendine gülümsüyordu. Coalan'ın, İskoçya'lı olduğu çok açıktı. Douglaslar'ın aksine, Cameron Diyarı'nda hiç kimse hak etmediği mertebeye getirilmezdi. Archibald Douglas, II. James ile uğraşırken, arkasını kollayacak kadar zeki olup olmadığını öldüğün gösterecekti. Quinton tüm bu karmaşık hikâyelerden sıkılıp pencerenin önüne doğru yürümeye başladı.

Kartal Kulesi'ne baktı ama Deirdre'yi görmesine imkân yoktu. Genç adam kendi kendine gülümsedi. Genç kadının orada olduğunu bilmesi bile içini rahatlatıyordu.

“Pekâlâ, Bayan Chattan. İlk kim pes edecek göreceğiz. İnan bunu görmek için sabırsızlanıyorum. Hem de çok.”

Kilisede kaldığı günlerde rahibelerin, ona yapabileceğinden çok fazla iş yaptırmalarının aslında ne kadar iyi bir şey olduğunu anlayan Deirdre, etrafına amaçsızca baktı. İş yapmanın kafasını düşüncelerden uzak tutan tek şey olduğunu bugün anlamıştı. En azından farkına varmaması gereken birçok ayrıntı beynini kemiriyordu.

Bunlardan biri Quinton Cameron'dı.

Gelecekte ki Leydi Cameron için hazırlanan daireyi baştan aşağıya dolaşmıştı. Güneş batmaya yüz tutarken, Deirdre kitapların sıralandığı kütüphane kısmına doğru gitmeye karar verdi. Odanın bu kısmında hiç pencere yoktu. Duvarlar o kadar korunaklı bir şekilde inşa edilmişlerdi ki, kitapların sayfaları hala yepyeni duruyordu. Birçok farklı yazarın ve şairin kitaplarının bulunduğu kütüphanede, Deirdre'nin ilgisini sadece iki tanesi çekmişti. İçlerinden birini alıp, yavaşça masaya koydu. İlk sayfasını büyük bir dikkatle açmıştı.

Kitap, hem insanın düşüncelerini etkileyebilen hem de tehlikeli fikirler barındıran bir türdü. Kilisede Tanrı'nın konu alındığı kitapların dışındakilere önem verilmez ve kütüphanede yer vermezlerdi. Genç kadın önündeki kitabı hem okumak istiyor hem de kendisine engel olmak istiyordu. Quinton Cameron bu kitabı kendi eliyle kütüphaneye yerleştirdiği için tam bir şeytandı.

Genç adamın kimseden korkmayan ve düşündüklerini korkusuzca dile getiren yapısı aslında o kadar da nefret edilecek bir şey değildi. Quinton, sahip olacağı eşine, ondan neler beklediğini açık bir şekilde gösteriyordu.

Öpücükleri bunu daha açık bir şekilde belli ediyor aslında...

Deirdre ne düşünürse düşünsün kitabı okumaya devam etmişti. Bütün gün yapacak hiçbir işi olmadığı için bunun tadını çıkarıyordu. Her ne kadar Quinton'ın sahip olduğu bir mülkün çatısının altında uyuduğu için duyduğu her sese kulak kesilip, genç adamın kendisini ziyaret edeceğini düşünse de tüm bunların gerçekleşmemesi, Deirdre'yi hayal kırıklığına uğratiyordu. Cameron Lord'un daha önemli işleri olacağını düşünmesi gerekirdi.

Ama bunun doğru olmadığını kısa sürede görecekti.

“Leydim?”

Deirdre ismini duyduğunda yerinden fırladı. Okuduğu kitabı kimsenin görmesini istemediği için sayfalarını kırıstırarak bir yere fırlatmıştı. Kapıda kendisine seslenen genç kız, kitabı yakalamak için koşmuş ve başarılı olmuştu. Yere düşmeden yakaladığı kitabı yavaşça kitaplığa yerleştirdi.

“Ah... Leydim... Beni affedin. Size, yemeğe beklediğinizi haber vermek için gelmişim.”

“Ben Leydi değilim. İsmim Deirdre Chattan.”

Genç kız başıyla, Deirdre'yi onayladı. “Evet duydum.”

Deirdre buna hiç şaşırmamıştı. Muhtemelen banyo sı-

rasında orada bulunanlar, tüm hikâyeyi kaleye yaymış olmalıydı. Kendi bedeninin de bu dedikodular arasında konuşulabileceğini düşünmek, genç kadının yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. Tüm Klanların tek ortak özelliği içlerinde dedikodu yapmayı seven kadınlara sahip olmasıydı.

Hizmetli kız sıcak bir gülümse ile Deirdre'ye baktı. "Lordum sizi kendi masasını şereflendirmeniz için bekliyor.

Deirdre, öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Lordunuz beni davet etmek için seni gönderdi demek. Ne kadar nazik bir hareket. Kapıda duran askerlerin buna izin vereceğini hiç zannetmiyorum."

"Oh, Leydim onların haberleri var. Size yol boyunca eşlik edecekler. Hem siz tutsak değilsiniz ki."

Deirdre homurdandı. Kendi durumunun bu kız tarafından bu kadar önemsiz olarak addedilmesi sinirlerini iyice bozmuştu. Belki de Coalan'ın ve adamları tarafından korunması görüldüğü kadar kötü olmayabilirdi. Hizmetli kız dizlerinin üzerine eğilerek Deirdre'yi selamladı ve kapıyı açtı. Oh... Lord demek ki onu bekliyordu. Öyle mi?

"Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. Lütfen kendilerine özürlerimi ilet."

"Öyle mi leydim?" Genç kız Deirdre'nin iğneleyici tavrının farkında bile değildi. Ağzından çıkanların had-dini aştığını anladığında ağzını eliyle kapadı.

"Şey pekâlâ... Kitap okumak muhtemelen sizi... Çok yordu..."

Deirdre, genç kıza bakarken Cameronların okuma eylemini yorucu bulmadıklarını öğrenmiş olmuştı. Hem Cameron Lordu'na kendisinin bir leydi olmadığını ve insanların ona öyleymiş gibi davranmamaları gerektiğini birçok kez söylemişti.

Ama Quinton Cameron'ın, Drumdeer Kalesi'nin Lordu olduğu gerçeği yadsınamazdı.

Deirdre öfkelendiğinde bu gerçeği hatırlaması gerektiğini öğrenmeliydi. Cameron Lord'unu herkesin önünde aşağılamak, Deirdre'yi kilisenin önünde suçlu duruma düşürecekti. Kilise kurallarına göre lordluk ünvanına sahip kişiler Tanrı'nın gözünde, Deirdre'den daha üst konumda olduğu için genç kadın, Quinton'a saygısızlık yapamazdı. Muhtemelen yaptığı bu saygısızlık ona pahaliya patlayacaktı.

"Bana nerede uyuyacağımı gösterebilir misin? Ve tabii birde yiyecek bir şeyler?" Genç hizmetli Amber hemen Deirdre'nin yanına gidip; Kartal Kulesi'nden aşağıya yan kuleye giden yolu gösterdi. "İşte buradan gidiyoruz leydim. Siz gelmeden önce temiz çarşaf serme imkânım olmuştu. Lordumuz aynı Kartal Kulesi'nde ki gibi burada bulunan odanın da zevkle döşenmesi emretmişti. Burada ki oda aynı zamanda dağlardan Drumdeer Kalesi'ne akan suyun kayalıklara kavuştuğu yere bakıyor." Amber'in açıklamaları her ne kadar heyecan dolu olsa da uzun zaman boyunca, Deirdre'nin ayakta kalmasını neden olduğu için bir ızdıraba dönüşmüştü.

"Bakın suyun sesini buradan duyabiliriz." Kapıya son birkaç basamak kala suyun sesini duymaya başlamışlardı.

"İşte buradan leydim. İçeri girin lütfen."

Odanın içi balmumu kokuyordu. Masanın üzerinde yanan mumların fitillerinin kokusu odanın her yanını sarmıştı. Amber o sırada, Deirdre'nin pelerinini üzerinden çıkarmak için genç kadının peşinde dolanmaya başlamıştı.

"Ben hemen gidip size yiyecek bir şeyler getireceğim."

Amber, dışarıya çıkmak için yün pelerinini üzerine geçirmiş, onun üzerine de, Cameron renklerine ait şalı

kuşandı. Her İskoçyalı kendi birliğine ait renkleri kuşanmaktan gurur duyardı. Kendi birliğine ait renklere kuşanan birine saldırmak demek tüm birliğe saldırmak anlamına geliyordu.

Bazı birliklerin arasındaki kan davası o kadar uzun yıllar boyunca sürüyordu ki anlaşmazlıkların sebebinin ne olduğunu unutmuşlardı.

Nehrin taşlara vuran sesi, odanın içinde daha fazla duyuluyordu. Deirdre bir anda odanın içinde yalnız olduğunu anlamıştı. Arkasını dönüp kapıya baktığında askerlerin yerini aldıklarını geç de olsa fark etti. Askerlerden biri kapıyı kapatırken, şapkası ile selam vermeyi ihmal etmemişti.

Deirdre, kitap okuyarak geçirdiği günün sonunda bu kadar öfkeli olabileceğini düşünmemişti. Quinton'ın evleneceği kadın için hazırladığı bir diğer odayı keşfetmek için dolanmaya başladı. Ama Deirdre nedense içindeki hoşnutsuzluğu geçiremiyordu. Odanın içindeki her şey bir kadını mutlu etmek için yapılmıştı. Deirdre her şeyi incelemek istese de, yorgunluğu daha ağır basıyor, bir an önce yatağa gitmek istiyordu.

Odanın ortasındaki yatağın çevresi tüllerle kapatılmış, soğuk kış gecelerinde Cameron'ın karısını sıcak tutmak için dizayn edilmişti. Yatağın karşısındaki şömine, bahar aylarında oldukları için yanmıyordu. Deirdre, açık pencereden gelen su sesine dayanamayarak, adımlarını pencereye doğru yöneltti. Manzara nefes kesiciydi. Bu manzaranın karşısında sesli bir şekilde gülen Deirdre, temiz havayı içine çekti.

"Sen tam bir İskoçyalısın, kadınınım."

Deirdre arkasından gelen sesi duyduğunda korkuyla irkildi. Geriye döndüğüne Quinton'ın keyifle kendisini izlediğini gördü. Genç kadın bir anlığına ama sadece bir anlığına Quinton'ı hayal ettiğini düşünmüştü.

“Kimse İskoçya’yı, burada doğan birinden daha fazla sevemez.” Quinton, odanın ortasına doğru ilerledi. “Gözlerinde burayı ne kadar sevdiğini görebiliyorum.”

Deirdre bir elini beline koyarak, Quinton’a baktı. “Benim gözlerimde görebileceğin tek duygu bu odanın içinde seninle yalnız olmaktan duyduğum rahatsızlık olabilir. Özel bir dairenin içinde ikimizin yalnız olması insanlara çok olağan gelebilir ama...”

“Bizim aramızda her ne varsa bunu olağan olarak adlandırmak çok yanlış olacaktır, kadını.” Quinton’ın sesi sert ve kararlı çıkıyordu. Deirdre ise duyduğu bu sözler karşısında heyecanlanmadan edememişti. Cameron Lordu’ndan böyle şeyler duymak, onun ilgisini çekebilmek Deirdre için nedense önemli bir olay haline gelmişti. İskoçya’da yaşayan bütün annelerin kızları için ideal damat adayı olarak gördüğü bu adamın ilgisi- ni çekmek hiç de yadsınamaz bir olaydı.

Deirdre düşünceler içine dalmışken, bir anda Quinton’m yanı başında durduğunu fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Cameron Lordu, genç kadının minik çenesini tutup kendisine bakmak için zorladı. Quinton’m parmaklarının kendi tenine değmesi Deirdre’yi yadsınamaz bir şekilde ürpertmişti. Genç kadın hiddetle Quinton’m elini ittirdi.

“Burada senin yalnız olmanın benim güvenliğim açısından hiç de iyi olmadığını düşünmeye başladım.”

Deirdre, geriye doğru bir adım attığında gidecek yerinin olmadığını ön görmüştü. Quinton’ın, ona istemeden bir şey yapacak bir adam olmadığını bilse de, Cameron Lordu’nun gözlerindeki ışıltı nedense Deirdre’yi ürpertmişti. Aslında uzun zamandır düşünmemesi gereken şeyleri hatırlattığı için az da olsa Quinton’a öfke duyuyordu.

“Bu odada sadece ikimizin olması ismime leke düşürecektir. Bunu biliyorsunuz, Lord Cameron.”

Quinton'ın yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu. "Eğer bu formalitelere önem veriyor olsaydın, Amber'in sana ilettiği daveti geri çevirmez, masaya gelirdin Deirdre." Genç kadının isminin telaffuz edilişi sertti. "Ama seninle baş başa yiyeceğim bir yemeği tercih ederim."

Deirdre, Quinton'ın kendisini sessiz ve derinden uyardığını fark edip, genç adam bu odadan çekip gittiğinde aslında tahmin ettiğinden de fazla hayal kırıklığına uğrayacağını anlamıştı. Quinton'ın bu odadaki varlığı Deirdre'nin hoşuna gidiyordu. Genç kadın aniden böyle düşündüğü için kendisine öfkelenmiş; hiçbir erkek için böyle düşünmemesi gerektiğini öğrenmişti. Bu tür duygular, kendisi için planladığı geleceğin mahvolmasına neden olacak, adı lekeli bir kadın olarak kraliçenin hizmetine girme şansını kaybedecekti.

"Seninle birlikte yemek yemeyeceğim."

Quinton kollarını göğsünde birleştirip beklemeye koyuldu. Genç adam duruşundan dolayı daha da irileşmiş gibi gözüküyordu. Deirdre, ilk kez Quinton'ı sadece gömleği ve kilti ile görüyordu. Genç adamın saçlarındaki kuzguni siyahlıklar mum ışığında parlıyordu.

"Nedenmiş peki?"

Amber kapıyı hızlıca açarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Genç kız içeriye girdiğinde Cameron Lordu'nu karşısında bulacağını tahmin etmiyordu. Yanında getirdiği üç kız ile birlikte Deirdre için yemek taşıyorlardı. Ellerindeki tabakları olabildiğince hızlı yerleştirip, selam vererek odadan fırladılar. Deirdre, kızlar kapıyı kapatırken kıkırdadıklarını duymuştu.

"Gördün mü? Şimdi hepsi senin metresin olduğumu düşünecekler." Genç kadın öfke ile ellerini havada sallayıp, sırtını Quinton'a döndü. Cameron Lordu ise kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Deirdre arkasını hızla dönüp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Genç kadın, Quinton'm

bu alaycı tavrı karşısında artık kendisini kontrol edemeyeceğini anlamıştı. Aralarındaki mesafeyi yıldırım hızıyla geçip Quinton'ın üzerine saldırdı.

“Kurbağa! Balçık kaplı pislik, asalak...”

Deirdre'nin ilk darbesi Quinton'ın omzuna isabet etse de, genç adam kendisini geri çekmeyi başarabilmişti. Deirdre ikinci darbesi için elini kaldırdığında isabete edecek bir yer bulamadığı için dengesini kaybedip yalpaladı. Quinton yere çöküp, genç kıızı tutmasaydı Deirdre kötü bir şekilde yaralanabilirdi. Genç adam, baş belası olarak nitelendirdiği genç kadını omzuna atmıştı.

“İşte benim başımın belası...”

Quinton, Deirdre'yi bir çuval gibi omzuna attığında genç kadının öfke dolu bağırması taş duvarlarda yankılanıyordu.

“Beni hemen indir, Quinton!” Genç adam, Deirdre'nin dediğini yapmış, onu odanın ortasındaki yatağın üzerine bırakmıştı. Deirdre, bacağına darbe aldığı bu bırakıştan dolayı kıvranmaya başlamıştı; nefes alamayacak kadar kötü duruma gelmişti. Bedeni bir yay gibi geriliyordu. Eli ile yarasının üzerine içgüdüsel olarak kapattı.

“Neyin var, kadının?”

Deirdre, nefes almasını zorlaştıran bu acıya daha fazla katlanamıyordu. Quinton, genç kadının cevabını beklemeden Deirdre'nin bacağına eğilip, eteği kaldırdı. Deirdre, Cameron Lordu'nun pütürlü ellerini bacağına hissedince ne yapacağını bilemedi.

“Quinton---” Deirdre, Quinton'ın elini ittirerek ayağa kalkmaya çalışırken, genç adam tek eliyle onu yatağa ittirdi. Deirdre hangi ara bu adamın elinin kalçasında durduğu, kendisinin de yatakta yattığı bir pozisyona geldiklerini anlayamıyordu.

“Ellerini kalçamdan çek.” Deirdre, dirseğinin üzerinde yükselip geriye doğru kendisini ittirdi. Quinton’a bakmak için kafasını eğdiğinde, Cameron Lordu’nun bakışlarının bir buz kütlesi kadar soğuk olduğunu görmüştü. Deirdre her ne kadar, ürpermiş olsa da geri adım atmayacaktı.

“Bunu sana kim yaptı?” Quinton her bir kelimenin üzerine bastırarak konuşuyordu. Elini, Deirdre’nin kalçasının üzerinde tutmaya devam ediyordu. Tully’nin birkaç saat önce sardığı sargıyı sertçe çekip yaranın ne kadar derin olduğuna bakmak için eğildi.

“Daha yeni olmuş.” Quinton aslında soru sormuyor sesli bir şekilde düşünüyordu. Deirdre, Cameron Lordu tarafından bu şekilde ilgilenilmekten farklı bir rahatsızlık duymaya başlamıştı. Quinton’ın tavırları hiç beklediği gibi değildi. Genç adam gerçek anlamda yara ile ilgileniyor, Deirdre ise bu durumdan başka anlamlar çıkarmamak adına sadece öfkeleniyordu.

“Bacağım ile bu kadar yakından ilgilenmemen gerekiyor.”

Quinton hiçbir şey demeden kendi kendine sessizce homurdanırken; Deirdre’nin kendisini ittiren elini sıkıca tuttu. Yarayı dikkatle inceledikten sonra ayağa kalkmıştı. Genç kadın bunu fırsat bilip ayağa kalkmaya çalışsa da, yarası buna engel oluyordu.

“Bunu sana kim yaptı? Hemen cevap ver.”

“Yoksa ne olur?” Deirdre acı ile ayağa kalkıp, yürümeye başladı. Eğer o yatağın üzerinde yatmaya devam ederse, başka sonuçların ortaya çıkacağından korkuyordu. “Sen benim Lordu...”

“Evet, evet biliyorum. Ne baban, ne kocan, ne de sevgilinim. Benimle uzlaşmaya çalışırsan daha huzurlu bir yaşamımız olacağına eminim.” Quinton ani bir hareketle Deirdre’yi kendisine çekip genç kadını kollarının ara-

sına aldı. Deirdre resmen çırpınıyordu. Kendi boyunun, Quinton'ın omuzlarına kadar gelebildiğini gördüğünde bir anlığına duraksadı. Bu adam gerçekten büyüktü. Genç adamdan gelecek olan şehvetli bir öpücüğün beklentisi içindeyken beklediğinden daha kötü bir şey oldu.

Quinton, yavaşça Deirdre'nin başının arkasından tutup, gözlerinin içine bakması için zorladı. Sadece bir dakikalığına, bakışları birbirlerinde takılı kalmış, duyguları birbirlerine kenetlenmişti. Cameron Lordu, yavaşça Deirdre'nin alnına sıcak bir öpücük kondurdu. Genç kadının kendi teninin hiçbir zaman bu kadar hassas olabileceğini düşünmemişti.

“Çok güzel kokuyorsun.” Quinton'ın dudakları yavaşça Deirdre'nin yanaklarına doğru iniyordu. “Ve tadın da çok güzel.”

“Quinton dur lütfen. Bu çok anlamsız.”

Cameron Lordu, kafasını kaldırıp Deirdre Chattan'a baktığında aralarındaki tutkunun artık yadsınamaz olduğunun farkına varmıştı. Genç kadının bedeni ise ne yapacağını bilemez bir şekilde Quinton'ın kollarının sıcaklığında hareketsizce bekliyordu. Bu çok masum bir andı.

Bir o kadar da lezzetli...

“Bunu yapmamalıyız.” Deirdre, beyninde kalan son mantık kırıntılarına sahip çıkmaya çalışıyordu. Quinton hiç bir şey demeden yavaşça eğilip genç kadını öptü. Deirdre ne kadar süredir Quinton'ın dudaklarına hasret kaldığını bilemiyordu. Kalp atışları artık Quinton'ı itirmeyi bıraktığında iyice hızlanmıştı. Deirdre her şeyi bir kenara bırakıp ellerini, Cameron Lordu'nun kaslı göğsünde dolaştırıp bu anın tadını çıkarmaya başlıyordu.

“İnsanların bu zevklerden mahrum kalmanı söyleme-

lerinden sıkılmadın mı? Nerede o isteklerinin arkasından azimle giden kadını?" Quinton, Deirdre'nin kulağının arka kısmını öpüyor, genç kadının bilmediği noktaların varlığını, ona hatırlatıyordu.

Deirdre elinde olmadan, gülümsedi. Quinton'ın kollarından sıyrılıp elini beline koydu. "Beni iyice anladığımı düşünüyorum. Bu görevi kabul etmemin tek sebebi, kraliçenin bana vereceği korunaklı bir hayat."

Quinton homurdanıyordu. "Buna inanıyorum ama şu an tartıştığımız konunun bununla alakası yok." Genç adam parmağı ile Deirdre'ye işaret etti. "Buraya gel ve beni sevgilin olarak kabul ettiğini artık kabullen. Sen bana verebileceğin her şeyin karşılığını alacağını biliyorsun."

"Senin iyi bir sevgili olacağına şüphem yok zaten..." Deirdre bir anda sesli düşündüğünü fark etti. "Senin erkeklik gururunu okşamışım gibi sırtımayı keser misin? Bunun hiçbir anlamı yok."

Quinton, karşısında ona meydan okuyan kadına hayranlıkla baktı. "Sana katılmıyorum. Bunun benim için anlamı büyük."

"Pekâlâ... O zaman sahip olduğun tek şey buysa bununla gurur duyabilirsin. Ama benim de bir gururum var. Kraliçenin emri altında çalışmaya başlarsam babam bununla gurur duyacaktır." Deirdre, bir kez daha Quinton'a bakarken genç adamın kollarının arasına dönmenin ne kadar güzel olacağını ona hatırlatan düşüncelerini kafasından atmaya çalışıyordu. "Eğer... Senin gibi soylu birinin metresi olsam bile ailemin ismini bir kez daha lekelemiş olacağım." Genç kadın bakışlarını Quinton'dan uzaklaştırıp, yemeklerin koyulduğu masaya çevirdi.

"Ben acıktım."

Quinton öfkesini sesine yansıtmamak için uğraştı. "Evet, biliyorum ama bu yemeklere duyulan bir açlık değil."

Deirdre konuyu çabucak aralarındaki heyecanlı dakikalardan uzaklaştırmak için masaya oturdu. "Benim açlığım yemeklere Quinton. Eğer evlenmek üzere olduğun kızla da böyle kaba bir şekilde konuştuysan, kaçması çok normal."

Quinton'ın bir kaşı havaya kalkmıştı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun değil mi?" Genç adam rahat bir şekilde hareket edebilmek için sırtına asılı olan kılıcı çıkartıp masanın üzerine koydu. Deirdre, Quinton'ın daha hızlı hareket edebilmesine yararı olacak bu hareketten çok rahatsız olmuştu.

Oh hayır...!

Deirdre kendine hâkim olmazsa, sonuçlarına katlanamayacağı şeylere sürüklenecek, o yatağa kendi isteğiyle girecekti.

"Olayın gerçeği, o kızın, zengin damat için yapmayacağı şey olmayan aşağılık annesi tarafından yetiştirilen, bir kaltak olduğu." Quinton sesi sertleşmişti. Bu konudan çok rahatsız olduğu belliydi. "Annesi ile anlaşma yapmıştık. Daha sonra yaşlı bir bunak daha fazla para teklif edince, Mary Ross'un o adamla evlenmesine karar verildi."

"Bu yüzden mi hiç evlenmedin?" Deirdre doğası gereği meraklı davranıyordu. "Kadınlara güvenmediğin için mi?"

"İskoç Klanları'nın birbirine düşmemesi ve İngilizlerin topraklarımızı işgal etmemesi için o kadar çok uğraşıyorum ki evlenmeye düşünecek zamanım yok."

"Çoğu soylu insan duygulara hiç önem vermiyor."

Cameron Lordu, ekmeğin yarısını Deirdre'ye uzatıyordu. "Benim hakkımda da böyle mi düşünüyorsun kadının? Taş kalpli, aşktan anlamayan bir adam olduğumu mu ima ediyorsun?"

Deirdre, Quinton'ın uzattığı ekmeği alırken bu anı çok garip buldu. "Kraliçenin istediği adam ile evlenmesini engellemek için her şeyi yapıyorsun."

Genç adam masanın üzerinde duran taze tereyağının üzerindeki örtüyü kaldırdı. "Olayların derinini bilmeden beni yargılıyorsun. Kraliçenin arkasından adamları yollamamın nedeni o evliliği onaylamadığım anlamına gelmemeli." Quinton, ekmeğinin üzerine tereyağını sürerken, gözleri hala genç kadının üzerindeydi.

"Önyargılarını işlediğimi bildiğin suçlarıma saklamamı öneririm."

"Beni burada zorla tutman gibi mi?"

Quinton bir ekmeğin parçasını ağzına atıp çiğnemeye başladı. Deirdre bu kısacık anda genç adamın vereceği tepkiyi merak ediyordu.

"Diyelim ki evet, seni burada zorla tutuyorum Deirdre. Ama ben söylediğin gibi kötü kalpli biri olsaydım biraz önce pelerinini düzeltmene izin vermeden seni yatağa atardım."

"Kes şunu."

Quinton, genç kadına doğru eğildi. "Neyi keseyim, kadını? Kraliçenin sana teklif ettiği ünvanı kazanmanın kolay mı olduğunu düşünüyorsun? Joan Beaufort bir kraliçe. Kazancı olmadan asla bir şey vermez."

"Ben tembel biri değilim. Bana verilen tüm görevleri kendi çabamla kazanacağım. Asıl sen beni tanıdığını sanıyorsun ama babamın benimle gurur duyduğu kararlı yapımla, dediğim her şeyi yapacağım gerçeğini görmezden geliyorsun." Deirdre kendi bıçağını biraz tereyağı almak için kullandı. "Sana karşı gelmek için zorluyorsun. Ve bunu bilerek yapıyorsun."

Quinton'ın ayağa kalkıp, Deirdre'nin kolunu sıkması bir şimşegin çakma hızıyla aynı sürede gerçekleşmiş gibiydi. "Ben seni ne zaman istersem o zaman gönderirim an-

ladın mı Deirdre? O güzel tenine dokunabilmek için mazetlere ihtiyacım yok. Kendini işe yaramaz ve basit bir kadın olarak hissettiğin bir yerden gitmek istemeni anlıyorum.” Cameron Lordu’nun gözlerindeki onaylayıcı bakış, Deirdre kabul etmese de çok hoşuna gidiyordu. “Seni sandığından çok daha iyi tanıyorum. Çünkü biz birbirimize çok benziyoruz.” Genç adam, Deirdre’nin koluna yavaşça dokunuyor, parmak uçlarıyla daireler çiziyordu. Genç kadının sırtından aşağıya yayılan titreme, Quinton’ın gözlerinde zafer pırıltılarına neden olmuştu. Dokunuşlar sert ama sıcaktı. Deirdre, Quinton’ı kendinden uzak tutacak güce sahip olup olmadığını kestiremiyordu.

“Ve benim iznime ihtiyacın olmadığını da biliyorum.” Genç adamın başparmağı, Deirdre’nin kolundan gezinirken; genç kadının bedeni yay gibi gerilmeye başlamıştı.

“Senin iznine ve ondan daha fazlasına sahibim.” Deirdre daha ileriye gidip konuşmayı sürdürmek yerine susmayı tercih etti. Quinton ile oyun oynanmazdı. O adam tehlikenin vücut bulmuş hali olarak karşısında duruyordu. Bu tehlike, Deirdre’nin içindeki ateşin tekrardan yanmasına; kendine hâkim olmazsa, zaferi Quinton’ın ellerine teslim etmesine neden olacaktı. Genç kadın, önündeki tabağa bakarken, Melor’ın pislik suratını aklına getirmeye çalışsa da, hafızası ilk kez bu isteğini yerine getirmek de zorlanıyordu.

“Bunu yapma Deirdre.” Quinton’ın sesi Deirdre’nin dikkatini çekmişti. “Kendi doğasından korkup önündeki tabağa bakarak benden kaçmaya çalışan bir kadından daha fazlasısın sen.”

“Bunun kendine güvenle bir alakası yok. Bu ahlak ile ilgili bir şey.”

Quinton duyduğu sözler karşısında, ayağa fırladı. Deirdre sınırı aştığını farkına varmış olsa da artık, çok geçti. Genç adamın, sandalyesi yere düşerken çok fazla ses çıkartmış, kapıdaki askerlerin bile dikkatini çekmişti.

“Hayır, bunun tutku ile alakası var.”

Cameron Lordu, kollarıyla Deirdre’yi kendisine doğru çekti. Genç kadın kendi dudaklarından dökülen iniltinin sebebinin zevk mi yoksa öfke mi olduğunu bir türlü anlayamıyordu. İçinde bir yerlerde bu iki duygu birbirine karışıyor, Quinton’ın da bunun farkına varıyordu. Deirdre bu sefer, Quinton’ın kollarında olmanın verdiği zevki tatmak için bekledi. Genç adamın kaslı bedenine dokunmak, göğsünü, onun göğsüne yaslamak Deirdre’ye zevk veriyordu.

Bu adam ile alakalı her şey, genç kadının fazlasıyla hoşuna gitmeye başlamıştı.

Quinton, Deirdre’ye tutkulu bir öpücük verdi. Genç kadın çok uzun zamandır bu anı bekliyormuşçasına, onun dilini ağzının en derinlerine girmesi için izin veriyordu. Quinton’ın elleri genç kadının ensesinde gezinirken; öpüşü daha da sertleşiyordu.

Deirdre artık daha fazla hareketsiz kalamadı. Ellerini, Quinton’ın omuzlarına koyup, parmak uçlarında yükseldi. Genç adamın dudaklarını hafifçe emerek öpmeye başlamış; artık dudakları bir bütün halini almış hatta birbirine dolanmıştı. Deirdre, sınırlarını zorlayarak, Quinton’ın kaslı bedenini hissetmek için elini genç adamın gömleğinden içeri soktu.

Cameron Lordu, Deirdre’yi kucağına alıp masanın üzerine taşıdı. Şamdanlardan biri masanın aldığı şiddete dayanamayarak yere düşmüştü. Odanın içi bir anda karanlığa gömülmüş, Deirdre’nin Quinton’ı keşfetmesi için farkındalığını daha da arttırmıştı. Genç leydi, Cameron Lordu’nu yeterince öpemediğini hissediyor ya da bedeninin her yerini elleriyle tanıyamadığını düşünüyordu.

Ama kendisini böyle yetersiz hisseden bir tek o değildi.

Quinton, Deirdre’nin bacaklarını iki yana açarken,

sabırsız davranıyor; bir an önce genç kadının içine girmek istiyordu.

“Beni deli ediyorsun, Deirdre Chattan.” Genç adam fısıltı ile konuşurken, Deirdre, bacaklarının arasında Quinton’ın aletini hissetmişti. Genç kadın kıvranıyordu. Quinton’ın gömleğinin düğmelerini heyecanla çözerken, her ikisi de ter içinde kalmışlardı.

“*Bana sahip ol...*”

Kimse bir şey düşünemeyecek durumdaydı. Deirdre uzun zamandır içinde dolmayı bekleyen boşluğun bir an önce dolmasını beklerken, bedenini Quinton’ın bedeni-ne doğru yaklaştırdı.

“Beni çılgına çeviriyorsun... Yemin ederim seni o kadar çok istiyorum ki...”

Quinton, ellerini Deirdre’nin kalçalarından çekip, genç kadının eteğini kaldırdı. Artık tamamen masanın üzerindelerdi. Genç adam, eliyle Deirdre’nin kalçasının içini okşamaya başladı. “Senin de benim gibi ihtiras içinde olduğunu kanıtlayacağım.”

Quinton sesi karanlığın içinde bir fısıltı halinde yankılanmıştı. Dışarıdan gelen nehrin su sesleri de odanın içinde yankılanırken, Deirdre bacaklarının ortasındaki kadınlığının üzerinde dolaşan parmakların zevkini çıkarıyordu.

“Gördün mü kadını? Kendi sahip olduğun bu tutkuyu sakın kaybetme. Bu tutku seni tanıdığım en çekici kadın yapıyor. Seni kilisede gördüğüm günden itibaren sana sahip olmayı hayal ediyorum.”

Deirdre cevap verecek durumda değildi. Hatta düşünemiyordu bile.

“Beni deliye çeviren sesler çıkarmaya devam et, güzelim.”

Genç kadın ağzını açıp bir şeyle söylemek için uğraştı. “Şey, ben...”

Quinton, Deirdre'yi deli edercesine kadınlığı ile oynuyor, ama genç kadının içindeki boşluğu tam anlamıyla doldurmuyordu.

"Bu sana yetmiyor değil mi baş belası? Sen her zaman her şeyin tamamına sahip olmak istersin. Kabul et."

"Evet, bu bana yetmiyor. Neden seni sevgilim olarak istemediğimi anladın mı? Çok inatçısın!" Deirdre, Quinton'ın omzuna hafifçe vurduğunda, genç adam hoşnutça gülümsedi.

"Beni istiyorsun çünkü ben sana istediğin değeri veriyor; senin değerli olduğunu sana hissettiriyorum. İşte... içindeki boşluğu doldurmamı istiyordun. Senin hizmetinde olmaktan gurur duyarım." Genç adam, Deirdre'nin bacaklarını ikiye ayırıp, kendisine doğru çekti. Quinton'ın sözleri bir yemini andırıyordu. Genç kadın, bu adamdan istediğini alacağını hissediyor; ona inanıyordu. Quinton'ın erkekliğini içine almak için belini hafifçe kaldırdığında; kadınlığının girişinin yandığını hissetti.

"Çok sıkısın." Genç adamın sesinde erkeksi bir gurur vardı.

"Bu kendimi senin için sakladığım anlamına gelmiyor." Deirdre, Quinton'a nedensiz yere öfkelenişinin farkındaydı. Cameron Lordu, derinliklerine ilerledikçe, zevkten kasılıyor, tırnaklarını Quinton'ın sırtına geçiriyordu.

"Evet, bu anlama geliyor baş belası." Genç adamın erkekliği, Deirdre'nin dar kadınlığının içine girip çıkarken, zevk çılgınlıkları odanın içinde yankılanıyordu.

"Etkilenmediğin birine kendini sunacağını hiç zannetmiyorum." Quinton, Deirdre'nin kulağına bu sözleri fısıldadıktan sonra artık harekete geçmişti.

Genç adam Deirdre'yi adeta çıldırtıyordu. Şiddetli bir kasırganın ortasında kalmış gibi hissediyordu. Acı ve zevk birbirine karışmıştı.

"Senin tadına bakacağım Deirdre." Quinton'ın se-

sindeki tutku genç kadını heyecanlandırmıştı. Deirdre, içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti.

Bu his ilk seferkinden çok farklıydı. Genç kadın hâlâ titriyordu. Cameron Lordu, erkekliğini daha derinlere itirdiğinde; Deirdre tırnaklarını genç adamın omuzlarına batırmak zorunda kalmıştı. İniltileri gittikçe yükseliyordu. Hiç kimse umurunda değildi. İçinde patlamaya hazır bir bomba vardı. Genç kadının kalp atışları hızlanmış bir şekilde Quinton'ın altında kıvranıyor; daha fazlasını talep ediyordu. Genç kadının bedenindeki bütün kaslar gerilmişti.

"İşte böyle kadını... Ne istediğini göster..." Quinton nefes nefese kalmış bir şekilde fısıldadı. Deirdre, artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu, Cameron Lordu'nun bedenine sıkıca tutunurken; artık patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Kızın kalçaları Quinton'ı hareketlendirmek için daha da yükseliyor, genç adamı heyecanlandırıyordu. Deirdre zevk çılgınlıkları atarken, Quinton'ın sırtına sapladığı tırnaklarıyla ne kadar zevk aldığını belli ediyordu. Deirdre artık kendini kontrol edemiyor, bütün gücüyle kendini Cameron Lordu'na sunuyordu. Quinton ile aynı anda zevkin doruklarına ulaşacaklardı. Deirdre Chattan hayatında ilk kez böyle hissediyor; kendine hâkim olamıyordu. Quinton son bir darbe ile tohumlarını içine boşalttı. Her ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Deirdre ayağa kalkıp kendisini toplamak isterken kaybettiği gücünden dolayı yalpalamış ama Quinton yardımına koşmuştu.

"Seni her zaman çıplak hayal ettim."

Deirdre tükenmiş bir şekilde olan bedeninin bir anda öfke ile dolduğunu hissetti. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Beni gördüğün her sefer üzerimde pelerinim vardı." Genç kadın kendine bile itiraf edemese de, Quinton'ın gücünden etkileniyordu.

"Seninle ilgili bütün ihtimalleri düşünüyordum."

Genç adam sözlerini ihtiraslı bir öpücük ile sonlandırmıştı. Deirdre'nin saçlarının arasında dolaşan eli, genç kadının kafasını sıkıca kavırıyor, öpüşünü daha da kuvvetlendiriyordu. Tutku yeniden Deirdre'nin damarlarında akan kana karıştığında, bu zehirin tek panzehrinin Quinton olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bunun nedeninin ne olduğunu bilemiyordu. Quinton'ın teninden yayılan koku ya da teninde hissettirdiği hissiyat... Deirdre'nin bildiği tek şey Quinton'ı tekrar öpmek istediği gerçeğiydi.

Quinton, kendisini geri çekip genç kadının nefes almasına izin verdi. Deirdre, öpücüğün sona ermesinden dolayı göğsünden yükselen inlemesini bastıramamıştı.

“Sakın endişelenme. Bu gece tüm İngiliz askerleri kapıma dayansa bile seni benim kollarımdan alamazlar.”

“Kalmayı istiyormuşum gibi konuştun.”

Quinton, şefkatle Deirdre'nin yüzünü ellerinin arasına alıp, başparmağı ile genç kadının dudaklarına dokundu. Deirdre'nin nefesi boğazında düğümlenmişti.

“Bana nasıl dokunduğunu her ikimizde biliyoruz. Bu kalmak istediğin anlamına geliyor.” Kelimeler yumuşak ve hisliydi. Quinton, ellerini Deirdre'nin yüzünden çekip küçük bir öpücük kondurdu. Gecenin soğuğu genç kadının bedenini ürpertmişti. Cameron Lordu bunu fark eder etmez, Deirdre'nin omuzlarına bir örtü örttü.

“Sen deli misin?” Deirdre öfke ile yerinden sıçradı. “Bu benim pelerinim değil.”

Quinton keyifle gülüyordu. “Joan Beaufort, seyahate çıkarken hizmetlilerine yanına daha fazla giysi almalarını tembihlemesi gerekiyor. İskoçya Diyarı, bu elbiseler için fazla soğuk bir iklimle sahip.”

Pencereden içeriye süzülen ay ışığı Quinton'ın üzerine vuruyor; her zaman ki halinin aksine masada oturup adamlarını yönettiği zamanlarındaki tavrından çok uzak

sakin bir resim çiziyordu. Kemerini çözüp, yatağa yatmak için hazırlanırken; kiltini yere düşmeden yakaladı.

“Göğüs uçlarının o ince ipek astarının altından gözü kürken, bu gerçeği görmezden gelemedim.”

“Nasıl görüyo...” Deirdre, daha cümlesini tamamlamadan Quinton’ın gömleğini çıkartıp kiltinin olduğu sandalyenin arkasına astı.

“Mum ışığı senin bir melek gibi görünmene sebep oluyor.”

“Lütfen böyle konuşmayı keser misin? Sözlerin çok saçma. Melekler, ilahi varlıklardır. Dünyanın tüm günahlarından arınmış biri değilim ben...”

Quinton yatağın üzerine oturup eliyle yatağa vurdu. “Haklısın. Sana “siren” dememiz daha uygun olur. Dünyevi varlıklar daha çok ilgimi çekiyor.”

Deirdre’nin yüzü asılmıştı. “Zaten onlara sahip olabiliyorsun.” Genç kadın, Quinton’ın istediğini aldıktan sonra artık ona olan ilgisinin kaybedeceğine emindi. Asıl şaşırtıcı olan şey, Deirdre’nin bunu bildiği bu duruma bozulmasıydı. Dedikodular kısa sürede kaleyi saracak, geçmişte yaşadığı her şeyi sil baştan yaşamak zorunda kalacaktı.

“Ne yani sana olan tüm ilgimin seni masanın üzerinde becermekten mi ibaret olduğunu söylüyorsun? Bu mu kastettiğin?”

Deirdre burnundan soluyordu. “Beni aşağılamana gerek yok; ama tüm bunları duymak beni çok da şaşırtmadı. Erkeklerin kadınları zevk uğruna kullanıp attığına bizzat şahit oldum.”

Quinton, genç kadına uzun bir süre sadece baktı. Deirdre, Cameron Lordu’nun bakışlarının tenini delip geçtiğine yemin edebilirdi. Bu bakışlar bir şekilde Deirdre’yi hipnotize ediyordu. Quinton, karşısında hareket etmeden duran kadına doğru yürüyüp kollarının arasına aldı.

“Sakin beni Melor piçi ile karşılaştırma. Seni kandırıp Connor Lindsey’e karşı kullanan o adam ile karşılaştırılmak, bana yapabileceğin en büyük hakaret olur. Bacaklarının arasındaki kadınlığını bana sunman için kulağına yalanlar fısıldayacak bir adam olmadığımı çok iyi biliyorsun.”

Deirdre, Quinton’ın kollarından kurtulmaya çalışıyor; bir yandan da ağrıyan bacağının acısına katlanıyor. “Senden hiçbir şey için söz vermeni beklemiyorum. Melor bana erkeklere güvenmemem gerektiğini öğretti.”

Cameron Lordu, genç kadının boynunu sıkıca tutup kendi yüzüne bakması için zorladı. Quinton’ın çıplak bedeninden yayılan sıcaklık Deirdre’yi baştan çıkarmaya başlamıştı.

“Hayır, baş belası. Aramızda yaşanan bu tutkuyu basit bir şehvet ile karşılaştırmana izin vermeyeceğim. Babanın evinde seni gördüğüm günden itibaren aramızda çok farklı bir şey oluştuğunu sen de biliyorsun. Gözümün içine bakarak bana meydan okudun. İşte sen busun, Deirdre. Kimse sana istemediğin hiçbir şeyi yaptıramaz.” Quinton’ın nefesi Deirdre’nin ıslak dudaklarının üzerini değip geçti. “Sana sahip olmaya ihtiyacım var. Hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim. Sahip olduğum ünvanların karşısında etkilenmeden beni reddeden ilk kadın sensin. Aceleyle gelen hiçbir sevişme bizi tatmin edemez.”

Quinton, Deirdre’yi kucağına alıp yatağa taşıdı. Genç kadın yatağın üzerine uzandığında tül perdeler hafifçe havalanmıştı. Quinton ise yatağa geçmeden önce ayak-kabılarını çıkarmak için bir taburede otururken; gözlerini bir an olsun Deirdre’den ayırmadı. Deirdre bedenini delip geçen bu bakışlar görmezden gelemiyor; göğüs uçları bedenini saran tutku ile sertleşiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ki bedeni bu heyecana daha fazla dayanamayacaktı. Quinton çok haklıydı. Deirdre hala doymamıştı.

“Kesinlikle lanetlendim.”

Quinton yatağın içine girdiğinde ağırlığı yatağın sarılmasına neden olmuştu. Genç adam, Deirdre'ye avına yaklaşan bir hayvan gibi sinsi ve aç gözlerle yaklaşıyordu.

"Sen benim başımın belasıydın ve ben seni dayanılmaz buluyordum."

Deirdre, birçok kadın tarafından iltifat olarak kabul edilemeyecek olan bu sözlerin karşısında keyifle gülümsedi. Evet, gülümsemişti çünkü bu sözler yürekten söylenen sahici iltifatlardı. Cameron tam bir İskoçyalı olduğu için diğer süslü sözleri sadece karşısındakini kandırmak için söylediğini Deirdre hemen anlardı. Quinton, genç kadının sırtını yastıklara doğru yaslayıp; yumuşacık tenini okşamaya başladı. Deirdre bedeninin, yeniden canlandığını hissediyordu.

"Bacağı iyileşir iyileşmez üzerime çıkıp hâkimiyeti senin alacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum. Bu sayede o güzel göğüslerini rahat bir şekilde izleyebileceğim." Quinton, genç kadının göğüslerini avuçlarının içine aldığı anda; Deirdre küçük bir çığlık attı. Genç kadın yaşadıkları heyecanlı anlardan sonra başına nelerin geleceğini bildiği için daha da sabırsızlanıyordu.

"Kim bir daha seninle aynı yatağı paylaşacağımı söyledi?" Deirdre parmaklarını Quinton'ın saçlarının içine daldırdı. Quinton'ın yüzünü kendisine doğru çekerken, genç adam zevkten homurdanıyordu. "Sana "baş belası" diyen birine karşı çok açık sözlü olmak istemem ancak bu ipek pelerinle geçirdiğim soğuk ve zorlu yolculukların sonucunda sahip olacağım mertebeye ulaşmak için her şeyi yaparım. Bunu bilmende yarar var!"

Quinton başparmağı ile Deirdre'nin göğüs uçlarıyla oynamaya başlamıştı. "O zaman bende burada kalman için elimden gelen her şeyi yaparım."

Deirdre dudaklarını genç adamın dudaklarına bastır-

dı. Quinton'ın saçlarının arasında dolanan parmakları sayesinde, onu kendine doğru çekebilmişti. Deirdre her ne kadar masum bir kadın olmasa da çok fazla deneyimi olmadığından Quinton'ın dudaklarının hareketlerini taklit ederek genç adamı tatmin etmek istiyordu. İkisi de tutkularının ortak yaşamak; birbirlerinin altında kalmak istemedikleri için, içlerinde hissettikleri tutkuyu ortaya çıkarmaya uğraşıyorlardı. Quinton hareketi seviyor; Deirdre'de bunun zevkini çıkarıyordu.

Quinton, Deirdre'nin öpücüğüne karşılık verdiğinde tüm ağırlığını genç kadının üzerine bıraktı. Bir anda yaptığını şeyin Deirdre'yi ezebileceğini düşündükten sonra dirseğine dayanıp kendini genç kadının vücudundan ayırdı.

“Bu sefer yavaştan alacağız kadını. Benim kaba bir erkek olmadığımı anlayacaksın.”

Cameron Lordu sertleşmiş olan erkekliğini, Deirdre'nin en derinlerine doğru ittirdi. Genç kadın kalçalarını kaldırıp, Quinton'ın daha rahat hareket etmesini sağlamaya çalışırken; Cameron Lordu'nun yavaş ve zevkine vararak ilerlemek istediği ağır hareketlerinden belli oluyordu.

“Hayır kadını... Sabret... Kazanacağın ödül daha anlamlı olacaktır.” Quinton Cameron, Deirdre ile oynuyor onu deliye çeviriyordu. Genç adam kahkahalarla gülerken, Deirdre'den omzuna isabet eden bir şaplak yemişti.

“Ah... Senin şu vahşi tabiatın ile başa çıkmayı öğrenmemiz gerekiyor, baş belası.”

Quinton artık Deirdre'ye istediğini vermeye hazırды. İri cüssesi ileri geri hareket ettikçe, yatak şiddetle sarsılıyordu. Deirdre, her bir darbeye belini yükseltiyor, Quinton'ı içinde daha fazla hissetmek için çabalıyordu. İşte zaman o anda durdu. İçindeki tutku patlamış; par-

çaları ise Deirdre'nin ruhuna işlemiştir. Sanki bulutların arkasından bir anda güneşin çıkması gibi her taraf aydınlanmış; Quinton'ın da bir saniye sonra aynı aydınlığa kavuşması, ikisini de ortak noktada buluşturmuştu.

Quinton, Deirdre'nin saçları ile oynarken; genç kadın uyuması gerektiğini hissediyordu. Cameron Lordu, Deirdre Chattan'ı kollarının arasında tutarken; genç kadın kendi bedenini bugün çok yorduğu gerçeğini kabullenmişti.

Quinton kulağına eğilmiş fısıldıyordu. "Sanırım ikimizde uyumak istiyoruz." Genç adam, Deirdre'yi hafifçe kaldırıp altlarında kalan çarşafı üzerlerine çekti. Ama Deirdre'nin yaralı bacağına açıkta bırakmayı ihmal etmemiştir.

"Bunun nasıl olduğunu bana söylemedin. Bilmek istiyorum."

Deirdre, Quinton'ın bu konu hakkında vereceği tepkiyi bildiğinden, konuşmamayı tercih edip arkasını döndü. Quinton'ın bedenine sahip olduğunu, ona hatırlatan ağrılar kendilerini hissettirseler de, tatmin olma hissiyatı genç kadının huzur içinde yatakta yatmasını sağlıyordu. Ama doğan güneş ile ortaya çıkacak olan pişmanlığı içindeki huzur bile bastıramazdı.

Quinton, Deirdre'den cevap almadan onu bırakmaya kararlıydı. Deirdre'nin olduğu tarafa doğru uzanıp genç kadının yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"Bana cevap vereceksin Deirdre. Aksi takdirde olayın özünü öğrenmek için seni buraya getiren adamlarımı tek tek sorguya çekerim. Hem de hemen."

"Ah kahretsin! Senin şu inadın! Bu gece benden istediğini almadın mı?" Genç kadın öfke ile yataktan kalkmıştı.

“Ben bu Klan’ın başıyım Deirdre ve sahip olduğum askerlerimden hangisinin bir kadına el kaldırdığını bilmek istiyorum.” Quinton tüm cüssesi ile ayağa kalktığında, Deirdre bu adamın kendi cüssesinin iki katı olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu. Masaya doğru yürüyüp, Amber’in uzun süre önce getirdiği biradan bir yudum aldı. Yaşadıkları onu susatmıştı.

Quinton’da, Deirdre’yi takip ederek masaya doğru yürüse de genç adam ilk olarak yere düşen şamdanı ve mumları düzelitti. Masanın üzerinde duran küçük bir kutunun içinden aldığı taşı, bir demir parçasına sürtüp mumu tekrar yakmıştı. Mum ışığının aydınlattığı odanın her yeri dağınıktı.

Pişmanlık, güneş doğmadan Deirdre’yi ele geçirmişti. Lanetlenmiş olduğuna gerçekten inanmaya başlıyordu.

“Söyleyecek misin? Yoksa adamlarımdan birini, Coalan’ı uyandırması için göndereyim mi? Bu yarayı senin vücudunu keşfederken öğrendiğim için sana seçme şansı veriyorum? Bu odaya çıkmadan önce bu yara hakkında bir bilgim olsaydı tüm adamları sorguya çekerdim.”

“Beni tehdit etmene gerek yok.”

Quinton kafasını umutsuzca salladı. “Bu odanın içinde dünyanın geri kalanının kabul ettiği şekilde kendini benden aşağı görmeni istemiyorum. Benimle konuş. Senin fikirlerine önem veriyorum.”

Deirdre, karşısında ki adamın, bir Lord olduğunun farkında olsa da genç adamın ağzından dökülen sözler, ondan beklediklerinden daha farklıydı. Quinton’ın karısı olacak olan kadın bile kendisini bir Lord ile bir tutamazdı.

“Bilerek yapılan bir şey değil.”

“Bana adamın ismini ver.” Quinton çok öfkeli gözüküyordu. Cameron Lordu, genç yaşından itibaren takındığı otoriter tavrı ile bütün İskoçya’yı barış altından tutabilen gücünü sesine yansıtmıştı. İskoçyalılar zayıf

insanları sevmezdi. Şu an sahip olduğu kişiliği ona miras kalan bu klanı ayakta tutmaya çalışırken geçirdiği yıllar boyunca yaşadığı olaylar sayesinde şekillenmiş ve sonunda Quinton Cameron olmuştu.

“Coalan’dan kaçarken oldu.”

“Coalan, ondan kaçtığın için seni yaraladı mı?”

“Sana bir şey anlatırken lafımı bölme.”

Cameron Lordu öfkeli gözüktüyordu. “Başkalarımın yanında sakın benimle bu ses tonunda konuşma, baş belası. Topraklarımın üzerinde kargaşaya izin veremem. Eğer adamlarım bana karşı seslerini yükseltebileceklerini düşünürlerse, düzen bozulur ve her şey yerle bir olur.”

Deirdre, genç adamın haklı olduğunu biliyordu. Pek çok insan kaç kere, onunla sadece kadın olduğu için aşağılayıcı tavırda konuşmuştu. Quinton, Deirdre’den ses çıkmayınca şaşırmış bir ifade ile genç kadına baktı.

“Şey... Coalan, beni yakalamak için üzerime atlayıp beni yere yatırdığı sırada belinde asılı olan bıçağı bacağıma kesmiş olmalı. Uzun bir süre yaralandığımı hissetmedim bile. Yani anlayacağın bilerek yapılan bir şey değildi. Yaranın bu kadar derin olduğunu bugün banyo yaptığımda fark ettim.” Deirdre konuştuğundan sonra birasından bir yudum daha aldı.

“Kimsenin hakkının yenilmesini istemiyorsun.” Quinton mırıldanmıştı.

Deirdre, genç adamın tepkisiz yüzü karşısında, ne hissettiğini anlayamıyordu.

“Evet, aynen bunu istiyorum. Eğer beni buraya getirmesini emretmeseydin, beni yaralamak zorunda kalmayacaktı.”

“Bana bunun için teşekkür etmen gerekiyor.” Deirdre kaşlarını çatarak, Quinton’a baktı. Genç adamın yüzü artık o kadar da ifadesiz değildi. Deirdre’nin bacağına ki yaraya öfke ile baktı.

“Böyle bir şeyin senin başına gelmesi çok büyük talihsizlik.”

Deirdre bira bardağını sertçe masaya vurdu. “O adamı peşimden gönderen sendin. Lütfen dalga geçmeyi bırak.”

Quinton, mum ışığında yüzünde utanmaz bir gülümseme ile Deirdre’yi süzüyordu. Genç kadın ilk kez Cameron Lordu’nun heybetli vücudunu bu kadar dikkatli inceleyecek bir fırsat elde etmişti. Meraklı bakışları üst vücudundan, kasık bölgesine geldiğinde duraksadı.

“Sen hiç tatmin olmaz mısın?”

Quinton, Deirdre’nin bu tepkisi karşısında gülmekten kendini alamamıştı. Genç kadın ile arasındaki mesafeyi geçip, Deirdre’nin çenesini tuttu. Quinton’ın dokunuşu ve gecenin soğuğu arasındaki tezatlık korkutucuydu. Bu dokunuş her ne kadar basit olsa da; Quinton’ın genç kadının üzerindeki kontrolünü yeniden ele geçirmesini sağlamıştı. Tutku yeniden ortaya çıkıyordu. Deirdre, genç adamın iri bedeninin altında kendi bedeninin ezilmesinin zevkine varmak için can atıyordu. Hissiyat dalgaları, Deirdre’nin bedeninde yayılırken, ıslandığını fark etti.

“Sana sahip olmayı hayal ediyordum, dediğimde yalan söylemiyordum, Deirdre.”

Genç kadın, Quinton’ın sesindeki kararlılığı ve dürüstlüğü hissettiğinde istemsizce inledi. Cameron Lordu, masada yanan mumu söndürüp; ay ışığının tüm odayı puslu bir şekilde aydınlatmasına izin verdi. Deirdre’nin dudaklarından sessiz bir iç geçiş duyulmuştu.

“Sen ve ben... Gecelerin en uyumlu gölgeleriyiz...”

Quinton, Deirdre’yi kucağına alıp, yatağa götürdü. Bu sefer örtüyü üzerlerine çekip, sabah saatlerini birbirlerinin kollarında uyuyarak anın tadını çıkardılar.

Deirdre çok huzursuzdu.

Genç kadın uyurken zaman zaman irkiliyor ve Quinton'ı uyandırıyor. Uykusunda bile o vahşî tabiatını elden bırakmadığını gösterircesine Cameron Lordu'ndan uzaklaşmaya çalıştı. Quinton, Deirdre'yi kendine doğru çekerken, onun bedenini hissetmenin kendi için neden bu kadar önemli olduğunu bilemiyor olsa da, Cameron Lordu bu durumdan çok memnundu. Bu durumun uzun bir süre daha devam edeceğini bilmenin verdiği mutluluk ile uykuya daldı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Beş

Deirdre yorgun uyanmıştı.

Genç kadın uykusuzluktan yanan gözlerini ovuştururken; ağrıyan boynunu geriye doğru esnetti. Yataktan kalkmak üzere davrandığında; Quinton Cameron'ın giyinmiş bir şekilde yanı başında durduğunu fark etmişti.

Genç lord, sırtını germek için kollarını iki yana kaldırmış; o sırada gençten bir çocuk olan yardımcısı, onun gömleğini kiltinin içine düzgün bir şekilde yerleştiriyordu.

Deirdre bu manzara karşısında yatağa geri dönüp, örtüyü çenesine kadar çekti. Utanç, yanaklarının kızarmasına neden olurken, suçluluk duygusu genç kadını yiyip bitiriyordu.

Daha buraya geleli bir gün bile olmadı...

Yardımcı çocuk yapması gereken tüm görevleri çok iyi biliyordu. Lordunu, düzgün bir şekilde giydirmişti. Sabahın ilk ışıkları odayı tamamen aydınlatırken; Amber, pencerelerin kepenklerini açarken gülümsüyordu.

"Tully, Leydi'nizin yarasını görene kadar giyinmesine izin vermeyin." Amber, Quinton'dan aldığı emri iletmeden yanındaki kıza eğilip fısıldadı.

"Hemen Tully'i çağır."

Deirdre yatağın içinde çaresizce oturduğu için çok sinirliydi. Genç kadın sessizce homurdanırken; Quinton'ın sert bir bakışla, onu susturdu.

"Herkes dışarı çıksın."

Odada bulunan herkes bunun bir rica değil bir emir olduğunun farkındaydı. Deirdre'nin yanı başında duran adam, Liddell Kontu'ydu. Quinton, konuşmak için herkesin çıkmasını bekliyordu

"Artık güneş doğdu, Deirdre. Bu asi tabiatını yalnız olduğumuz zamanlara sakla."

Deirdre yatakta oturmak için doğrulmuştu. "Eğer sabahları büründüğüm ruh halime katlanamayacaksan, kendi odanda uyumanı tavsiye ederim." Üzerindeki örtüyü bir yere fırlatıp ayağa kalktı. "Ya da en iyisi bana iyi yolculuklar dileyip; gitmeme izin verebilirsin."

"Neden? Dün gece birlikte olduğumuz için seninle işimin bittiğini mi düşünüyorsun?"

Deirdre, Quinton'ın yüzüne bakmadan yerde bulduğu bir sabahlığı üzerine geçirmişti. "Benimle oyun oynayan sensin Quinton Cameron. O büyülü sözlerinden etkilenmek için yapabileceğim tek şey senden uzak durmak. Bu odanın içinde seviştiğim adam ile bir yabancı gibi konuşmam. Âşıklar toplumun kurallarına göre davranmazlar."

Quinton Cameron, öfke ile homurdandı. Deirdre, onun adımlarının sesini duyarken, tüm dikkatini bu adama vermek zorunda olduğunu biliyordu. Gün ışığında bile vücudu uyarılıyor, Quinton'ın varlığını tüm benliğinde hissediyordu.

"Sadece bir konuda haklısın, kadını. Ben Liddell Kontu'yum. Bu herkesin kabul ettiği bir gerçek. Bir sonraki kışa kadar depolanan yiyeceklerden sorumlu olduğumu düşünen, topraklarımı istila etmek için geceyi kollayan adamlara karşı, onları koruyacağıma inanan bir halkım var. Bu kalenin içinde sahip olduğumu özel hayat çok sınırlı. Bu gerçeği unutmamanı istiyorum."

“Ama ben unutmak istiyorum. Benim sevgilim olman nerede kalacağım konusunda ısrarcı olmanı gerektirmez.”

Cameron Lordu, ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. “Evet, gerekir.”

Bu iki kelime Quinton’ın ağzından hiç olmadığı kadar sert ve dokunaklı çıkmıştı. Ses tonu dün gece ki duyurlu tavrından çok farklı çıkıyordu. Deirdre, ellerini beline koyarken, Quinton da parmağını genç kadına doğru salladı. “Bunu aklından çıkarma, baş belası. Kraliçenin evleneceği adamın kim olduğunu ve nereye gittiğini biliyorum. Öğrendiğim bazı bilgilere göre kendisi Lorn Şövalyesi ile evlenmek için hazırlık yapıyor. Sen bu bilgiyi onaylayana kadar buna inanmamayı tercih ediyorum.” Quinton’ın sesindeki kuşku, Deirdre’nin yalan söylediğini ima ediyor gibiydi.

“Sana yalan söylemiyorum.” Genç kadın kendisini korumak zorunda kalmıştı.

Quinton sessizce lanet okuyordu. Deirdre bir nebze rahatlamış, genç adamın ona inandığını hissetmişti. Lord Cameron başını onaylarcasına sallarken, güven duygusu gözlerinde parlıyordu. “Gidecek hiçbir yerin yok Deirdre. Ayrıca her ne kadar baş belası olsan da İskoçya topraklarında tek başına yolculuk etmek çok büyük bir aptallık olacaktır.” Deirdre cevap vermek için ağzını açmaya yeltenirken, Lord elini kaldırıp onu susturdu.

“Gün daha yeni başladı, kadını. Komutanlarım bu kapının arkasında İskoçya’nın geleceğini ilgilendiren kararları almamız için beni bekliyor. Eğer hiç birinin ölmesini istemiyorsan, öfkeni kusman için akşamı bekle. Tabi baş başa olduğumuzda demek istedim.”

Quinton daha fazla konuşmadan, Deirdre’yi kendisine doğru çekip tutkuyla öpmeye başladı. Genç kadın kendisini ondan kurtarmaya çalışsa da, genç adamın tutuşu çok kuvvetliydi. Deirdre daha fazla bu öpüşe karşı ko-

yamayacağını hissediyordu. Quinton'ın öpüşündeki bir şey genç kadının içindeki heyecanı uyarıyor; tüm kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Cameron Lordu içinde uyanan ihtiras duygusu ile dilini, Deirdre'nin tatlı ağzının derinliklerine daldırırken; genç kadın da, Quinton'ın gömleğinin içinden kaslı bedenini okşuyordu. Genç adam işlerine dönmesi gerektiğini bildiğinden kendini geriye çekerken, Deirdre'nin ağzından hayal kırıklığına dair bir inilti çıktı.

"Oh... Hadi git artık... Seni vahşi adam."

Quinton, genç kadının kollarından gitmesine izin vermişti.

"Dün gece bu vahşiliğimden hoşlanmıştın."

"Birbirimizden uzak kalmamız gerektiğini anlayacak kadar zekiyim."

"Baştan çıkarılmanın günah olduğu konusuna geri mi döndük?"

"Kesinlikle. Sizin hiç utanmanız yok mu Kontum? Biliyorsunuz isminizin önündeki ünvanların hiç biri Tanrı'dan üstün olmanızı sağlamıyor."

Lord Cameron'ın yüz ifadesi karanlık bir hal alırken, gözlerindeki parıltı büyük bir tezat oluşturunuyordu. Deirdre kabul etmek istemese de, Quinton'ın tüm görevlerini bir kenara bırakıp, onun yanında kalmak istediğini hissediyor ve bundan dolayı çok mutlu oluyordu. Bakışları genç adamın erkekliğine doğru indiğinde, Quinton'ın hazır olduğunu görebiliyordu.

"Ah işte yine sertleştim, seni baş belası."

Bir dakika sonra Deirdre, duvara doğru yapışmıştı. Bacakları iki yana doğru açılmış, beli Quinton'ın kollarından destek alacak şekilde havada asılıydı. Bacaklarını hemen Quinton'ın beline sarıp kendisini korumaya aldı.

"Bu seni memnun etti mi Deirdre? Yılan gibi sokan dilinin beni bu kadar tahrik etmesine ne diyorsun?" Quinton, dişleriyle onun boynunu küçük küçük ısırmaya

başladı. Genç kadının vücudu bir gece önceki haline dönmüş, karşılık vermeye can atıyordu.

Quinton, keyifle gülerek, Deirdre'nin dudaklarını sert bir şekilde öptü. Sırtı taş duvarlara sürtünmekten tahriş olsa da, içindeki boşluğun dolmasını istiyor, Quinton erkekliğini içinde hissetmek istiyordu.

"Quinton, yapma bunu."

Quinton cevap vermeden sadece Deirdre'nin gözlerine baktı; o gözlerdeki tutku genç kadının nefesini kesmiş ve onu susturmuştu. Tanrı yardımcısı olsun ki aralarındaki bu tutku ateşinin sönmesi imkânsız gibiydi. Ayrıca Lord Cameron'ı bu kadar çok etkileyebilmek, Deirdre'ye ayrı bir gurur veriyordu.

"Başladığın işi bitiremeyecek kadar güçsüz müsün kadının? Bana bunu yapmak istemediğini söyle, tatlı belam. Bunu yapamazsın çünkü aramızdaki ateşi görmezden gelemiyorsun. Kabul et..."

Quinton, kasıklarını Deirdre'nin kadınlığına doğru bastırdı. Genç kadın içindeki boşluğa daha fazla dayanamayacağını bildiği için bacaklarını iki yana açıp, Quinton'ı kendisine doğru çekti.

"Beni istiyor musun Deirdre?" Quinton tek elinin yardımını ile Deirdre'yi tutarken, bir diğer eliyle kendi kiltinin aşağıya indirip, genç kadının pelerinini aynı anda kaldırmaya çabalıyordu. "Ya da burada bu oyunu bitirmeyi mi istiyorsun?"

Quinton'm sesi derinden ve neredeyse anlaşılmaz bir tona sahipti. Aklının karanlık bir yerlerinde, karanlıkta kalan ruhunun bir köşesinde bu adamın sahip olmak istediği kişi olduğunu biliyordu.

"Karşısındakinden tepki görmeyi bekleyen bir tek sen değilsin, Deirdre." Quinton bir parmağını ıslak ve yumuşak kadınlığın içine sokup, Deirdre'nin titremesini sağladı. "Sana sahip olmamı istediğini anlamalıyım. Yoksa yemin ederim seni burada böylece bırakırım."

“İkimizde cehennemde yanacağız, Quinton. Ne kadar aptalız...” Deirdre, ne olursa olsun bunun sonuçlarına katlanacaktı. Quinton’ın yüzünü ellerinin arasına alıp, kendine doğru çekti. “Bana sahip ol ve adamların çığlık-larımı duymasın diye dudaklarımı em...”

Bu tabi ki Deirdre’nin hiç istemediği bir sonuç olsa da, bedeni bu durumdan memnundu. Quinton sertleşmiş erkek-liğini, Deirdre’nin içine sokarken, zevk iniltisi dudakların-dan fırladı. Genç kadın partnerinden gelen sesler karşısında dayanamıyor, daha fazlasını istiyordu. Çok kısa bir zaman sonra, tatmin duygusu her ikisinin bedenini ele geçirmişti. Quinton, yüzünü Deirdre’nin boynuna gömerek, nefes alış-verişini düzenlemeye çalışıyordu. Tohumları, Deirdre’nin kadınlığının içine yerleşmişken, genç kadın hala Quinton’a tutunuyor ve hızla nefes alıyordu.

“Sen benim panzehirimsin, Deirdre.” Genç kadın, baş-ka bir zaman olsa bu sözleri için Quinton’a kızar, kendi-siyle dalga geçtiğini söylerdi ancak genç adamın sesindeki duygu Deirdre’nin kalbine dokunmuş olsa da, Quinton’a karşı gösterdiği bu aciz tavır daha baskın çıkıyordu.

“Bırak beni Quinton.” Quinton başını kaldırıp, Deird-re’ye baktı ve onu serbest bıraktı. Cameron Lordu, Deird-re’nin yüzünü ellerinin arasına aldı. “Seni bırakıp gitmek is-temedim çünkü gözlerinde yanan ateşi gördüm, baş belası.”

Deirdre’nin bacakları titrese de ayakta kalmaya çalış-tı. “Beni, hayallerinde sahip olduğun bir sevgiliye casus-luk yapan; aynı zamanda ona karşı çıkamayan bir fahişe gibi görmeni beklerdim...”

“Hayallerini süsleyen tek erkek benim.” Quinton ho-murdandı. Genç adam masanın üzerine yerleştirdiği şap-kasını kafasını geçirdiğinde, şapkanın üzerinde sallanan tüyler Quinton’ın kim olduğunu bir kez daha Deirdre’ye hatırlattı.

“Bana öyle bakma, Deirdre.” Genç kadın bakışlarını hemen yerde duran geceliğine indirdi.

“Sanki seni kullanıp atmışım gibi.”

Deirdre, cümlelerin içinde geçen kelimelerin gerçekliğinden çok rahatsız olmuştu. Ama genç kadın ne olursa olsun, başını dik tutacaktı. “Aramızda geçenler ikimizin sorunu. Bunu tek taraflı bir suç olarak kabul etmiyorum. Yaptığım seçimler için kimseden özür dilemem.”

“Tanrı’nın bize verdiği bedenlerin zevkini çıkardığımız için Hades’in karanlık kuyularına hapsedilmiş gibi konuşmayı keser misin?”

Genç kadın saçlarını bir diğer tarafa doğru ittirip Quinton’a baktı. “Bu şekilde davranmaman gerektiğini söyleyebilirdim ancak senin aletini saygın bir şeymişçesine ısıttığım için şimdilik susuyorum.”

Quinton, Keltçe lanet ediyordu. “Sen benim hayatımda gördüğüm en rahatsız edici kadınsın.”

“Evet, sanırım bana bu yüzden, baş belası, diyorsun.”

Cameron Lordu, parmağına Deirdre’ye doğru uzattı. “Sana “baş belası” derken bunu bir iltifat olarak algılamayı istiyorum. Sana bunun detaylarını akşam olunca anlatmak isterim.” Quinton yatağa doğru bakıp Deirdre’ye döndü.

“Ama şimdi görev beni çağırıyor.”

“Elveda.”

“Sadece bu akşama kadar... Akşam döndüğümde seni burada bulacağım. Sen benim leydimsin.”

“Bu konuda anlaştığımızı zannetmiyorum.”

Quinton’ın dudakları bilmiş bir tavırla kıvrılırken gülüşünde bir söz vardı. “Ah... Bu konuyu da akşama bırakıyorum o zaman. Güneşin batışını sabırsızlıkla bekliyorum.”

Genç adam dışarı çıkmak için kapıyı açmaya yeltendiğinde, Deirdre kapıda bekleyen adamlara gözükmemek için kenara çekildi. Merdiven başındaki küçük platform çok kalabalıktı. Orada duran tüm askerler, Lordlarını selamladıktan sonra hızlı adımlarla aşağıya indiler.

Açık kapının arasından duyulan konuşmalar kesik kesik geliyordu.

“Değirmende bir sorun var efendim. Tekerleklerden biri kırık...”

“Güney kısımda yirmi adet koyun çalınmış. Bu hırsızların peşine birilerini takmalıyız...”

“Değirmencinin kızı hamileymiş ve çocuğun babası kızla evlenmeyi reddediyormuş...”

Deirdre neredeyse, Quinton’a acıyacaktı. Cameron Lordu’nun başında biriken sorunları, bitmek tükenmez istekleri duydukça işinin ne kadar zor olduğunu daha iyi anlıyordu. Genç adam kesinlikle kendi klanının sorunlarıyla boğuşuyordu. İşte tüm bunlar bir Lord olmanın getirdiği en zor görevlerdi. Deirdre, kendi babasının aynı işlerle uğraştığını düşündükçe üzülüyordu. Robert Chatan, annesinin ölümünden sonra bir başka kadınla evlenseydi en azından kalenin iç işleri ile bu kadar uğraşmak zorunda kalmazdı. Babasının kabul etmediği bebekler gibi kadınların çözmesi gereken konularla bile klanın başı olan babası ilgileniyordu. Gayri meşru bebeklerin Lord tarafından kabul edilmesi gerekiyor bu sayede o toprakların bir ferdi sayılıyordu.

Tüm bunları düşünen Deirdre, bir anda Quinton’ın karısı olmadığını hatırladı. Aslında bir leydi bile sayılmazdı. O vahşi adamın ne dediği umurunda bile değildi.

“Yaranıza pansuman yapılması gerekiyor Leydi Deirdre.”

Amber kapından içeriye girmeye yeltenirken, Deirdre’nin homurdandığını duyunca irkildi. Hemen yere kadar eğilip genç kadını selamlarken arkasında iki kız daha duruyordu.

“Tully birazdan burada olacak.”

Deirdre, elbisesinin önünü bağlarken hala söyleniyordu. “Buraya gelmesine gerek yok. Banyo yapmak istiyorum. Tully, beni orada görebilir.” Quinton’ın teninin üzerinde bıraktığı kokuyu bir an önce yıkamak istiyordu. Kapıdan çıkıp banyoya giderken, dişlerinin çıkarıldığı gıcırtıdan kendi bile rahatsız olmuştu. Quinton’ı teninden silebilirdi ama aklından çıkarabileceğinden hiç emin değildi.

Lanet olsun bu adama!

“Amber sana daha önce de söyledim. Bana daha kalın kumaşlı giysiler giydirmeni istiyorum.”

Amber, emin olmamış bir şekilde bakakalsa da, en sonunda konuşabildi. “Lordumun emirlerine karşı gelemem.”

“Eminim kendisi bir kadının giysileri hakkında kafa yoracak kadar boş zamana sahip değildir.”

“İnanın ki kendisi sizin ipekler içinde kuşatılmanızı emretti. Hatta kilerin içini tam anlamıyla doldurmamı bu sayede istediğiniz her şeyi elinizin altında olmasını sağlamam için ricada bulundu.”

“Pekala, o zaman bana kileri gösterebilir misin?” Deirdre, kilerin içinde bulunan kumaşları değil de, bu kaleden çıkış yollarını öğrenmek için can atıyordu.

Amber, Deirdre’nin normale dönmesi karşısında rahatlamıştı. Genç kadın, Amber’i kandırdığı için suçluluk duysa da, bu duygu çok başkaydı. Quinton’a karşı duramamasının verdiği suçluluk ve öfkeden çok daha başka bir şey hissediyordu. Deirdre hayatı boyunca hiçbir zaman kişisel hizmetlilere sahip olmadığı için onlara nasıl

davranması gerektiğini hiç düşünmemişti. Babası onun ve diğer iki kız kardeşinin şımarık yetişmesini engellemek için böyle bir yola başvurmuştu. Ama burada her şey farklıydı.

Deirdre buradaki yaşamın kendisini etkilemesine izin vermeyecekti.

“Ben biraz yürüyeceğim.”

Amber mutlulukla, genç kadına baktı. “Size buradaki her yeri göstermekten mutluluk duyarım. Sizinle tanışmak için sabırsızlanan birçok kişi var. Lordumuzun bu daireye getirdiği ilk kadın sizsiniz. Hem sizin hakkınızda birçok...”

Deirdre, Amber ile kaleyi gezmeye başladığında hizmetli kadın hala konuşmaya devam ediyordu. Deirdre bir an da Quinton ile ilgili yeni şeyler öğrenmekten keyif aldığını fark etmişti. Genç adamın daha önce hiçbir kadını buraya getirmemesinin verdiği garip gurur, genç kadını mutlu etmiş en azından bu kaledeki eşyaları kullanabilmesi için bahanesi olmuştu.

Quinton çok karışık bir adamdı. Ama insanları, onu seviyordu. Kale, birbirinin içine geçmiş yollardan oluşuyordu. Her bir kule kendine has bir görüntüye sahipti. Her biri farklı zamanlarda inşa edilmiş; en eskisi Norman tarzında sade bir şekle sahipken, Kartal Kulesi ile karşılaştırıldığında daha basit gözüküyordu. Bu kaleleri birbirine bağlayan duvarlar, Drumdeer’in kolay kolay istila edilemeyeceğinin bir göstergesiydi.

Deirdre, mutfakları ve çalışma odalarını çok sevmişti, bu yüzden Kartal Kulesi’ne geri dönmeyi hiç istemiyordu. Burada yapılan işleri çok iyi biliyordu. Üzerindeki kıyafete uygun bir önlük getiren aşçıya gülümseyerek baktı.

Aşçı kadın Deirdre’ye şüphyle bakarken, genç kadının ekmeği pişirişini görünce şaşkınlıkla ona baktı. “Baban sana birkaç bir şey öğretmiş benziyor.”

“Evet.”

Aşçı kadın başını salladı. "Bu ekmeği yapacak birçok yardımcı var. Benim asıl ihtiyacım olan yardım, hesap defterleri."

Deirdre, ellerini önlüğüne sildi. Hesap defterleri, evin leydisinin görevleri arasına giriyordu. Quinton'ın kız kardeşi uzun süre önce buradan gittiği için; muhtemelen günlük giderlerin yazılması işi aşçı kadına kalmıştı.

Aşçı kadın büyük bir kemerin olduğu yeri işaret ederken, Amber elinde bir şamdan ile yanlarına geldi.

"Bu konuda bana yardımcı olursan çok sevineceğim. Yoksa yanık yemekler yemeye hazır olun leydim." Aşçı kadının, sesindeki rica az da olsa biraz emreder gibi çıkıyordu. Aşçı kadının yaptığı küçük bir hesap hatası tüm hesapların karışmasına neden olur, mutfağın ekonomisini bozabilirdi. Deirdre, kemerin altından yürüyüp, masaların olduğu odaya girdiğinde şaşırıp kalmıştı. Masaların üzerindeki defterler, o kadar fazlaydı ki, Deirdre bunlarla uğraşmanın günlerini alacağını tahmin ediyordu. Parşömen kâğıtlarının her birinin üzerinde farklı malzemelerin isimleri vardı.

"Gördüğünüz gibi, aşçılığım konusunda kendime çok güveniyorum ancak hesap tutmaya gelince bu konuda kendime güvenim çok az."

"Her ikisini de yapmanız hiç doğru değil zaten. Biri-lerinin Lordunuzu bu konunun ciddiyeti hakkında uyar-ması gerekli."

Aşçı kadın bu sözler karşısında kahkaha atarken, kapıda onları dinleyen diğer hizmetli kızları eliyle kovdu. "Lordumuza bunu iletecek olan bir başka leydinin eksikliği burada da ortaya çıkıyor. Bunu Lord Cameron'a söylemek benim görevim değil."

Aşçı kadın, yavaşça Deirdre'nin önünde eğilip, mutfağa geri döndü. Deirdre masaların üzerinde duran karışıklığa bakarken keyifle gülümsedi. Sonunda Drumde-er'da kendisine layık bir yer bulmuştu.

“Hadi bakalım Amber, bu karışıklıkta neler yapabiliriz.”

“Nerede O?”

Quinton, sesinin ne kadar sinirli çıktığı ile ilgilenmiyordu. Duygularını ölçebilecek bir durumda değildi. Coalan’a bakmak için geri döndüğünde, askerin sessizliği genç adamı daha da sinirlendirmişti.

“Kalenin içinde bir yerlerde olmalı. Kaleden çıkmadığına eminiz.”

“Bundan emin misin?”

Komutan başını sallayıp Quinton’ı rahatlattı. “O elbiselerle nereye gidebilir ki? Kaleden çıksaydı adamları onu muhakkak görürdü.”

Quinton normalde kendi adamlarının sözlerine inansa da, konu Deirdre olunca bu pek kolay olmuyordu. Bu kadın hakkında o kadar kafa yoruyordu ki, önemli konuları düşünmeye vakti olmuyor; onun nerede olduğunu, ne yaptığını düşünüyordu.

Deirdre’yi kaleye hapsedip, onu izlemek genç kadının kime yardım ettiğini öğrendiği andan itibaren çok keyifli olmaya başlamıştı. İğneci kadınlar, Deirdre’nin bu işi bildiğini söylemiş, aşçı kadın ise onun ismini duyduğunda gülümseyerek, hesap işlerinde çok çok başarılı olduğunu anlatmıştı. Masalara koyulacak ekmeklerin yapımında kullanılan un miktarını didik didik hesapladığı detayını atlamamıştı.

“Bütün bir öğleden sonrayı burada harcadı.”

Aşçı kadın, kemerin altındaki odayı işaret edip Cameron Lordu’na, Deirdre’nin çalıştığı odayı gösterdi. İşlenen parşömenler bir tarafa, işlenmeyi bekleyen bir tarafa ayrılmıştı.

“Leydimiz, hesapları yoluna koymaya başladığı için çok mutluyum.”

Quinton, aşçı kadına baktı. “Sanırım kız kardeşimi zaman zaman buraya çağırmalı ve sana yardımcı olması için burada kalmasını sağlamalıydım.”

“Bu konudan daha önemli işleriniz olduğuna eminim Lordum.”

Cameron Lordu, mutfağın sessizliğinden rahatsız olmuştu. Tüm hizmetlilerin pür dikkat onu dinlediğini biliyordu. Birkaç meraklı bakışı yakalamıştı. Aslında hepsinin tek derdi, Quinton’ın, Deirdre hakkında söyleyeceği birkaç cümleyi duymaktı.

Aşçı kadının, Deirdre’ye bu hesapları teslim etmesi ona güvendiğini açıkça gösteriyordu. Quinton, Deirdre’nin şımarık bir Lord kızı olmadığını anlamış; bunu büyük bir keyifle kabullenmişti.

“Kader seni doğru yere getirmiş.” Quinton, gözleriyle Deirdre’yi arıyordu. Genç kadını nihayet gördüğünde, onun konuklar geldiği zaman kullanılan mutfakların orada bir şeylerle uğraştığını anlamıştı. Günün sonunda müzisyenlerin birkaç parça çaldığı bir yer olarak da kullanılan o mutfağın önünde, müzik ile dans eden gençler ve onları izleyen yaşlı Cameronlar, masaların etrafında oturlardı. Mutfağın içindeki şöminelerden birinin ışığı sayesinde aydınlanan Deirdre’nin güzel yüzü, Quinton’ın kalbini sıkıştırıyordu. Genç kadın ahşap bardağından yudum alırken, müziğin ritmi ile başını sallıyordu.

Dans müziği sona erdiğinde, bir başkası başlamış o sırada acemi bir asker, Amber’in tüm itirazlarına rağmen Deirdre’ye dans teklifinde bulunmuştu. Quinton, Deirdre’nin bu dansı kabul edip etmeyeceği ile çok yakından ilgilendiğini fark etti.

Deirdre, ona dans etmeyi teklif eden askeri reddederken başını yavaşça iki yana salladı. Genç Cameron bu durumdan oldukça rahatsız olmuş gibi gözüксе de Deirdre'nin fikri değişmeyecekti.

Genç kadın, önüne çıkan her erkeği Quinton ile kıyasladığı için kendisine çok kızılıyordu. Böyle davranması tam bir aptallıktı. Quinton Cameron, ondan istediğini almış, Deirdre'de bu duruma izin vererek, suça ortak olmuştu. İlk dans teklifinden sonra birkaç tane daha gelmiş, ama genç kadın her birini reddetmeye devam etmişti.

“Dans etmek istemiyorsun sanırım?”

Deirdre, Quinton'ın sesini duyduğunda istemsizce yerinden zıpladı. Genç adamın yüzüne bakmak için ona doğru dönmeden önce bedeni ürpermişti. Quinton'ın sırtışı, Deirdre'nin sinirlerini iyice bozuyordu.

“Gerçekten dans etmek istediğim erkeği bekliyorum.”

Cameron Lordu'nun gülüşü daha da derinleşmişti. “Gerçekten mi?”

Deirdre elindeki bardağı masaya koyup ayağa kalktı. “Coalan, benimle dans eder misin?”

Coalan bir anda istemsizce uzattığı elin ne anlama geldiğini anlayamadan Deirdre, onu elinden çekip piste götürdü. Genç kadın gülümseyerek, genç askere bakarken, Coalan sadece bir homurtuyla karşılık veriyordu. Dans bitiminde cehennem azabından kurtulmuşçasına koşan Coalan, dans pistinden ayrılırken, bir başka genç asker gelip Deirdre'yi dansa kaldırmıştı. Müzik coşkuyla devam ediyor, Deirdre ise tüm enerjisiyle dans ediyordu. Her ne kadar yaralı bacağı canını acıtsa da, hareket etmek güzeldi. Deirdre, ileriye doğru gidip bir hamle yapıp dönerek geri geldiğinde genç askerin yerini Quinton almıştı. Genç adam müziğin iniş ve çıkışlarıyla Deirdre'yi kontrol etmeye başladığında; genç kadın nefessiz kaldığını hissetti. Quinton, onu kendisine doğru

çekip, müziğin son notasında kollarının arasında tutarken, Deirdre hayatı boyunca hiç bu kadar benimsendiğini hissetmemişti. Duyguları, Quinton ile dolmuş; onun kokusu ve tutuşu tam kararındaydı.

Genç kadın ayaklarının üzerinde durduğunda, odanın içini kahkahalar doldurmuştu. Yanakları utanç içinde kızaran Deirdre, Quinton'ın karşısında hızlı bir şekilde selam verip, odadan kaçarcasına fırlayıp gitti.

“Yüzün kızardığına göre danstan zevk almışa benziyorsun.”

Deirdre ters bir şey söylememek için dudaklarını ısırdı. Odanın boğucu havasından kurtulup, temiz havaya çıktıklarında az da olsa nefes alabiliyordu.

“İçerisi çok sıcaktı. Bahar neredeyse geldi sayılır.” Genç kadının sesi o kadar sakin çıkmıştı ki, Kaie'nin bile onaylayacağı türden bir tondtu. Quinton alışık olmadığı bu ses tonu karşısında tek kaşını kaldırıp, Deirdre'ye baktı. Genç adamın yüz ifadesi konsey zamanında kullandığı ifade ile örtüşüyordu.

“Nedense ben öyle hissetmiyorum.”

Quinton ses tonu o kadar huysuz çıkmıştı ki, Deirdre kendisini gülmekten alamamıştı. “Terbiyeli davranmalısın.” Genç kadın onun asla öyle davranamayacağını biliyordu.

“Neden öyle davranmam gerekli ki?”

“Çünkü öyle davranmak konusunda ısrar ediyorsun.” Deirdre yürümeye başlamıştı.

“Çocuklar terbiyeli davranır. Ben yetişkin bir adamım.”

Quinton'm cevapları genç kadını şaşırtmamıştı. “Bunu fark ettim.”

Cameron Lordu, Deirdre'nin cevabı karşısında gülmüseddi. “Pekâlâ, ancak beni yalan söylemekle itam etseydin, sana bunun yalan olmadığını kanıtlamanın vereceği keyfi tatmayı çok isterdim.” Quinton bir anda

uzanıp, genç kadının elinin tuttu. Deirdre, tenleri birbirine değdiğinde ikisi arasında oluşan elektriği görmezden gelmek imkânsızdı.

"Hadi kadını. Gecenin karanlığında kaybolup gideyim. Coalan gözlerini genç Amber'den alamadığı süre içerisinde buradan gitmemiz en uygunu. onu ektiğimi anlamasını istemem."

"İşte şimdi tam genç bir çocuk gibi konuştun."

"Hayır, kadını. Genç bir adam olduğum zamanlar, bu kadar ilgi görmenin kıskanılacak bir şey olduğunu düşünürdüm."

Deirdre, gülmekten kendisini alamıyordu. Quinton, genç kadına gülümseyip, karanlığa doğru ilerlemeye başladı. Atıkları her adım, kalenin duvarlarında yankılanıyordu. Kilisenin kapısının önündeki garip sessizliğin içinden geçerken saatin ne kadar geç olduğunu farkına varmışlardı.

Tabi ki bu saat âşıkların buluşma saati olarak kabul ediliyordu. Deirdre bu adamı koşulsuzca sevgilisi olarak kabul ettiğini düşündüğünde yanakları kızardı.

Sevgili...

"Sakın yavaşlama... Coalan çoğu zaman beni kendimden bile daha iyi tanıyor. ona yakalanmamız an meselesi..."

Quinton, en sevdiği atını sürmeye başladığında küçük bir çocuk gibi heyecanlı olduğunu gizleyemiyordu. Küçük bir avluya açılan merdivenlerin başına geldiklerinde Deirdre'yi kaldırıp oraya yerleştirdi. Ay ışığı avluyu aydınlatacak kadar güçlü olmasa da, yıldızların yansıması ayrı bir hava veriyordu; yeşillik ile kaplı alanı az da olsa aydınlatıyordu. Biberiye ve fundalığın kokusu Deirdre'nin burnuna gelmişti. Kuş banyosu ise bir diğer yandan şırıl şırıl akıyordu.

"Kendi askerlerinden kaçmak... Bu mu senin oyunun Cameron?"

"Evet kesinlikle... Eğer sende böyle ünvanlarla bo-

ğuşsaydın aynı şeyi sende yapardın.” Quinton kollarını ve kafasını geriye doğru esnetip, rahatlamaya çalıştı. “Sakin beni yanlış anlama ama zaman zaman herkesten uzakta olup, nefes almaya ihtiyaç duyuyorum.” Cameron Lordu’nun sesi yorgun ama rahatlamış geliyordu. Deirdre bu anı onunla paylaştığı için çok memnundu.

“Şimdi bir Lord olduğun için bu zamanlara pek sahip olamıyorsun değil mi?”

Quinton omuzlarını silkti. “Bunu anlayabiliyorum... Ve tabi senin de anladığını düşünüyorum.”

“Evet... Babam asla yalnız kalamazdı.” Tüm oymakbaşlarının öldürülme olasılığına karşılık yanlarında devamlı birilerinin olması gerekiyordu. “Senin de kalamadığını görüyorum...”

Deirdre tüm bunları konuşurken, bir anda tüm o Chatan kadınlarından kaçarak, sevgilisi ile buluştuğu zamanları hatırladı. Bir Lord’un kızı olarak kurallara uygun bir yaşam sürmeli ve ona uygun görülen eş adayıyla evlenmeliydi.

“Bu durum kadınlar için geçerli değil ama...” Deirdre dilini tutamıyordu. Quinton hiçbir şey söylemeden genç kadının elini dudaklarına götürdü. “Sakin geçmişini düşünüp üzülme, kadını. Yaşadığımız dünyanın kadınlar için ne kadar zor bir yer olduğunu biliyorum.”

Deirdre, elini Quinton’dan kurtarmaya çalışsa da genç adam onu bırakmak yerine, Deirdre’yi kendisine doğru çekip kucakladı.

“Senin bu doğal halini seviyorum.” Genç kadın, Quinton’ın kendisinden ne kadar büyük olduğunu hep unuttuyordu. onun kaslı kollarının içinde kendisini minicik hissetmekten oldukça keyif almıştı. Deirdre göğüs uçlarının dikleştiğini hissettiğinde, Quinton’ın onları fark etmemesi için dua ediyordu. Ama genç adamın Deirdre’nin göğsüne yaptığı baskı ile farkındalığının çok yüksek olduğunu göstermişti.

“Bende bundan hoşlanıyorum, kadınıam.”

Deirdre, ne diyeceğini bilemeden sinirle homurdanırken, öfkesinin kendisine mi yoksa Quinton’a mı olduğunu merak ediyordu?

“Tabi ki hoşlanırsın.” Genç kadının sesi öfke doluydu. Quinton, onu serbest bıraktığında şaşkınlık içinde kalakaldı.

“Seni buraya neden getirdiği mi sanıyorsun? Baştan çıkarmak için mi?”

“O yüzden getirmedin mi?” Deirdre, küskün bir şekilde kuş banyolarının oraya gidip parmağını suyun içine soktu.

“Pekâlâ... Belki evet ama sırf bu sebeple değil. Eğer uysal bir eş arasaydım, çoktan birini bulup evlenirdim. Muhtemelen kendi özel dairesinde sessizce oturup hayatını sürdürürdü.”

Deirdre, ne demek istediğini anlamak için geriye döndüğünde, Quinton’ın sırtıttığını fark etti.

“Bana tahsis ettiğin özel salonundan iznin olmadan çıktığım için yaptığın testi geçmişim gibi konuşuyorsun.”

Quinton, yavaş adımlarla ilerlerken, Deirdre genç adamın hissettiğinden de yakın olduğunu hissedebiliyordu. “Belki de yaptığın bu hareket karşılığında, mutfaktakileri ve hizmetli kadınları yönetecek birini onlara tahsis etmem konusunda düşünmemi sağladın. Bir kelime dahi etmeden bir tavrınla bu soruna parmak bastın.”

“Bu... Konuyu... Şey yani bu konu hakkında seninle muhakkak konuşurdum zaten... Emin olabilirsin.” Deirdre, her ne kadar içindeki saçma gururu bastırmaya çalışsa da, Quinton’ın onun hareketlerini onaylamasından çok hoşlanmıştı.

Quinton’ın ay ışığında aydınlanan öfkeli yüzü bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu belli ediyordu. “Buraya ait olmadığını düşündüğün için olabilir mi acaba?”

“Sana daha önce de söylemiştim Quinton. Melor ile aramda oluşan tutkunun evliliğe doğru gidecek bir yol olacağını düşünmeseydim, bunların hiçbiri başıma gelmezdi.”

“Ne yani? Sana bu kalenin leydisinin yapacağı görevleri, yapman için izin verirsem metresim olma fikrine daha mı sıcak bakacaksın?”

“Hayır. Ama beni biraz daha o odada tutarsan kafayı yiyeceğim.”

“Belki de ülkemin insanlarının, en az benim kadar sana ihtiyaç duyduğunu anlamak için orada kalman gerekiyor.”

Quinton’ın sesindeki meydan okuma Deirdre’nin dikkatini çekmişti. Genç kadın arkasını dönüp ona doğru yürümeye başladı. Quinton’ın yanına geldiğinde parmak uçlarında yükselip genç adamı öpmeye yeltenirken, Cameron Lord’u aşağıya eğilerek Deirdre’nin öpücüğüne karşılık vermeye başladı. Bu sefer ki öpüşmeleri farklı bir yol alıyor, Deirdre’nin yönlendirmeleri ile hayat buluyordu. Yumuşak ve ıslak diliyle Quinton’ın alt dudaklarını hafif hareketlerle yalarken, genç adamın istemsizce ürperdiğini hissetmek hiç zor değildi. Quinton, korumacı bir tavırla Deirdre’yi kollarının arasına aldı. Zaman anlamını yitirmiş, sadece nefes alışveriş sesleri ve dudakları hareketleri varlığını sürdürüyordu. Deirdre’nin dikkati dağılıyor, Quinton’da bunu hissediyordu.

Artık kontrol Quinton’daydı. Genç adam diliyle Deirdre’nin dudaklarını açması için zorluyor, genç kadının sıcak ağzının derinlerini keşfetmeye çalışıyordu. Hareketler her ne kadar sert olsa da, Deirdre bundan hoşlanmıştı. İhtiyaç duyma isteği onu kaplamış, Quinton ile tatmin olma duygusunun ne kadar zevk verici olduğunu hatırlamıştı.

Cameron Lordu bir anda dudaklarını çektiğinde Deirdre, onun yüzündeki ifadeyi okuyamamıştı.

"Seni buraya, hızlı bir şekilde sana sahip olmak için getirmedim." Quinton, Deirdre'yi açıklık alana doğru çekti.

"Sen küçükken baban sizin için salıncak kurmuş muydu?"

Deirdre kemerin üst kısmından sarkan iki adet ipi ve o iplerin altına bağlı olan düz tahtaları gördüğünde gülümsemekten kendisini alamadı.

"Ben küçük bir kızken... Ama bu çok uzun zaman önceydi." Deirdre iplere dokunduğunda, iplerin pürüzsüz olduğunu fark etti. Genç kadın dikkatli bir şekilde oturağa oturduğunda, iplerden gelebilecek olan bir çatırdama sesini duymayı beklese de, hiçbir ses gelmemişti.

"Tamir edildiler."

Deirdre ayaklarını kaldırıp, kendi ağırlığıyla ileriye doğru sallandığı anda havalanmaya başlamıştı. Quinton salıncığın arka kısmında durup, genç kadını ittiriyor, Deirdre ise yüzünü gökyüzüne dönüp ay ışığının tadına varıyordu. Salıncığın çıkabileceği en yüksek noktaya ulaştığı sırada, genç kadın geriye doğru yaslanmış ama sıkıca tuttuğu ipler sayesinde dengesini koruyabilmişti. Quinton hafifçe itirmeye devam ederken, Deirdre'nin etekleri rüzgârda havalanıyordu.

Genç kadının kahkahası, Quinton ki ile birbirine karışırken, genç adam iplerden birini aşağıya doğru çekip, salıncığın dairelere çizmesini sağlamış bu Deirdre'yi daha da keyiflendirmişti. Birbirine dolanan ipler sayesinde yükselen salıncak, iki sevgilinin yüzünü aynı seviyeye getirdiğinde, Quinton sadece gülümsemiş ve salıncığın iplerinin çözülmesi için Deirdre'yi hafifçe itirmişti.

"Kahkahaların beni çok rahatlatıyor, Deirdre."

"Bana isimimle seslenmeni seviyorum..."

Genç kadın fısıldayarak konuşuyordu. Quinton, avucunu Deirdre'ye doğru uzattığında genç kadın tereddüt

etmeden elini genç adamın avucunun içine yerleştirdi. "Sana baş belası dediğim zamanları da sevmelisin kadınınım. Çünkü sen kavga edemeyeceğin bir adamın sevgilisi olmaktan zevk alacak türden bir kadınsın."

"Çok huysuz bir kadınmışım gibi konuşuyorsun."

"Bu bir iltifattı. Senin sahip olduğun güce saygı duyuyorum. Ama aynı zamanda yatağında bana teslim olmanı da seviyorum..."

Deirdre, bu adama inanmak için bir sebebi olmasa da, ona inanıyordu. Bir kez daha elini güvenle Quinton'ın avucuna bırakıp, onunla birlikte gecenin içinde ilerledi. Ashında erkeklerin istediklerini elde ettiklerinde neler yaptığını hatırlaması, midesini bulandırır da Quinton farklıydı.

"Yatağımıza gidelim, kadınınım. Biz oraya aidiz."

Deirdre, Cameron Lordu'nun istese oracıkta ona zorla sahip olabileceğini biliyordu. İşte bu yüzden ona güvenip usulca yürümeye başlamıştı. Artık düşünmeyecek; kendisini bu yüzden üzmeyecekti. Sadece hissetmek istiyordu. Daha fazlası şimdilik önemli değildi.

Kartal Kalesi'ndeki odanın içinde yanan mum, Quinton tarafından söndürülmüştü.

"Gel yanıma, Deirdre. Güneş doğana kadar senin sevgilin olacağıma söz veriyorum... Güneş doğduktan sonra sorumluluklarımızla yüzleşme zorunda kalacağız..."

Odanın içinde hiçte tanıdık olmayan, bir koku hâkimdi. Deirdre, gözlerini kırıştırıp açtığında Quinton'ı karşısında gördüğüne inanamamıştı. Pencerenin içinden sıran güneş odayı aydınlatmış, Amber'de sessizce etrafı toparlıyor; onlara bakmamaya özen gösteriyordu. De-

irdre, Quinton'ın parmaklarının saçlarına dolandığını fark ettiğinde, genç adamın bilerek bunu yaptığını anlamış; Deirdre ile aynı yatakta görünmek için bu hareketi yapmıştı.

Quinton'ın gözlerindeki inatçı ifade açıkça görülüyor, ancak Deirdre kendi ruh halinin de iyi olmadığını hissediyordu. Genç kadın uzanıp, Quinton'ın göğsündeki tüyleri avucunun içine almaya yeltenirken, genç adam homurdanarak yataktan kalktı. Amber bu homurdanma karşısında merakla arkaya dönerken, Lordunun bir şey giymediğini anlayınca hemen geriye dönmüştü.

Quinton, genç hizmetlinin utandığını düşünürken, hala kaçamak bakışlarla kendisini izlediğini görünce gülümsemeden edemedi.

“Leydine iyi bak, Amber.”

Genç kadın arkasını dönmeden cevap verdi. “Benim için bir onurdur, Lordum.”

“Evet. Ama bu onuru kazanmalısın. Leydi Deirdre, dün gece ona verdiği hizmetten dolayı çok memnun olduğunu ve bu görevde kalman gerektiğini ifade etti.”

Amber duyduğu sözler karşısında ellerini birbirine vurup sevincini belirtmişti. Deirdre ise kendi hoşnutsuzluğunun, Amber'in keyfini kaçırmamasını istemediği için elleriyle yüzünü kapadı. Quinton'ın sözleri sonsuza kadar kaderini mühürlemiş aralarındaki ilişkiyi tüm dünyaya duyurmuştu. Bu kaleden bir an önce kaçması gerekiyordu.

Amber kıyafetlerini Deirdre'ye giydirdikten sonra, sessizce onu merdivenlerde takip edip kahvaltı masasına doğru ilerledi. Kalenin düş duvarlarından yayılarak gelen uyarı çanları, Amber'in duraksamasına neden olmuştu. Deirdre merak içinde hizmetlinin yüzüne bakıyordu.

“Neler oluyor?”

Amber cevap vermeden pencereye doğru koştu. “Lord

Cameron kaleyi terk ediyor. Muhtemelen General'den bir mektup almış olmalı."

Deirdre, hızla pencereye doğru gidip, iki sıra halinde disiplin içinde yürüyen askerlere baktı. O uzak mesafeden bile Cameron renkleri güneş ışığıyla parlıyor, İskoçya tarzı astıkları kılıçları keskinliğini belli ediyordu. Quinton en önde pervasızca ilerlerken, genç kadın hayretle ona bakakaldı. Genç adam kalenin çıkış kapısının sütunları arkasında kayboldukça, Deirdre hayal kırıklığına uğruyordu. Dün gece genç kadına sarf ettiği sözler hala kulaklarında çınlıyordu.

Dün gece tutsaklıktan hoşlanmıştın ama...

Deirdre tüm bu olan biten hakkında suçluluk duymadığını çok iyi biliyordu. İçinde sahip olduğu bu tutku, babasının kendisi için uygun gördüğü her akla yatkın fikre karşı çıkışı... Tüm bunlar Deirdre'nin kontrol edemediği çılgınlığıydı. Ne babası ne de kendi toprağının insanları bunu bilmiyor; bu yüzden genç kadını anlamıyorlardı. Bunu anlayabilen tek kişi Quinton Cameron'dı.

"Yakın zamanda dönecektir, Leydim."

"Pek emin değilim, Amber..." Belki de Quinton'ın gidişi, Deirdre'nin kraliçenin yanına giderek bu kaleden ve Quinton'dan kaçması gerektiğini gösteren, Tanrı'dan gelen bir işaretti. Çevresinde pervane olan bütün hizmetli kızlara baktığında, bu işin o kadar da kolay olamayacağını anlamıştı. Planlı ve programlı bir şekilde hareket etmeliydi. Quinton gibi inatçı bir adamı alt etmek Deirdre'nin daha kolayına geliyor; kendisinin de en az onun kadar inatçı olduğunu biliyordu. Ama babasının gurur duyacağı bir hayata sahip olmak gibi bir seçeneği varken, Quinton'ın metresi olarak hayatını sürdürmek Deirdre'ye göre değildi. Muhtemelen Quinton'ın sözleri bir ok gibi hızlı bir şekilde etrafa yayılacak, onun metresi olduğunu herkes öğrenecekti. Deirdre, babasının bir daha kendisi yüzünden utanmasını istemiyordu.

"Bana burada bir kiler olduğunu söylemiştin... Orayı görebilir miyim?"

"Aslında birden fazla kiler odaları bulunmakta. He- men aşağı katımızdalar. Sizi hemen götürebilirim."

"Hizmetin çok iyi, Amber."

Amber'in yüzü duyduğu sözler karşısında aydınlanmıştı. Deirdre, Amber'in yaptığı işi ciddiye almasını seviyor, bu sayede kilere doğru giderken, içinden geçtikleri gizli yolları inceleyerek bir çıkış yolu arıyor, bu şekilde, onun dikkatini çekmeyeceğini biliyordu. Bunu daha önce düşünmüş olmalıydı. Özel dairelerin konumlandırıldığı kulelerde ki değerli eşyalar çok iyi korunuyor; ayrıca bir başkasının gereksiz detayları öğrenmesini engellemek için gizli yollar inşa ediliyordu.

"Adımlarınıza dikkat edin Leydim. Her yer çok karanlık."

Deirdre, tepede ki kapıya bakarken, Amber'in sözüyle kendisine geldi. Önünde uzanan merdivenlerin tahta pervazlı pencerelerden sızan ışıkla aydınlanması hiçbir şeyi değiştirmemişti.

"Amber mutfaktan almam gereken bir şey var."

Genç hizmetli yukarıya çıkabilecek olmanın verdiği sevinçle gülümserken, Deirdre, onu kandırdığı için kendine kızıyordu. Amber'i yanından gönderemez ise bu kaleden asla kaçamazdı.

"Kendime gelebilmek için sabah çayımı içmek istiyorum."

Amber bu istek karşısında gözlerinde sadece iki kadının paylaşabileceği bir sırrı saklıyormuşçasına bakıyor; Deirdre'nin dün gecedan sonra bir bebek sahibi olabilmesini engelleyen çayı içmesini anlayışla karşılıyordu. Bu bitki çayı kilise tarafından yasaklanmış olsa da, Deirdre'nin durumunda ki bir kadın için bunu kullanmak gereklilikti.

"Ama bu aramızda kalmalı... Kimsenin bilmesini istemiyorum."

Amber başını onaylarcasına sallarken yüzündeki ifade, endişesini ele veriyordu. "Bunu yapmadan önce Lorduma sormalıyım. Sizin ona ait olduğunuzu kendi ağzından bizzat duydum."

Deirdre arkasında duran pencereye doğru dönüp, kızaran yüzünü Amber'den saklamaya çalıştı. "Kendisi şu an burada değil. Bunun dışında erkekler, çocuk sahibi olacaklarını öğrendiklerinde evlenmek isterler." Genç kadın, Amber'in yüzüne bakmak için geriye döndü. "Çoğu asil aile evlilik dışı olan çocukları kendilerine yük etmek istemezler. Bütün bir hayatımı çocuğumun kaderini düşünerek geçirmek istemiyorum."

Amber tüm bu sebepleri mantıklı bulmuşa benziyordu. "Hemen geliyorum, Leydim." Hizmetli kadın merdivenleri hızla çıkarken, Deirdre odanın içini aydınlatmak için pencerelerinin kepenklerini teker teker açmaya başlamıştı. Genç kadın odanın içinde sadece bir kapının olduğunu fark ettiğinde hayal kırıklığına uğradı. Bu kapı muhtemelen kendi odasına açılıyor; ya da askerler tarafından korunuyor olmalıydı. Deirdre kafasında başka planlar yaparken, odanın içinde neler olduğunu anlamak için çevresinde döndü. Deirdre, odanın içindekileri gördüğü zaman, küçük bir çocuğun yeni yılda aldığı hediyeleri gördüğü gibi bir ifade oluşmuştu yüzünde. Odanın içine hâkim olan tarçın ve karanfilin kokusu genç kadının içini huzurla kaplamıştı. Duvara yakın kısma yerleştirilen dokuma tezgâhı; Cameron Leydisi'nin kendisini işlemesi için bekliyordu. Dokuma tezgâhının yan kısmında yer alan kumaş topları genç kadının ilgisini çekmiş, tek tek her birine dokunmaya başlamıştı. Deirdre, bu kumaşların arkasında yün pelerinlere rastladığında bir hazine bulmuşçasına sevindi. Tüm pelerinlerin yeni olması, Quinton'ın bunları evlilik hazırlıkları için diktirdiği anlamına geliyor; bun da Deirdre'yi nedensizce üzüyordu. Gelininin ya-

nında gelecek olan hizmetli kadınlar için hazırlanan onlarca pelerin...

Genç kadın nedensiz üzüntüsünü bir kenara bırakıp, köşede duran ahşap sandığı açmak için eğildi. Sandığın kendisine ait bir kilit sistemi olmasa da; nemli havayı içine sokmamak için özel bir sistemle donatılmıştı. Sandığın içinde pelerinler ile giyilebilecek bir örnek botlar duruyordu. Bilekten bağlamalı ve düztabanlı botlar kalenin içinde giyilebilmek için tasarlanmıştı. Deirdre bu botları giyebilmeyi diledi. Genç kadın bu hislerinin bir an önce kaybolmasını umuyor, en azından Cameron Lordu dönmeden bu hissiyatını kalbinin en derinlerine saklamayı istiyordu.

Genç kadın Amber'in hâlâ gelmediğini fark ettiğinde sessizce, durup yukarıdan gelen sesleri dinlemeye koyuldu. Yukarıdan gelen hızlı adımlar, Amber'in bir hazırlık yaptığını gösteriyordu. Deirdre merdivenleri sessizce çıkıp salona göz gezdirdi. Salonda ki ayak sesleri Amber'e değil, diğer hizmetli kızlara aitti.

"Lordumuz, yemeğinizi burada hazırlamamızı emretmişti."

"Ne kadar düşünceli bir davranış!"

"Aşağıda neler buldunuz Leydim?"

Deirdre eline aldığı birkaç parçayı havaya kaldırdı. "Sıradan birkaç pelerin... Lordunuz burada yokken yatakta beni ısıtacak bir şeylere ihtiyacım olacak."

"Onları sizden alabilir miyim? Sizin yerinize odanıza çıkartabilirim."

Deirdre, elindeki eşyaları hizmetli kadına teslim ettiğinde, kadının rahatlamış olduğunu fark etse de; genç hizmetlinin ona fırlattığı bakışın farkına varamamıştı. Deirdre odayı terk ettiğinde, genç kız hızlı bir şekilde ayağa kalkıp küçük bir dolaptan bir parşömen ve kalem alıp mektup yazmaya başladı. Mektubu kimse gelmeden bitirip, korsesinin içine yerleştirdi. Kartal Kalesi'ne

dönmeden bu mektubu Mary Rose'a ulaştırmalıydı.

Genç hizmetli içindeki suçluluk duygusunun artık, onu etkilemesine izin vermeyecekti. Babası, annesini bir baskın sırasında kaçırıp evlenmeseydi, Ross Klanı'na ait bir birey olarak yaşamını orada sürdürecekti. Bu durumda Mary Ross'a, Drumdeer'da yaşananları anlatmanın zor bir durum olduğunu düşünmüyordu. Bu sadece bir mektuptu. Her şeyin ötesinde Leydi, bu bilgiler için iyi para ödemişti.

Amber mutfağa döndüğünde elleri boştu.

"Aşçı kadın isteğinizi reddetti. na göre Lordumuzun tohumlarınızı öldürmek, ona bu ünvanları sağlayan Tanrı'ya bir hakaretmiş. Şifacı kadında beni geri çevirdi."

"Anlıyorum..." İskoçya Diyarı'nda kiliseden bile eski ama bir o kadar katı kuralların varlığı hala sürüyordu. Klanı'nı yöneten kişinin bir çocuk sahibi olması, iyi şansa yorulur ve bebeğin topraklarına bereket getireceğine inanılırdı. Bu bereketin herkesi etkileyeceği inancı sayesinde tüm Cameron kızları o sene evlenmek isterlerdi.

Deirdre bu dünyaya getireceği çocuğun kendi günahlarının cezasını çekmesini istemiyor; bu suçu işlemekten kaçınıyordu. Hayır... Deirdre öylece oturup beklemeyecekti. Hemen bir şey yapmalıydı... Hem de hemen...

"Durun!" Quinton elini kaldırıp askerlerine durmalarını-

nı emretti. Önlerinde uzanan yolun üzerinin tozla kaplı olması, dağların arkasında başka bir kafilenin olduğunu gösteriyordu.

"Hayır, askerleri olmalılar," Coalan arkadan Lordu'na seslendi.

"Sana katılıyorum." Quinton her ne kadar tehlike içinde olmadıklarına emin olsa da kılıcını sıkı sıkıya tutuyordu. Karşılaşacakları askerlerin üzerlerinde ki renkleri çok merak ediyordu. Archibald Douglas'tan aldığı mektup hakaretler doluydu. Douglas'ın kraliçenin evliliğini engelleyemeyecek olması, onu ümitsizliğe sürüklemiş; panik içinde tüm İskoçya Lordları'na mektuplar yazmıştı.

Quinton artık Douglaslar'ın her zaman uyguladığı bu taktiği biliyor ama ortalığın karışmaması için en önden gidiyordu. Bir klan bir başka klan ile anlaşmazlığa düştüğünde Douglas bu durumda keyif alıp, kendi çıkarlarını korumaya çalışıyor; Quinton ise birliği ve beraberliği korumak için canını dişine takıyordu. Lord Cameron, bu adama güvenmiyordu. İskoçya'nın bir kuklaya değil, gerçek bir krala ihtiyacı vardı.

"Gelen Roan McLeod."

Quinton gelen kişinin müttefiği Roan McLeod olduğunu görünce rahatlamış, aynı hissiyatı Coalan'da hissetmişti. Roan McLeod, McLeod Lordu'nun en büyük oğluydu. Babası artık yaşlanmış, yetkilerini oğluna bırakmıştı. Genç adam aynı zaman da Kaie Chattan ile evlenmesi gereken bir diğer damat adayırken; genç kızın içindeki Tanrı sevgisine anlayış gösterip, onun kiliseye gitmesine izin vermişti. Kaie'nin isteklerini Roan'a ileten, Quinton olmuştu. Roan olgun bir şekilde Kaie'nin isteğini kabullenmiş ve genç kızı kiliseye yollamıştı.

"Seni yollara düşüren nedir Cameron?" Roan, Quinton ile aralarındaki mesafeyi kapatmıştı.

Quinton hiçbir şey söylemeden gömleğindeki mektubu çıkarıp, Roan'a gösterdi.

“Pekâlâ... “ Roan aynı mektuptan bir tane de kendi cebinden çıkartıp havada salladı. “Bende kendi mektubumu aldım. Kraliçenin kaçtığını söylerken ne demek istiyor?”

“Joan Beaufort kıyafetlerini giyip, benim topraklarımın çevresinde dolaşan bir kadın buldum.”

Roan’ın ifadesi sertleşmiş ve Quinton ile arasındaki mesafeyi daha da azaltmıştı. Cameron Lordu işin ciddiyetinin farkına vardığı için atından tek bir hareketle inip Roan’a doğru yürümeye başlamıştı. Kimin atın üzerinde olduğunun şu an hiçbir önemi yoktu. Roan’da aynı şekilde davranmış ve ortak noktada buluşmak için atından inmişti.

“Adamlarım Deirdre Chattan’ı kraliçenin kıyafetleri içerisinde bulmuşlar.”

Roan küfretti. “Keşke bunu daha önceden bilseydim. Buraya gelirken birkaç rahibe ile karşılaşmıştım. Üzerlerindeki kıyafetlere göre atları fazla bakımlı gelmişti.” McLeod, Quinton’ın sırttığını fark ettiğinde daha da sinirlenmişti. “Çoktan Lorn’un siyah şövalyelerinin kalesine ulaşmış olmalılar. Bunda gülünecek ne var Quinton?”

“Douglaslar’ın bu durumu öğrenip krali annesine karşı kışkırtmasının biraz zaman alacağını düşünüyorum.”

Roan kafasını salladı. “Bu durum bizim lehimize işleyecektir. Buna eminim. Peki, Deirdre Chattan’a ne yaptın?”

“Benim himayemde. Kraliçenin kıyafetlerini giyip, askerlerimi kandırmış. Yakalandıktan sonra bile gerçek kimliğini söylemekten kaçınmış. Adamlarıma bu kadar yüklenemezdim. Anlarsın ya?”

Roan pis pis sırtıyordu. “Aslında tam olarak anlayamadım.”

“Kalemin, en güvenli kulesinde asil ve narin kadınlara ait dairede tutuluyor.”

Roan inanmadığını gösteren bir surat ifadesiyle, Quinton'a bakarken; Cameron Lordu tek kaşını kaldırmış, onu izliyordu.

"Ne? Bana inanmıyor musun yoksa?"

"Oh evet..." McLeod bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Senin daha önce yalan söyleyebilecek olacağını hiç düşünmezdim Cameron. Deirdre Chattan ve narinlik mi? Şaka yapıyor olmalısın!"

"Evet, o konuda haklısın. Tam bir baş belası."

Roan homurdanıyordu. "Çoğu erkek bunu bir küfür olarak söyler. Bir iltifat gibi değil."

Quinton gururla konuştu. "Ben o bahsettiğin çoğu erkeklerden biri değilim."

"Evet, değilsin. Ama Deirdre Chattan'da diğer kadınlar gibi değil. O, Chattanlar'ın en büyüğü. Çeyizi kiliseye bağışlanmış. Al işte sana gerçekler. Onunla ne yapmayı düşünüyorsun ki?"

"Ses tonuna bakılırsa anlamak istediğin başka şeyler var Roan McLeod. Sence onunla ne yapmalıyım?"

İskoçya askerleri, Cameron Lordu'nun gerginliği hissettiklerinde atlarının üzerinde kıpırdanmaya başlamışlardı. Her iki tarafın askerleri de saldırıya hazırды. Roan aniden kahkaha atıp, Quinton'a baktı.

"Pekâlâ, Quinton. Deirdre Chattan gibi bir kadınla ne yapacağını bilmemen çok büyük bir utanç Cameron. Ama istersen ben sana birkaç öneride bulunabilirim..."

"Lafı uzatmayalım, McLeod." Quinton'ın sabrı taşıyordu. "Dün gece kendisi ile aynı yatağı paylaştık. Kraliçe ile ilgilenen başka birileri olduğu için ben de Deirdre'nin yanında ateşli bir gece geçirmeye karar verdim. O yüzden onun nerede olduğunu söylediğimi unut. Babasına, Kae'nin karşılığı olarak Deirdre'yi vermesini aklından bile geçirme. O bana ait."

Roan homurdanarak, parmağını Quinton'a doğru salladı. "Kraliçe'nin evine ulaşması iyi bir haber. Bunu öğ-

rendiğime göre Robert Chattan ile olan hesabımı kapatmanın vakti geldi. Hem ben Deirdre Chattan'ın sana ait olduğunu hissettiğini hiç düşünmüyorum. Aynı yatakta geçirilen bir gece çoğu zaman hatırlanmaz bile. Yani demek istediğim hiç bir erkek o kadar hatırlanabilir olmaz.”

Roan arkasını dönüp adamlarına seslenmeye yeltenirken, Quinton, onu durdurdu. “Robert Chattan ile olan hesabını kapatmanın vakti geldiğini söylerken ne demek istedin? Evlenecek kızı kalmadı.”

“Ruth Hay'den olan kızı hâlâ bekâr.”

“Peki, babanın Robert Chattan'ın gayri meşru kızıyla evlenmene ne diyeceğini hiç düşündün mü?”

Roan omuzu silkti. “Robert Chattan annesi ile evlenirse, Erlina gayri meşru olmaktan kurtulacaktır.”

“Ruth Hay'in o teklifi reddettiğini duymuştum.”

“Pekâlâ... Tüm bu yaşananların üzerinden çok zaman geçti. İkiisi şimdi ortak bir karara varabilirler. Hristiyanlığın bana emrettiği tüm vazifeleri yerine getirmek zorundayım. Her ikisinin de evlenmelerinin herkes için en iyisi olacağını bilmesi gerekiyor.”

Quinton yüzünü ekşiterek Roan'a baktı. “Hay Klanı dediklerini pek hoş karşılamayacaktır. Ruth Hay, Lord Kagan Hay'in halası.”

“Bunların hiç biri Robert Chattan'ın bana verdiği sözü yerine getirmesini engelleyemez. Babam yapacağım evlilik yoluyla Chattan ailesi ile ittifaka kavuşmak istiyor. Kaie'yi kiliseden geri alamam.”

“Onu kiliseye göndermeyebilir; bu sayede Chattan Klanı ile istediğin birliği elde edebilirdin. Tabi ki Tanrı'ya hizmet etmek isteyen bir kadını zorla yatağına almadığın için sana saygı duyuyorum.”

“Benim için evliliğin anlamı babalarımızın anladığı tarzdan çok daha farklı.” Roan kendi kendine mırıldanıyordu. Sesindeki öfke çok keskindi.

“Bunu görebiliyorum. Yoksa Kaie’i kiliseye yolla, mazdın.”

Roan’ın yüz ifadesi kararlıydı. “İşte şimdi kilisenin, yaptığım bu onurlu tavır karşısında borcunu ödeme zamanı gelmiştir.

“Peki, Robert Chattan’ın bu konuda fikrini aldın mı?”

Roan aniden sırtıttı. “Onunla bu konuda hiç konuşmadım. Ancak Chattan ile bu konuşmayı yapmadan birisi benim için kendisi ile konuşursa, planımı anlayışla karşılayacağına eminim.”

Quinton dişlerini gıcırdatırken, Roan’ın gözünde kararlılık parıltıları oluştu. Genç adam göz kırptı. “Sen, Deirdre’nin kendin için ne ifade ettiğini anlayana kadar, Robert Chattan’ın da meşgul tutulması gerektiğini unutma.”

“Bütün olay bu mudur?” Quinton talepkârdı.

“Eğer kızın babası kapınıza dayanırsa Klanı’nda ki insanların ne düşüneceğini unutmamalısın.”

“Bunun olacağını biliyorum.” Quinton bu konuda Roan’a katılıyordu.

Roan McLeod kendi planları hakkında hesaplar yapacak bir ruh halinde değildi. Gözlerindeki kararlılık, genç adamın ileride başarılı bir lider olacağını belli ediyordu. Babasının çok az bir zamanı kalmış, tüm görevlerini Roan’a devretmişti. Babası ölmeden önce Roan, onu onurlandırmak adına bu evliliği gerçekleştirmekte kararlıydı. Quinton, Ruth Hay’in kararlı yapısı karşısında, Roan’ın yılmayacağına inanıyordu.

Ruth Hay’in, Robert Chattan’dan neden kaçtığı yıllardır bir muamma olarak sürüyordu. Söylentilere göre Ruht’un evlenmeden önce bir kız çocuğu dünyaya getirmesi, Robert Chattan’ın babasını kızdırmış ve ikisinin evliliklerini asla kabul etmeyeceğini söylemişti. Chattan’ın babasına göre bir erkeğin soyunu sürdürecektir olan erkek çocuğunu doğuramayan bir kadının, kendi oğlu

ile evlenmeye hakkı olmadığını inanıyordu. Bu inanış şimdilerde sözlü olarak ifade edilmese de, İskoçya Diyarı'nda hâlâ geçerliliğini koruyor; hatta bu inanışın İskandinav ordularının, İskoç topraklarına saldıkları kötü bir lanet olarak adlandırılıyordu. Bir lord sadece kendisine erkek çocuğu veren, kadınla evlenebilirdi. Bir lordun evliliğinin, hem kendi soyunu hem de kendi insanların kaderini etkileyeceği gerçeği yadsınamazdı.

Ama Ruth Hay'in gidişi hala gizemini koruyordu. Ne bir başka adamla evlenmiş ne de geriye dönmüştü. Dedikodular hala sıcaklığını koruyordu.

"Sana iyi şanslar, Roan McLeod. Ancak sana karşı hiçbir borcum yok. Kaie'nin Tanrı'ya hizmet etme isteğini sana söyleyen bendim. Ben olmasaydım muhtemelen şimdi yatağında ağlayan bir eşe sahip olacaktın." Quinton bir başkasına borçlu olmak istemiyor sadece bedelini ödeyebileceği iyilikleri yapmaya çalışıyordu.

"Bana yaptığın o iyilik yeterli Quinton. Sana tekrar teşekkür ederim."

Roan atına binip, adamlarına yola koyulmak için hazır oldukları işaretini verdi. Atlılar hızla yola koyulduklarına da her tarafı toz duman kaplamıştı. Quinton arkalarından bakarken bu kadar hızlı eve döneceği için seviniyordu.

"İstikamet Drumdeer!"

Deirdre kapıların çan sesleri ile açıldığını duyduğunda heyecan tüm bedenini kaplamıştı. Bütün gün ruhunu içine çeken karamsarlık artık yerini neşeye bırakıyordu.

"Lordumuz geri döndü." Amber hemen haber verme-

ye gelmişti. "Kaleden bir gece bile uzak kalamamasının sebebi sizsiniz, Leydim."

"Amber lütfen bu tatlı sözlere inanmamı bekleme." Deirdre tam Quinton ile aralarında ki ilişkinin hiç de onun anlayacağı türden bir aşk olmadığını söylemeye yeltenirken Amber odadan çıkmıştı.

Deirdre, tüm Cameron kadınlarına kötü örnek olduğunu düşündükçe suçluluk onu daha fazla içine hapsediyordu. Muhtemelen tüm bu yaptıkları yüzünden kilise tarafından ölene kadar zindana mahkûm edilecekti. Eğer zindana Quinton ile mahkûm edilecek olsaydı, ölümün Deirdre için hiçbir anlamı olmayacağını hissetmesi kalbinin sıkışmasına neden olurdu. Tabi ki bu durumun gerçekleşme ihtimali yoktu. Quinton asil bir aileden geliyordu. Kilise onu asla cezalandıramaz sadece öğüt verebilirdi.

Deirdre kafasını iki yana sallayarak, elindeki kuş tüyünü mürekkebin içine batırdı.

"Masanın üzerinde duran şu aptal kitaplara benim dönüşümden daha fazla ilgi gösterdiğini gördükçe beni özlediğine nasıl inanabilirim?"

Deirdre aniden duyduğu ses karşısında mürekkebe batırdığı kuş tüyünü masaya düşürdü. "Beni böyle korkutmamalısın, Quinton Cameron." Deirdre koltuğundan kalkarken kalbi küt küt atıyordu. "Tamamlaması neredeyse iki günümü alan bu işleri mahvedebilirdim."

Quinton şaşırmış bir ifade ile Deirdre'ye bakarken, genç kadın kullandığı ses tonunun sebep olduğu rahatsızlığı, genç adamın gözlerinde görebiliyordu. Cameron Lordu hiçbir şey demeden baştan aşağıya Deirdre'yi süzmeye başladı. Elbisenin açıkta bıraktığı dolgun göğüsleri Quinton'ın dikkatini çekmişti.

"Sanırım sana daha fazla sürpriz yapmalıyım, kadını. Takındığın bu tavır çok hoşuma gitti."

"Ah! Giyebilecek düzgün bir kıyafetim yok ki seni huysuz adam!"

Quinton gözlerinde soru soran bir ifade ile Deirdre'ye baktı. "Huysuz mu? Hayır kadını. Ektiğini biçerken bu kadar şikâyet edemezsin."

Deirdre sırtını dikleştirip göğüslerinin dekoltesini azaltmaya çalıştı. "Öyle mi Quinton Cameron? O zaman..."

Deirdre lafını bitiremeden kendisini masanın üzerinde bulmuştu.

"Sen bir canavarsın." Genç kadın, Quinton kulağına fısıldadı. Genç adamdan yükselen kahkaha odanın duvarlarında yankılanıyordu.

"Ve sen de tam bir baş belasısın." Quinton, bu geceyi aceleye getirmek istemiyordu. Deirdre'yi omzuna alıp, özel dairesine doğru çıktılar. Genç kadını yatağın üzerine yavaşça bırakıp, yanına sokuldu. Deirdre'nin Quinton'dan ve kaleden kaçmak için saatlerce düşünerek zaman harcadığı bu yatakta, Quinton ile sevişmesi çok büyük bir tezattı.

"Ve birde sevgilimsin." Quinton fısıldadı. Sesi kulağa duygu yüklü ve sıcacık geliyordu. Deirdre tüm düşüncelerini bir kenara bırakıp, Quinton'a sarıldı. Mantiğının nereye kaybolduğunu kendisi de bilmiyordu.

"Quinton, beni dinlemelisin."

Genç adam tek gözünü açıp karşısında duran kadına homurdanarak baktı. "Son birkaç saattir tahmin ettiğimden daha iyi bir iletişim halindeydik Deirdre. Sorun nedir?"

"Bana farklı giysiler giyinmem için izin vermelisin. Hizmetliler senin emrin olmadan hareket edemeyecek-

lerini söylediler.” Deirdre, Quinton’a böyle bir şey sor-
duğu için kendinden nefret ediyordu.

Quinton uzanıp bir eliyle Deirdre’nin göğsünü kav-
radı. “Seni bu kıyafetlerinin içinde daha çok beğeniyo-
rum.” Genç adam, Deirdre’nin sözlerini ciddiye almı-
yordu. Sesi dingin ve telaşsızdı.

“Quinton...”

Genç adam, Deirdre’nin konuşmasını sürdürmesine
izin vermeden üzerine yuvarlandı. Genç kadın artık ne
diyeceğini unutmuştu.

Simon Smithson zindanın kapısının açıldığını duydu-
ğunda bir anda hayal gördüğünü zannetti. Onunla bir-
likte günlerdir zindanın içinde kalan askerlerinin yüz
ifadeleri öfke doluydu. Ayağa kalkıp kaderi ile yüzleş-
mesi gerekenin ilk olarak kendisi olduğunu biliyordu.
İskoçya’ların tutsaklarını öldürmeden işkence ettiklerini
ile ilgili hikâyeleri biliyor ama korkunun kendisini ele
geçirmesine izin vermiyordu.

Kaderinde ne yazıyorsa onu yaşamaya razıydı.

Cameron askerleri, Simon’ı ve askerlerini zindandan
yaka paça çıkartırken; bu karanlık ve izbe yerden kurtul-
dukları için şükrediyorlardı. Gün ışığına çıktıkları zaman
gözleri parlak ışık yüzünden kamaşmıştı. Görüşü tam ola-
rak netlik kazandığında Simon, Liddell Lordu ile yüz yüze
olduğunu fark etti.

“Gitmek için özgürsünüz artık.”

Simon, sözleri doğru anlayıp anlamadığını kestireme-
mişti.

“Topraklarımdan defolun gidin.” Lord, parmağıyla
onlara atlarının olduğu yeri gösteriyordu. Eşyaları hala

atlarının iki yanına asılı sepetlerde muhafaza ediliyordu.

“Evet, buraya nasıl geldiyseniz aynen o şekilde topraklarımı terk edeceksiniz.”

“Peki, Leydimiz nerede?” Simon bunu sormak zorundaydı. Diğer askerler Simon’ın bu cesaretli tavrına içlerinden küfür ediyorlar, muhtemelen Lord’un fikir değiştirip kendilerini öldüreceğini düşünüyorlardı.

“O bir İskoç olduğu için burada kalıyor.”

“Kraliçe’nin yanında yer alma onuruna erişti. onu da yanımızda götürmeliyiz.”

Cameron, sinirlerinin iyice gerildiğini hissediyordu. Simon geri adım atacak gibi gözükmüyor; Quinton ise onu nasıl öldürebileceğini düşünüyormuşçasına öfkeli gözü-küyordu.

“Sadece İskoçların mı görevlerine sadık olduğunu düşünüyorsunuz Lordum? Leydinin sorumluluğu bana ait.”

“Pekâlâ, sana daha detaylı açıklayayım o zaman. Buraya gelirken getirdiğin her şeyi geri alabilirsin. Tabi ki Deirdre Chattan dışında. O benim. Şimdi sabrım taşmadan adamlarını topraklarımdan götür.”

Quinton, İngiliz askerler kaleyi terk ederken arkalarından bakıyordu. Askerlerin çıktığı kapı genellikle acil durumlarda açılır; diğer zamanlarda kapalı tutulurdu.

“Buradan giderlerken Deirdre Chattan’ı soracaklarını düşünmezdim.” Coalan düşüncelerini Lordu ile paylaştı.

“Kimse onu benden alamaz.” Quinton kendi kendine düşüncelerini onaylattığının farkındaydı. Kim ne düşünürse düşünsün, Deirdre burada kalacaktı.

Marry Ross birçok şeyden hoşlanırdı. Pahalı ve zarif

şeylerden. Ancak bu gibi şeyleri sağlayacak yaşam tarzına sahip olmak için çok dikkatli olması gerekiyordu. Drumdeer'dan ve diğer kalelerden gelen mektupları masasının üzerine koydu. Quinton ilgilendiği diğer erkeklerden daha önemli olduğu için ilk olarak onun kalesinden gelen mektubu okumaya karar vermişti. Mektubu açıp satırlara hızla göz gezdirirken yüzünde ki gülümseme kaybolmuştu.

Mektubun sayfasını öfke ile elinde top haline getirirken içinden lanetler yağıdırıyordu.

Fahişe!

Kartal Kulesi'nde ki oda Mary Ross'un hakkıydı. Kimse onu elinden alamazdı.

Hiç kimse!

Mary içinde bulunduğu odaya göz gezdirip kocasının, ona verdiği tüm o eşyalara bakıp burun kıvırdı. Mary Ross bunları istemiyordu. onun ait olması gereken yer Drumdeer'dı. Ailesi tarafından daha zengin bir adamla evlendirilmeye zorlandığı için terk ettiği Quinton'ın yatağını o fahişenin değil kendisinin ısıtması gerekiyordu. Evlendiği adamın ölmesi için her gün dua ediyor ama duaları bir türlü kabul olmuyordu. Quinton'ın kendisini sevdiğini biliyor hatta bu zamana kadar evlenmemesinin tek sebebinin bu olduğuna emin bir şekilde hayatını sürdürüyordu. Quinton'ın sevgisini kalbinde hissettikçe, nefret ettiği kocasına bir nebze de olsa katlanabilecek gücü kendinde bulabilmişti. Ama şimdi o kalede yerini alan bir kadının varlığı her şeyi berbat etmişti.

Mektubu tekrar tekrar okuyup olayın doğruluğundan emin olmaya çalıştı. Pekâlâ... Chattan kızı kraliçenin yanına gitme isteğini herkese karşı dile getirdiğine göre; kraliçenin onu çağırdığına dair Deirdre'yi ikna edebilecek bir şeyler yapmalıydı. Odanın içinde kimsenin olmadığına emin olunca en kaliteli parşömen kâğıtlarından birini alıp yazmaya koyuldu.

Her şey kraliçelere layık olmalıydı.

“Ev ahalisi senden çok memnun, Deirdre.”

Deirdre, Quinton’dan duyduğu bu sözler karşısında mutlu olmaktan kendini alamıyor, genç adamın iltifatlarının gerçek hisleri olduğunu biliyordu.

Genç kadın arkasını dönüp, Cameron Lordu’na bakınca gülümsedi. “Demek ki gün ışığında böyle gözüküyorsun.”

Quinton başını kaldırıp, Deirdre’ye bakarken omuzlarını silkti. “Evet, güneş doğduktan sonra seninle ilgilenmemem konusunda haklısın. Ama vahşi taraflarının akşama kadar uysallaşmasını beklediğimi itiraf etmek zorundayım. İnatçı bir yapın var kadının.”

“Ah şunu diyene bakın. Kendi hayatım için yapmam gereken her şeye karşı çıkan sen mi söylüyorsun bunu?”

Quinton kollarını göğsünde bağlayıp genç kadına kararlı bir bakış fırlattı. “Eğer yapman gereken şeylerin içinde Drumdeer’ı terk etmek varsa; bana istediğin hakareti söyleyen bile kararım değişmeyecek.”

“Ya giysiler konusu? İstedğim şeyleri giyemiyorum.”

“İstedğin şeyleri giyip adamlarımı kandırmak niyetinde olduğunu biliyorum.”

Deirdre ellerini masaya sertçe vurdu. “Beni burada zorla tutamazsın.” Genç kadın ne söylerse söylesin, Quinton’ın istediğini yapacağını biliyordu. O bir Lord olduğu için kimse ona karşı gelemezdi.

Cameron Lordu’nun mavi gözleri öfke ile parlıyordu. “Sanırım ay ışığı bu odayı aydınlatana kadar birbirimizi görmeyeceğiz.”

“Beni daha ne kadar burada tutacaksın Quinton?”

“Sen buraya ait olduğunu kabul edene kadar.”

“Tanrı’nın cezası Douglas.” Quinton masasının üzerine fırlattığı mektubu defalarca okumuştı. Douglas’ın ulaşı masanın yanında beklerken Cameron Lordu’nun öfkeden nasibini almaktan korkuyor gibi duruyordu. Her getirdiği mektuba aynı tepkileri veren Quinton’a alışkın olması gerekirken yine de tedbiri elden bırakmıyordu.

“Orada olacağım. Git Lordu’na, Cameronların oraya geldiğini haber ver.”

Genç ulak hızlı hareketlerle odadan çıkıp atına doğru koşmaya başlamıştı. Quinton ise odanın içinde öfkeden deliriyordu.

“Sanırım bu odadan çıkmam gerekiyor.” Quinton her ne kadar buradan uzaklaşmak istese de bir yanı kalmak istiyordu. Karanlık bastığında umarsızca çıktığı at binmeleri artık kafasını toplamasına yardımcı olmuyor; Deirdre ile yaşadıkları çekişmeler kafasını kurcalıyordu.

Deirdre’yi mutsuz etmek istemiyordu.

Douglas topraklarına doğru ilerlerken, bu düşünceler genç adamın kafasının tamamen karışmasına neden olmuştu.

Sabaha karşı çalan çanlar Deirdre’yi uyandırmışlardı. Genç kadının ruh hali gece gibi karanlıktı. Ama ne olursa olsun işlerini tamamlamak için ayağa kalkmalı ve görevlerini bitirmeliydi. Hesapları temize çekmeyi bitirdiğinde, banyoya giderek sıcak suyun altında rahatlamayı tercih etmişti. Banyosunu yaptıktan sonra sessizce kendi dairesine döndü. Anılarının Quinton ile dolu olduğu

bu odaya girdiğinde genç adamı özlediğini anlamış, bu gece onu göremediği için üzülmüştü.

Deirdre tüm bu kalp kırıklıklarını bir kenara itip, yatağına doğru ilerlerken hizmetlilerinin kapının dışarısında kaldıklarına çok sevinmişti. Quinton'a olan özlemini onların görmesi kendisi için pek iyi olmazdı.

Kapı hafif bir tıklatılmaya çalındı.

"Aşçı kadın yemekten önce bir şey atıştırmak isteyebileceğinizi düşündü." Deirdre'nin daha önce hiç görmediği bu kız tepsiyi masanın üzerine yerleştirip hızlı adımlarla odadan çıkmıştı. Genç kadın masanın üzerine yerleştirilen tepsiye kuşkuyla bir tavırla yaklaşmış ve temkinli bir şekilde örtüyü kaldırdı. Bu kızı daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Tepside birkaç dilim ekmek, peynir ve bir de mektup vardı. Mektup zarfının üzerinde kendi ismi yazıyor ve kraliçenin mührünü andıran bir imza taşıyordu. Deirdre hızlı bir şekilde mektubu açıp okumaya başladı.

Deirdre...

Bana yaptığın hizmetlerin karşılığı olarak sana Lorn Kalesi'nde yerinin hazır olduğunu bildirmek istedim.

Joan Beaufort

Genç kadın okuduklarına inanmamış bir şekilde mektubumu göğsüne bastırdı. Kara Şövalye Lorn'un kalesinin nerede olduğunu biliyordu. O adamın ne kadar güçlü olduğunu biliyor, Joan'ın evlenmek için onu seçmesine şaşırıyordu.

"Leydim..." Amber kapıyı tıklatmadan içeriye girmişti. "Yemek yemeden önce mutfağı terk edeceğinizi düşünmemiştim." Deirdre mektubu, ona göstermemeye çalışırken Amber odanın içine çoktan girmişti. Hizmet-

li kadının meraklı bakışlarından kaçmak çok zordu.

“Bu tepsiyi size kim getirdi?”

“Bunu getiren kızın ismini bende bilmiyorum, Amber. Daha önce hiç görmedim.”

Amber endişe içinde tepsiye bakıp eliyle ağzını kapattı. “O tabaktan hiçbir şey yememenizi öneririm leydim.” Genç hizmetli kendi getirdiği tepsiyi masaya koyup diğerini hemen mutfığa geri götürmek için kapıya yöneldi. “Size yemek getirmek için mutfığa gidiyorum. Aşçı kadın Lordumuz dönene kadar sizin yemek yiyeceğinizi tahmin etmemiştir.” Amber kapıyı kapattığında, Deirdre birkaç saniye bekleyip mektubu tekrar okudu.

İşte kaderi değişiyordu.

Deirdre’nin yüreği sızlıyordu ama bunu görmezden geliyordu. Kalbini bir taş gibi sert tutamaz mıydı? Tabi ki tutabilirdi ancak her ne kadar Drumdeer’daki hayatı çok hoşuna gitse de düşünmesi gereken babasının onuru vardı. Quinton’la paylaştığı yatağı görünce içini yakan gözyaşları döküldü gözünden.

Quinton’un döndüğüne dair bir iz görmek için, odanın karşı duvarında bulunan pencereye doğru ilerledi.

Tercihlerine sadık kalmak zorundaydı. Hayatında aldığı en onurlu karardı. Evlilikleri sadece ona söz verdiği içindi. Bir gelin her zaman bakire olmak zorunda değildi. Zaten evliliklerinden sonra dedikodular çıkmaya başlamıştı. Quinton aslında ona evlilik sözü vermemişti ya da Deirdre’nin evlilikten beklentisi ne hiç dinlememiştir.

Birden utanç duymuştu. Belki bu yükü tek başına sırtlanırsa, kalbini dinleyebilir ve burada kalabilirdi. Fakat Quinton’ın metresi olarak yaşamak hem babası için hem de klan’ı için büyük bir utanç kaynağıydı. Babası her ne kadar onu bu olayla suçlasa da o tüm bu suçlamaları reddediyordu. Melor Douglas, Deirdre’nin masumiyetini kullanarak onu aldatmıştı.

Fakat Quinton böyle yapmamıştı. Deirdre’ye daha

fazlasını sunmasaydı genç kadın Quinton'u hemen bırakabilirdi.

Amber suratında neşeli bir gülümsemeyle ' Yemeğin hazırlandı. Akşam yemeği çok hoşuna gidecek' dedi.

Deirdre yara alan duygularını, genç kadın fark etmeden saklamayı başaramamıştı.

"Üzülmeyin Leydim. Lordumuz her zaman olduğu gibi dönecektir.' Amber genç kadının üzüntüsünü farklı algılamıştı.

'Teşekkürler Amber, bugün sadece kendimi biraz yorgun hissediyorum,'

Amber içindeki rahatlamayla gülümseyerek 'Ben gidip yatağımı hazırlıyorum. Bu gece biraz erken yatacağım.' dedi

Amber kapıyı kapatarak odadan ayrıldığında Deirdre aceleyle yazı masasına oturdu, temiz bir beyaz sayfa aldı ve Quinton'a birkaç satır yazı yazdı.

Quinton,

Kraliçenin yanındaki yerimi almam lazım. Seninle birlikte olmak benim de hoşuma giden bir şeydi ancak babamı da düşünmek zorundayım.

Deirdre Chattan

Genç kadın odanın içine bakıp, mektubu Quinton'un yemek yerken her zaman oturduğu sandalyenin üzerine bıraktı. Kalp atışları artarken pencereye doğru kısa bir bakış attı. Son hazırlıklarını tamamlamak için yatağına gitmesi gerekiyordu. Bir tabure aldı ve yatakta biri varmış gibi gözükmesi için sandalyeyi yorganın altına soktu. Güneş batmaya başlamıştı ve kaçmak için en iyi zamanın gece olduğuna karar vermişti. Şato çok büyüktü. Fakat kaçtığı anlaşılmayacak kadar da büyük değildi.

Kilerden aldığı elbisesi yatağın üzerinde duruyordu. Coalan'ın kraliçenin dolabında alıp Amber'e verdiği ipek elbiseyi üstüne geçirdi. Ayaklarına bilekten yüksek bir bot giymeye çalışırken rafta duran günlük ayakkabılarına doğru baktı ve memnuniyet veren bir ifadeyle, en azından bunları giymekten daha iyidir diye aklından geçirdi.

İşte planını uygulama zaman gelmişti. İlk önce odasındaki hizmetliden kurtulması gerekiyordu. Genç kıza dönüp seslendi. 'Amber'e ihtiyacım var. Git ve getir onu lütfen.' Amber'in erkenden uyuduğunu bildiği için kızın, onu bulması uzun zamanını alacaktı. Hizmetlilerden biri merdivenlerden aşağı doğru inerken Deirdre'de kapıyı kapadı. Kısa bir süre sonra kapıdaki askerlerden kurtulmanın vakti gelmişti.

Kapıyı tekrardan açtı ve orada bekleyen askerin yüzüne doğru bakarak

'Amber'i bekleyemem ayaklarım çok acıyor. Tully'i bul ve getir bana,' dedi.

'Fakat Leydim görev yerimi terk edemem.'

'Saçma sapan konuşma. Sen benim için buradasın. Neye ihtiyacım varsa bul ve getir onu bana. Eğer yapmazsan kapıyı kitlerim. Fırla şimdi hadi.'

Genç asker tam ağzını açacaktı ki Deirdre parmağını kaldırdı ve ona merdivenleri gösterdi. Genç asker hiç bir şey diyemeden merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başlamıştı. Deirdre'nin kontrolünü kaybetmemesi lazımdı. Adımlarını genç askerin duymaması gerekiyordu. Bunu riske atamazdı. Ayağında olduğunu söylediği acı çok çabucak iyileştirilebilirdi. Fakat adamı kapının önünden uzaklaştırmak için aklına sadece bu bahane gelmişti.

Yüzünü peçeyle kapadı. Bir peçetenin içine de kendisi için hazırlanan akşam yemeğinden bir parça ekmek ile az biraz peynir koydu.

Arkasını döndü ve odadan çıkmadan önce bir mum aldı. Kapıyı arkasından kapadı. Merdivenleri inerken ciğerleri patlayacak gibiydi. Zaman durmuştu sanki. Üç adımlık mesafeyi bir adımda alıyordu. Sonunda zeminin en alt katında bulunan kaleyi, kuleye bağlayan taş yolun başına gelmişti.

Ahaliden birçok insan büyük avluda toplanmıştı. Yemeğin son gününün eğlencesine varıyorlardı ve muhabbet ediyorlardı. Askerler surların üzerinde nöbet tutuyorlar; karanlık tepelerden gelecek ani bir ikaz ateşini görmek için dışarı doğru bakıyorlardı.

Ahırın içerisinde sadece bir genç çocuk kalmıştı. Bunlar klanın yeni üyeleri idi ve bu yüzden sessizce oturup kendilerinden büyük çocukların ve adamların avluda oturup yemeğin tadını çıkardıklarını izliyorlardı. Genç çocuklar demir ocağının sönmekte olan ateşinin başında toplanmışlardı. İçlerinden biri ekmeği ateşte kızartırken, diğerleri de ekmeklerini bölüp ona veriyorlardı.

Deirdre onların yanından öylece geçip gitti ve ahırın sonuna doğru ilerledi. Genç çocuklar ekmeklerini yemekle o kadar meşguldü ki kimse, onun oradan geçtiğini fark etmemişti. Deirdre yavaşça ahırdan çıktı ve ana kapıya doğru yöneldi. Birkaç insan ana kapıdan geçip kasabadaki evlerine doğru gidiyordu. Açık olan kapıdan geçmeden önce içinden bildiği tüm duaları okudu.

Odaya ilk olarak Tully varmıştı. Deirdre'ye seslendi ancak içerinden ses gelmeyince öfkelenildi. Bir süre sonra genç asker de sinirlenmeye başlamıştı.

Genç asker içeri girmesini söyledi. 'Bacağını iyileştirmenizi bekliyor.'

Tully kapıyı açınca içerideki mumların yanmadığını

fark etti. Amber arkasına iki asker almış arkalarında dönüp kalmıştı.

Amber 'Leydim' diye mırıldandı. 'Bana ihtiyacınız var mı?'

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Askerlerin elinde ki küçük fenerler odayı birazcık da olsa aydınlatığından, yatakta biri varmış gibi duruyordu.

Tully fısıldayarak 'Uyuyor' dedi

Genç asker 'Fakat size ihtiyacı olduğu konusunda çok ısrarcıydı.'

Tully eliyle sessiz olun diye işaret yaptı. Karanlık odanın içindeki yatağa doğru uzun uzun baktı.

Tully 'Asil leydilerin çok değişken fikirli olduklarını duymuştum. Yatağına geri dönmüş ve bu onun ayağına benim yapacaklarımdan kesinlikle daha iyi gelir,' dedi. Başını sallayarak kapıyı yavaşça kapatmak için yeltendiğinde.

"Bırakalım da iyileşsin. Sen sana denileni yaptın."

'Lordumuz beni leydinin baş hizmetlisi yaparsa ailem için çok büyük bir onur olur.'

İki bayan birbirlerine bakarak merdivenlerden aşağı indiler.

Askerlerden biri 'Şu leydileri hiç anlamıyorum,' dedi

Diğeri kapının yanında küçük taburenin üzerinde kâğıtları dağıtmaya başladı. Kâğıt oynamak gece boyunca uzun süre dinç kalmak için en iyi yoldur. Onların görevi kapıyı beklemektir ve öyle de yapıyorlardı.

Deirdre hızlı hareket etmek zorundaydı. Dalından kopmak üzere olan bir yaprak gibi titriyordu. Nöbetçiler sadece arkasından bakıyorlardı. Üzerindeki gösterişsiz

pelerinle kapılardan çok rahat geçmişti. Ancak kalbi, o kadar hızlı atmıştı ki artık kasları ağrıyordu. Ata binmek için kaleden yüzlerce adım uzaklaşmayı bekledi. Hayvan yaşlı gözüküyordu. Fakat hâlâ gücü kuvveti yerindeydi. Deirdre atın boynuna doğru sarıldı ve yüzündeki peçeyi çıkardı. Artık Drumdeer'ı terk ediyordu.

Tam anlamıyla bir işi başarmış olmanın hazzına varıyor; aynı zamanda vicdan azabı çekiyordu. Arkasına bile bakmadan uzaklaşıyordu. Onurlu olmak hiçbir zaman kolay bir seçenek olmamıştı.

Gece boyunca at sürdü. Coalan'ın onu yakaladığı sahne bir fotoğraf karesi gibi aklındaydı. Şafak söktüğünde hala Cameron topraklarında olduğunu anladı. Çünkü tarlalarında çalışan adamlar aynı Quinton'un yaptığı gibi sarı, turuncu ve siyah renkte giyiniyorlardı. Atın üstünden atlayıp, hayvanın dinlenmesine müsaade etmesi gerekiyordu.

Genç kadın küçük bir nehir görüp, atına oradan su içirdi. Atı su içerken nehrin kenarında dinlenmenin iyi fikir olduğunu düşünmüştü. Fakat uyku ağır basıyordu. Uykuya karşı koymak Deirdre için hiç kolay değildi. Vücudunun isteklerine karşılık vermek istiyordu. Altındaki çimenler genç kadını çok iyi hissettiriyordu. Aynı zaman burnuna gelen çiçek kokusu onu derin bir uykuya sürüklemişti.

Normalde bütün gece boyunca at sürmek Quinton'u yormazdı. Şafak vakti söktüğünde kalesini görebiliyordu. Havanında iyi olmasından dolayı görüş mesafesi çok iyiydi. Ve Deirdre'nin içeride onu bekliyor olması kendini daha iyi hissettiriyordu. Fakat Deirdre'nin onu

beklediğini pek düşünmüyordu. Geri dönüşünden dolayı çok memnun olmayacağını biliyordu.

Genç adamın bir parçası hâlâ onu istemekte ısrar ediyordu.

Quinton durdu. Gün doğumunda altın sarısı rengini almış kulelere bakarken atını geri döndürdü. Atı sahibi gibi huysuzlanmıştı. Şu anda tek istediği Deirdre ile paylaştığı yatağında uyumaktı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Altı

“Endişelenmenizi gerektirecek bir konu yok Lord Hay.”
Deirdre “Eğer topraklarınızda sizden habersiz kuş uçuşmasını sorun etmiyorsanız.”

Kagan’ın gözlerinde parlayan keyif parıltıları, Deirdre’nin dikkatinden kaçmamıştı. “Bu konunun benimle alakası olduğunu düşünmüyorum. Sadece diğer Lord’lara göre tedbirli olduğum söylenebilir. Bu renkleri giymenin ne anlama geldiğini biliyorum. Bunlar Cameron Klanı’nın renkleri.”

“Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun? Neyse şimdi önümden çekilersen iyi olur. Gitmem gereken bir yer var.” Deirdre, Kagan Hay kıpırdamazsa hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordu. Bu adam kolayca kandırılabilir birine benzemiyordu. Muhtemelen hayatında onu eğitecek bir kadını yoktu.

“Gitmem gereken bir yer...” Kagan Hay, genç kadın yanından geçip gitmeye çalıştığı anda onun kolunu tutup pelerinin armasını yakından incelemeye başlamıştı.

“Bu üzerindikiler Quinton’ın gelininin giymesi için dikilmiş pelerinler. Cameron ambleminin arkasında Ross Klanı’nın amblemi bulunuyor.”

“Bırak beni.”

Kagan Hay kafasını iki yana salladı. "Hiç zannetmiyorum. Bu kıyafetleri giyebilmen için ya Cameron'ın karısı olman gerekiyor ya da bir şekilde Drumdeer'da bulunman. Seni uyandırdığımda söylediğin cümleler az çok orada ne yaptığını açıkça gösteriyordu." Hay'in sözleri Deirdre'nin kızarmasına neden olmuştu.

"Sana Drumdeer'dan gelmediğimi kim söyledi? Ben Robert Chattan'ın kızıyım. Kraliçenin hizmetine girmek için yola çıktım."

Kagan Hay, Deirdre'nin kolunu bırakmış, şaşkın bir şekilde yüzüne bakıyordu.

"Bu dediğini bana hemen kanıtla."

Genç kadın pelerininin içinde sakladığı mektubu Kagan'a uzattı. Mektubu inceleyen Lord mektubun mühürlenmediğini anlamıştı. "Bu kraliçeden gelmiş olamaz."

"Quinton hiç evlenmediğine göre üzerime giydiğim pelerinin aslında hiçbir anlamı yok."

"Eğer dediğin gibi Robert Chattan'ın kızıysan, üzerine giydiğin renklerin ait olduğun Klanı temsil ettiğini bilmen gerekiyor. Cameron renklerini giydiğin halde Quinton'a sadık olmadığını söylüyorsan, ona karşı duyulan saygıdan yararlanıp, bu gücü kötüye kullanabilirsin." Kagan Hay tekrar Deirdre'nin kolunu tuttu. "Benimle geliyorsun. Hemen Drumdeer'a haber yollatıp senin burada olduğunu bildireceğim."

"Ben Robert Chattan'ın kızıyım. Haberi babama yolla." Kagan Hay çok zeki bir adamdı. Üzerine giydiği pelerinin arması sayesinde İskoçya'da giremeyeceği hiçbir kale yoktu. Quinton'ın arması tüm İskoç Klanları arasında en yüksek mertebeye sahip olardı. Hiç kimse Deirdre'yi üzerinde Cameron arması olan bir pelerin varken kapısından geri çevirmeye cesaret edemezdi. Muhtemelen Kagan, Deirdre'yi bir zindana kapatacak ve onu Cameron armasını kullanarak casusluk yaptığını tüm İskoç Diyarı'na duyuracaktı.

“Pekâlâ, senin bu konuda doğru söyleyip söylemediğini kanıtlayacak bir yere götüreceğim. Seni Hay Klanı ile arasının iyi olmadığı bir yere göndermeden önce söylediklerinin doğruluğu konusunda emin olmalıyım.”

“Babamın seninle alıp veremediği yok.”

“Ama dost olduğumuz da söylenemez. Eğer onun kızı olsaydın bunu bilirdin.”

Deirdre başına gelenlere inanamıyordu. Öfke ile Hay Kagan’a doğru tısladı. “Senin derdin ne? Madem suçlu olduğumu düşünüyorsun bırak cezamı çekeyim.”

“Yalan söylesen bile benim için önem arz ediyorsun. Ben başkalarının kaderini etkileyen şeylere arkamı dönüp gidecek kadar karaktersiz biri değilim. Bir diğer yandan doğru söylüyor olsan bile Chattan’ın topraklarına saldırmamasını istemem.”

“Siz erkekler sadece savaşmanın peşindesiniz.”

“Eğer seni uyandırdığımda söylediğin sözler hayal ürünü değillerse, onun metresi olduğun izlenimini çıkardım. Senin burada olduğunu her iki klanı da haber edeceğim. Hangisinin daha çok tepki vereceğini merak ediyorum.”

“Ben ne Cameron’ın karısıyım ne de Cameron topraklarının bir vatandaşı. Şimdi beni hemen bırak.”

“Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Seni Ruth Halama götüreceğim. Eğer Robert Chattan’ın kızıysan, o bana söyleyecektir. Benim yanımdayken sana hiçbir zarar gelmeyecek kadın. Sözüm sözdür. Korkmana gerek yok.”

Deirdre en azından adamın kaba biri olmadığına şükrediyordu. Babasının ve Hay Klanı’nın arasında yaşananların bu kadar ciddi olduğunu bilmediği için kendisine kızmıştı. Bu konuda bildiği tek şey babasının yıllar önce Hay Klanı’ndan bir kızı sevdiğiydi. Babası bu konuda konuşulmasını yasakladığı için pek fazla bir şey öğrenememişti. Ama bu konu iki klanı birbirine düşürdüğüne göre Deirdre’nin bilmesi gereken bir çok şey var demekti.

Kagan, onu ne bir kaleye ne de bir kuleye götürmüştü.

Kagan ve adamları güneş batmaya yakın atlarını büyük bir evin yanında durdurdular. Tamamen taştan yapılan bu bina sıcak bir görüntüye sahipti. Kagan atından inip evin kapısına doğru ilerledi.

“Burada dinlenebilirsin, kadın. Ama ilk önce Ruth Halamın seni görmesi gerekiyor.”

Kapının arkasından gelen huysuz bir kadın sesi Deirdre’nin dikkatini çekmişti.

“Hangi saygısız bu saatte gelip kapımızı çalıyor?” Kapının ardından beliren genç kadın elinde bir mum tutuyor; yüzü mum ışığında çok güzel gözüküyordu. Kagan’ın adamları bile bu güzellik karşısında bakakalmışlardı.

“Kagan Hay seni gördüğüme sevindiğimi söylemek isterdim ancak yalan söylemenin günah olduğunu bildiğimden bunu yapamıyorum.”

“Sivri dilli olmakta bir günahtır Erlina.” Kagan karşısında ki kızı boğmamak için ellerini yumruk haline getirdi. “Anneni görmem lazım. Hem de hemen.”

“Bunu tahmin etmiştim. Başka zaman olsa yolun bu raya düşmezdi.”

Kagan, Erlina’nın önünde sakince durmaya çalışıyordu. “Aynı annen gibi sivri dillisin. Ama bu güzelliğine asla gölge düşürmüyor.”

“Papaz dış görünüşün hiç önemli olmadığı konusunda bana çok vaaz verdi.”

“O papazın senden hoşlandığına eminim.”

Erlina, Kagan’ın sözleri karşısında gülmeden edemedi. Genç kadının gülüşü Kagan’ın adamlarının bakışlarını üzerine çekmiş olsa da Erlina hemen yüz ifadesini değiştirmişti.

“Hepiniz içeriye girebilirsiniz. Annem ateşin yanında oturuyor.” Erlina, Kagan’ın arkasında elleri bağlı bir şekilde duran Deirdre’yi gördüğünde daha da öfkelenmişti. “Acele etseniz iyi olur Lordum. Annem gecenin bu saatinde evimize getirdiğiniz yabancılardan pek hoşlanmaz.”

Kagan arkasını dönüp Deirdre’nin kolunu tuttu. “Söylediğim gibi acil bir durum mevcut.”

Evin içinde sadece birkaç mum yanıyor olsa da Deirdre evin içinin güzel bir şekilde döşendiğini görebiliyordu. Eve hâkim olan koku, taze ve iç açıcıydı.

“Anne, Kagan Hay seni önemli bir konuda rahatsız etmeye gelmiş.”

Kagan’ın gözleri öfke doluydu. Erlina tatlı tatlı gülümseyerek adamın öfkesi ile dalga geçtiğini belirtip, ondan korkmadığını göstermişti. Kagan hiçbir şey söylemeden Deirdre’yi salonun ortasına doğru itirdi.

“Bu saçmalıkta nedir?”

Erlina’nın annesi nihayet konuşmuştu. Yaşlı kadının güzelliği en az Erlina’nın ki kadar dikkat çekiciydi. Deirdre’nin bağlı ellerine tiksinti ile bakıyordu.

“Sırf insanlara böyle davrandığınızı görmemek adına sizinle aynı kaledede kalmıyorum Kagan.” Yaşlı kadın gözlerini Deirdre’den ayırmadan konuşurken; Ruth’un yüz ifadesi bir anda değişmişti.

“Tıpkı babanın kopyası gibisin. Umarım annenin ruhu bu günah yüzünden babanı rahat bırakmıyordur. Annene benzeseydin daha güzel gözükürdün.”

“Bu kadın kimin kızı, Ruth? Kagan sakince sordu.

Ruth dikkatini Kagan’a yöneltmişti. “O adamın ismini asla söylemeyeceğim. Bunu yapmayacağıma dair yeminim var.”

Kagan dişlerini gıcırdatıyordu. “Bunun sebebini hiç söylemedin.”

“Söylemek zorunda olduğumu kim söyledi? Neden

bu kadını buraya getirdin? Chattanlar ile olan husumetimizi bu kadınla evlenerek mi çözmeye çalışıyorsun? Duyduğuma göre hepsinin kiminle evleneceği belirlenmiş. Yoksa onu kaçırdın mı? Bu sadece başının daha büyük bir derde girmesine neden olur Kagan.”

“Onu kimseden çaldığım yok. Bu kadını ormanın bir köşesinde üzerinde Cameron armasının işlendiği bir perlerin ile uyurken buldum.”

Ruth duyduklarının karşısında şaşırılmıştı. “Mary Ross, Quinton Cameron ile hiç evlenmedi.”

“Biliyorum işte bu yüzden buradayım. Bana Robert Chattan’ın kızı olduğunu söylediğinde ondan şüphelendim. Bunun doğru olup olmadığını bir tek sen bana söyleyebilirdin. Eğer Robert Chattan’ın kızı olduğuna eminsen, ondan şüphelenecek bir durum söz konusu değil. Bir Lord olarak tüm bunları düşünmek zorundayım.”

“Haklısın. Yanlış anlaşılmalara yüzünden başka sorunlar yaşanmasını istemeyiz.”

Ruth ayağa kalkıp Deirdre’yi etrafında döndürdü. Genç kadın elleri bağlıyken dengesini bulmakta zorlansa da çenesini kaldırıp duruşunu bozmamaya gayret gösterdi. Yaşlı kadın gözlerini dikip Deirdre’ye bakarken genç kadında aynı kararlılıkla ona karşılık verdi.

“Nihayet Quinton Cameron, kendisine sahip olduğu ünvanlarından ve gücünden bir nebze olsun korkmaya-
cak bir kadın bulmuş. Dediğim gibi... Tam da babasının kızı. Yani anlayacağın doğru söylüyor Kagan.”

“Neden babamla evlenmedin... Ve neden ismini anmıyorsun?” Deirdre daha fazla kendisini tutamamıştı. Ruht cevap vermek yerine huysuz bir bakış fırlatmayı tercih etmişti.

“Ben sana kim olduğumu söyleyeyim, Deirdre.” Erlina annesine nazaran daha sevimli bir yüz ifadesine sahipti. “Ben senin kız kardeşinim. Gayri meşru kız kardeşin.”

Cameron askerleri artık yorgun düşmüşlerdi. Quinton dişlerini gıcırdatıp, içinden lanet ederken Deirdre'nin gidişinin canını bu kadar acıtacağını hiç düşünmemişti. Kaleye Deirdre'siz dönmek istemiyor olsa da, Tanrı'nın cezası kadının nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama Quinton vazgeçmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun Deirdre'yi bulacaktı.

"Bir kız kardeş mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Tabi ki duymadın. Robert Chattan tam bir inatçı keçidir. Benimle evlenmek için baskı yapıp; düşünmem için bana zaman vermeyi aklında geçirmeyen bir adamdır... İşte sırf bu yüzden ona hayır demeye devam edeceğim."

Kagan, Deirdre'ye neden konuştun dercesine ters ters bakıyordu. Genç kadın öfkelenmişti. "Sakin bana öyle bakma. Beni buraya getiren sensin. Bir kız kardeşim olduğunu öğrenirken; bunun yanı sıra babamı kendisinden aşağı gördüğü için onunla evlenmeyeceğini söyleyen bir kadınla tanışıyorum."

"Ben asla babamı aşağı gördüğümü söylemedim." Ruth sesinde kırıldığını belirten bir ton vardı.

"Bu bağırışta nedir?" Deirdre, evin iç kısımlarından salona doğru yürüyen bir başka genç kızın sesini duyduğunda şaşırılmış; sesin sahibinin Erlina'nın tıpatıp aynısı olduğunu görünce şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Genç kadının üzerinde sadece geceliği bulunuyordu.

"Siz burada böyle bağırırken içeride uyumamı nasıl beklersiniz?"

Deirdre o anda neler döndüğünü anlamıştı.

“Büyük babamın kızlarınıza zarar vermesinden korkunuz.”

“Ne demek istiyorsun?” Kagan meraklanmıştı.

Deirdre, Erlina’ya ve ikiz kardeşine baktı. “Büyük babam doğaüstü şeylere inanan bir adamdı. Ben çok küçükken, bana ikiz çocukların lanetli olduğunu söylemiş; hangi kardeşin iyi hangi kardeşin kötü olduğunu anlamamın imkânsız olduğunu anlatmıştı. Hatta bir keresinde ikiz çocuklar doğuran bir kadının çocuklarının, öldürülmesi için emir verdiğini duymuştum. Neyse ki kadın bu korkunç olay gerçekleşmeden kaçabilmişti.”

“Ama bu kızlarım doğduğunda, onun Chattan Lordu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. O acımasız adama ikiz çocuk doğurduğumu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden iki tane kız çocuğu doğurduğum anlaşılmadan önce kendi evime dönmenin en mantıklı çözüm olacağını düşündüm. İşte babanla evlenmeyi bu yüzden reddettim.”

“Yani babamın onu sevmediğinize inanmasına izin mi verdiniz?” Ruth cevap vermek yerine şöminenin içinde yanan ateşe bakmayı tercih ediyordu.

“Anne?” Erlina konuşuyordu. “Bende bu sorunun cevabını bilmek istiyorum. Bunca zamandır babamın seni bir başka kadın için terk ettiğini söylemiştin.”

“Ah yeter! Herkes dışarı.” Ruth sinirlenmişti. “Ben kızlarım için en iyisini yapmaya çalıştım. Kimsenin beni yargılamaya hakkı yok. Eğer Robert ile evlenmiş olsaydım kızlarımdan birini bir sepetin içine koyup nehre bırakmam gerekecekti, kim bilir kimler tarafından büyütüleceklerdi. Ya ikiz çocuk doğurduğum biri tarafından öğrenilseydi? İkinizi de öldürürlerdi. İskoçya Diyarı’nda ikizlerin kötü şans getirdiğine inana tek kişi Robert’in babası değildi.”

Bu doğruydı. Deirdre, büyük babasının tüm bu saç-

malığa inandığına inanamıyordu. "Babam asla böyle şeylere inanmazdı."

Ruth bir hışımla Deirdre'ye dönüp parmağını ona doğru kaldırdı. "Bundan emin misin? Annem ona ikiz çocuklar doğurmadı. Babanın kendi topraklarında böyle bir şeye sebep olmaması, bu şekilde düşündüğü anlamına gelmiyor. Bir Lord sahip olduğu mevkiisini kaybetmekten çekinir." Ruth istemsizce iç geçirdi. "Her neyse... Tüm bunlar çok uzun zaman önceydi."

"Yani babama güvenmediğini mi söylüyorsun?" Deirdre ısrarını sürdürüyordu. Kendi durumunu düşünerek konuşup konuşmadığını bilmiyor olsa da, duygularını kontrol edemiyordu.

Ruth başını sallayarak genç kadını onayladı. "Evet, aynen öyle Deirdre. Ama sözlerimi iyi dinle... Eğer savunmasız ve günahsız bebeklerinin hayatları tehlike altındaysa korkunun ne demek olduğunu o zaman anlıyorsun. Bir annenin kalbi çocuklarının aşkıyla çarpar."

Ruth'un sözleri odadaki herkesi susturmuştu. Erlina, hızlı adımlarla annesinin yanına giderek, hemen yanı başına oturdu. Diğer kız kardeşi de hemen gelmiş; annesine sarılmıştı. Deirdre, büyükbabasının sebep olduğu bu manzara karşısında gözyaşlarını tutmakla zorlanıyordu.

"Senin ismin nedir?"

Erlina annesinin omzuna yasladığı başını kaldırıp Deirdre'nin sorusuna cevap verdi. "İsmi Syhlah."

Deirdre, içindeki öfkenin sebebini bilmese de, bu kötü duygudan kurtulması imkânsız görünüyordu. Kagan'a dönüp ellerini çözmesi için dik dik baktı.

"Strome Kulesi'ne gidene kadar ellerini çözmeyeceğim."

"Buraya gelene kadar seni şüpheye düşürecek hiçbir şey yapmadım."

Kagan bilmiş bir tavırla sırıtırken; Deirdre sabrının taşıldığını hissediyordu. "Bir bağlamda akraba olduğumu-

zu varsayarsak bana ne gibi faydalar getireceğini bilmek istiyorum.”

“Quinton Cameron’ın beni geri almak için sana bir şeyler vaat edeceğini mi düşünüyorsun?”

“Vaat edecek mi?”

“Sana asla bir şey vaat etmeyecek. Muhtemelen beni çoktan unutmuştur. Onu neden terk ettiğimi düşünüyorsun?”

Kagan’ın yüzündeki gülümseme solmuştu.

“Belki de haklısın. Ancak bir kadının sevdiği adam için neler yapabildiğini çok iyi biliyorum. Sevdiği adamın metresi olmasının kendi Klanı’nın adını lekeleyeceğini düşündüğü için, onu terk bile edebilir. Quinton’ın seninle evlilik anlaşması yapmadığını biliyorum. Onun metresi olmanın vereceği utançtan kurtulmak için oradan kaçtın.”

Kagan Hay yola çıkmaya hazırdı.

“Hadi eve gidiyoruz. Muhtemelen Robert Chattan kızının Strome Kalesi’nde iyi bakıldığını öğrenmesi bizim için iyi olacaktır.”

Strome Kalesi tam olarak eski Norman stilinde inşa edilmiş bir yapıydı. Drumdeer ile karşılaştırıldığında hiçbir albenisi olmayan taştan bir yapıdan ibaretti. Kagan Hay’in kaleye döndüğünde bildiren çanlar tüm vadide yankılanmaya başlamıştı.

Kalenin demir kapısı kulak tırmalayıcı şekilde açılıyordu. Kagan Hay, kapıda onları karşılayan yaşlı kadına doğru eğilip sert bir ifade ile konuştu.

“Bu kadına yapacak bir şeyler bul, Peg. Bir süre bizimle kalacak.”

Deirdre, rüyalarında Quinton'u görmeye devam ediyordu.

Kagan Hay'in kalesinde üzerine düşen görevleri yapıyor, ev işlerine yardımcı oluyor; Peg'in ondan beklediğinden daha fazla güç sarf ediyor bu sayede Quinton'u düşünmemeye çalışıyordu. Eğer gün içinde çok yorulursa yatağına uzandığında rüya göremeyecek kadar yorgun olur bu sayede Quinton'ın yakışıklı yüzünü görmek zorunda kalmazdı. Yaptığı bu plan çoğu zaman işe yaramıyor, rüya mı yoksa kâbus mu olduğuna karar veremediği görüntülerin etkisi ile uyandığında gözyaşlarına boğuluyordu. Odanın içinde duyduğu ayak seslerinden Peg'in geldiğini anlamıştı. Yaşlı kadının ağladığını görmemesi için hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

"Bugün çok garip bir şey oldu."

Deirdre, Kagan'ın sesini duyduğunda yatağından ani bir şekilde fırladı. Bu adamın yaptığı münasebetsizlik kabul edilemezdi.

"Bu yaptığın çok saygısızca."

Kagan, Deirdre'ye bir şey söylemeden sadece genç kadını inceleyen bakışlar fırlattı. Hay'in siyah saçları, kara gözleri ile tam bir uyum içindeydi. Genç kadın içinde, bir nebze de olsa etkilenmenin vereceği bir duygunun filizlenmesini beklemiş ama hiçbir şey olmamıştı. Ne ruhu ne de bedeni... Bu adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Ellerini ovuşturup, kendi tenini harekete geçirdiğinde nihayet damarlarında akan kanın kalbine ulaştığını hissetmiş; heyecan içini kaplamıştı. Kagan Hay'in kalesinde kalmak zorunda olduğundan beri yaşamıyor gibiydi.

"Tanrı aşkına! Benden ne istiyorsun Kagan? Burada bir hizmetçi gibi yaşayamam."

Kagan genç kadına sırtıttı. "Duyduğuma göre diğer kızlardan daha iyi çalışıyormuşsun."

"Pekâlâ, o zaman ben de hiçbir iş yapmayayım, bütün gün kışımın üstünde oturayım. Belki o zaman gitmeme izin verirsin."

"Daha ne kadar huysuzluk yapacağını izlemek keyifli olacak Deirdre. Cameron topraklarından aldığım mektuba göre oradan kaçmadan önce Drumdeer'da iki gece geçirmişsin." Deirdre, Kagan'ın elinde tuttuğu parşöme-ne bakarken orayı çok özlediğini bir kez daha anlamıştı. Kagan, Deirdre'nin mektuba hüznü gözlerle baktığını görmüş ve olayları daha iyi anlamaya başlamıştı.

"Quinton seni arıyor."

Deirdre'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. "Aramaması lazım. Genç kadın bir anda ne söylediğinin farkına varmıştı. Bu topraklar üzerinde onu kullanarak Quinton'a zorla bir şeyler yaptırmayı göze alacak çok fazla aç gözlü Lord vardı. "Benim gitmem gereken bir yerim var. Quinton Cameron benim sahibim değil."

"Senin, onun metresin olduğunu söylüyor."

"Ve sende buna inandın mı?" Deirdre yalan söylediği anlaşılmaması diye yerde biriken külleri almak için aceleyle yere eğildi. Sabunlu suyla dolu kovayı kendine doğru çekerken Kagan'ın gerçeği anlamaması için dua ediyordu.

"Neden şüphe duyayım ki? Onun kendi komutanları önünde bu sözleri söylediğine bizzat şahit oldum."

Deirdre, Quinton'ın gücüne karşı koyamıyor olabilirdi ancak Kagan Hay'den korkacak bir şeyi yoktu.

"Eminim birçok kadın güçlü erkekleri etkilendiklerini zannedip bu yönleriyle övünürler. Ama ben onlardan biri değilim, Kagan."

"Yalan söylüyorsun. Yüzünden belli. Bu arada yediklerine dikkat etsen iyi olur zayıflamışsın."

Deirdre ayağa kalkıp ellerini beline koydu. Artık sabrı

taşıyordu. "Evet, zayıfladım çünkü Kraliçe'nin beni sonsuza kadar bekleyeceği konusunda umutsuzluğa düşmüş durumdayım. Umarım, babamı onurlandıracak hareketi yapmak için bu kadar ısrarcı olmamı anlayabiliyordur."

"Melor Douglas ile evlilik dışı ilişki yaşayıp, Connor ile olan evlilik sözleşmesine uymadığını varsayarsak sözlerin mantıklı geliyor."

"Connor, kız kardeşim ile evlendi ve ikisi de bu evlilikten çok memnunar. Sende buradan gitmeme izin verirsen, bende babamı memnun edebilirim."

Kagan Hay kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Quinton Cameron buraya geldiğinde senin burada olmadığını söylemek istemiyorum."

Deirdre hiçbir şey söylemeden odadan çıkmıştı. O odanın içinde biraz daha kalırsa gözyaşlarına boğulacağını biliyordu.

Genç kadın kendini tam bir aptal gibi hissediyordu...

Kendini soktuğu şu hale sebep tek şey saçma endişeleriydi. İnsanların, kendisini Quinton'a karşı kullanabileceklerini nasıl olur da düşünemezdi. Kagan Hay, onu babasından intikam almak için bile kullanabilirdi. İskoçyalılar uzun yıllar süren kan davaları ile meşhurlardı. Tüm bunlar büyük babası yüzünden başlamış olsa bile, Kagan bu savaşı sürdürmeye gönüllü olabilirdi.

Deirdre eliyle yanaklarından akan yaşları silerken yüzünün ne kadar zayıfladığını hissetmişti. Evet, belki biraz zayıflamış olabilirdi. Buraya geldiğinden beri yemek yemiyordu. Kagan'ın, Quinton'ın buraya geleceğinden emin olana kadar genç kadını serbest bırakmayacağını anlamıştı.

Hala kraliçeye hizmet etmek istiyor muydu?

Deirdre kafasındaki düşüncelerinden artık bunalmıştı. Sırf kraliçeye hizmet etmek için hayatını riske atmış ama şimdi ne yapacağını şaşırmıştı.

Hayır, hayır... Deirdre seçimini yapmıştı. Kararlıydı...

Yaz sıcakları iyice İskoç Diyarı'nı etkisi altına almıştı. Kagan hala Deirdre'yi tutsak olarak kalesinde tutuyordu. Bir sabah kalktıklarında mutfaktaki telaş Deirdre'nin dikkatini çekmişti. Arabalar dolusu et, mutfağa taşınıyor aşçı kadın yardımcılarına emirler yağdırıyordu.

"Neler oluyor?" Deirdre, Peg'e sormuştu.

"Archibald Douglas, büyük komutan kalemizi ziyarette geliyor. Kendisi yemekte Kagan Han'a eşlik edeceğini bildiren bir mektup yollamış. Anlayacağın tüm bu karmaşa sırf bu yüzden."

Mutfağa hâkim olan kızarmış domuz pastırmasının kokusu Deirdre'nin burnuna ulaştığında genç kadının midesine bir şeyler olmuş, kusma isteği tüm bedenini ele geçirmişti.

"Domuz pastırması sana dokunuyor mu? Çok yazık ben seveceğini düşünmüştüm. Neyse ki yiyecek başka şeylerde var." Peg, Deirdre'nin haline acımişti.

Zaman akıp gidiyor, Deirdre'de gelecek olan misafirlerin yolunu gözlüyordu. Douglas Lordu'nun geleceği andan itibaren kapılar açılacak; giren çıkanın haddi hesabı olmayacak bu sayede Deirdre'de kendisine bir kaçış yolu bulabilecekti. Genç kadın gülümsemeden edemiyordu. Güneş batmaya yüz tutarken beklenen çanlar çalmaya başlamıştı. Deirdre, diğer Hay kadınları ile birlikte pencerelere koşup olan biteni izlemeye başladı. Archibald, Douglas Lordu, ona gösterilen ilgiden memnundu. Arkasında sıralanan askerlerinin üzerlerine giydikleri Douglas renkleri genç kadının anılarını tiktardan hatırlamasına neden olmuştu. Davullar ve trompetler eşliğinde kalenin avlusuna doğru atlarını süren Douglasların bu gösterişi Deirdre'yi güldürmüştü. Bu hareketi Quinton'ın asla yapmayacağını biliyordu. Ca-

meron Lordu gösterişe önem vermez sadece icraata bakardı.

Kagan, Lordu kapıda karşılariken, hizmetliler avluya büyük bir sandalye getirmek için acele ediyorlardı. Lordun adamları mutfağa akın edip, saatlerdir hazırlanması için emek verilen her şeye ellerini sokuyor, barbarca tatlarına bakıyorlardı. Hay'in askerleri onları şüpheli gözlerle izlerken, içlerinden biri ağzı yemek doluyken konuştu. "İçlerinde zehir olmadığına emin oldum. Gidebiliriz."

Barbar Douglas askerleri mutfağı terk ettiklerinde, mutfak ahalisi işlerini yapmaya koyulmuşlardı. Deirdre mutfaktan meyve tabaklarını alıp salona taşımak için yeltendiğinde Kay'in askerinden ikisi genç kadının önünde durdular.

"Lord bizimle geleceğini söyledi."

"Yapacak işlerim var." Deirdre, askerlerin çevresinden dolanıp yürümeye devam ediyordu. Askerler genç kadının arkasından koşturup, onu kolundan yakaladılar.

"Robert Chattan'ın kızı olmanın benim gözümde hiçbir değeri yok kadın."

"Hemen bırak beni. Yapmam gereken işler var."

"Aşçı kadına yardım edecek bir sürü kişi var. Sen bizimle geliyorsun. Seni kulenin odalarından birine koyup kilitlememiz gerekiyor. Lordumuzun emri bu yönde."

"Neler oluyor burada?"

Avlu garip bir sessizliğe bürünmüştü. Askerler genç kadını avlunun ortasına doğru fırlatmıştı.

"Adamların hizmetli kadınlara sarkmak için yemeğin bitmesini bekleyemiyorlar mı Kagan Hay?"

Hay cevap vermek için ağzını açtığı anda, Deirdre daha önce davrandı.

"Çek o pis ellerini üzerimden." Deirdre elinde tuttuğu tabaklardan birini askerlerin üzerine fırlatmıştı.

"Chattan fahişesi!" Asker adam elini kaldırıp Deird-

re'ye vurmak için yeltendiğinde Douglas Lordu'nun sesi avluda yankılandı.

"Dur!" Archibald Douglas ayağa kalkmıştı.

"Onu buraya getirin. Demek sen Deirdre Chattan'sın."

"Evet ben oyum... Sizin yeğeninizde bir yalancı. Benimle evleneceğine dair kendi Klanı'nın renkleri üzerine yemin eden bir yalancı. O renkleri kuşanan hiçbir erkeğin önünde diz çökmeyeceğim. Bunu hak etmiyorsunuz."

Douglas askerleri duydukları karşısında hareketlenmeye başlamış olsalar da Douglas Lordu elini kaldırıp onları susturdu.

"Bir erkeğin Klanı'nın renklerine karşı verdiği sözü tutması gerektiğine bende inanıyorum. Yakın zaman da yeğenimi göreceğim. Eğer kendisi bakire kızlarla gönül eğlendirmek istiyorsa bunu renklerimizi karalamadan yapmak zorunda." Douglas'ın sözlerindeki kinaye Deirdre'nin dikkatinden kaçmasa da genç kadın sert duruşundan ödün vermemeye yemin etmişti.

"Beni kullanarak Connor Lindsey'den intikam almayı planladı. Tüm bunları anlamayacak kadar salak olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Douglas Lordu'nun gözlerindeki keyif bir anda kaybolmuştu. "Connor Lindsey'de benden çok değerli bir şey çaldı, kadın. Genç Brina, rahibe giysileri içinde topraklarıma girip benden çok önemli bir şey kaçırdı. Anlayacağın benim sadece yeğenimin yaptığı onursuzluk karşısında diyebilecek bir lafım yok. Connor ile olan davam seni ilgilendirmez. Görünüşe göre babanız sizi çok cesaretli olmanız için teşvik etmiş. Kiliseye hizmet eden kız kardeşiniz de sizin gibiyse; her gün rahip önünde tövbe ettiğine eminim."

Kagan bu sözler karşısında sırtıtırken, Deirdre bu adamdan gelen hiçbir iltifatı kabul etmek istemiyordu. Douglas Lordu'nu gözlerinde parlayan bir şey genç ka-

dını huzursuz ediyordu. İskoçya'yı genç James ile kukla gibi oynayarak bir anlamda tek elden yönetiyor; gücüne güç katıyordu. Yanında James olmadan Hay Klanı'na yaptığı ziyaret önemli bir problemin habercisiydi.

"Kralımız nasıllar?"

Lord keyifsizce homurdanmıştı. "Kralımız Edinburgh'da güvenli bir şekilde ikamet ediyorlar. Bazı şeylerin olduğu gibi kalması için ısrar ediyorum. William Crichton adamlarını toplayarak saldırı için hazırlanıyorlar. Buraya onların önünü kesmek için geldim."

Fısıltılar tüm odayı sarmıştı. Savaş olma ihtimali hiç kimse tarafından hoş karşılanmıyordu. Anneler, oğullarına acıyarak bakıyorlar; evli olan askerlerin karıları, kocalarının yanına sokuluyorlardı. Erkekler hislerini göstermekten çekinseler de; Deirdre içlerinden birinin küçük çocuğunun saçlarını okşadığını görmüştü.

Archibald insanların tepkisinden hoşlanmamışa benziyordu.

"Ve sana gelince Deirdre Chattan. Kardeşin Brina benden bir şey çaldı..."

"Connor Lindsey'in kız kardeşi size ait bir eşya değil Lordum. Her çocuğun hakkı olduğu gibi o küçük kızın da kendi babasının topraklarında yetismeye hakkı var." Deirdre hararetle konuşmaya devam ederken, Kagan'ın sesini kesmesini belirten hareketlerine aldırış etmiyordu.

"İskoçyalılar kaçırdıkları kadınları kendi topraklarında tutma hakkına sahiptirler. Kagan Hay, bu kadının senin kalende ne işi var?"

"Onu kendi topraklarımda üzerinde Earl Lordu'nun armasına sahip giysiler içinde uyurken buldum."

"Demek ki Drumdeer'daydın. Cameron Quinton sana ne yaptı?"

Genç kadın, Kagan'ın bir şey söylemesini beklemiş ama Hay'den hiç ses çıkmamıştı. Deirdre'de aynı sessiz-

liğı sürdürmeye kararlıydı. Archibald sıkılmıştı.

“Her neyse. Yakında kokusu çıkar zaten.” Yaşlı adam parmaklarını şıklattı. “Pekala, sen artık küçük bir kız olmadığına göre istediğim gibi seni alı koyar, Melor’ın seninle evlenmesini sağlayarak şanımızı kurtarabilirim. Connor’ı ve babanı evlilik yolu ile müttefik olmamaları yönünde uyarmıştım. Belki de senin burada karşıma çıkmam; kaderimin değiştiği anlamına geliyordur.”

Korku Deirdre’nin tüm bedenini ele geçirmişti. Boğazı sanki bir el tarafından sıkılıyormuşçasına yutkunamıyordu. Douglas askerleri genç kadını kollarından tutup avludan sürükleyerek çıkardılar. Melor ile evli olmayı düşünmek bile Deirdre’yi hasta ediyordu. Genç kadın bir odanın içine fırlatılıp kilitlendiğinde, kendisine gelmesi gerektiğinin farkındaydı. Aklını başına alıp bu kaleden kaçmazsa, Melor ile evlendirilecekti.

Douglas askerleri genç kadını karanlık ve izbe bir odaya kilitlemişlerdi. Etrafını göremediği bu odanın içinde farelerin olabilme ihtimali Deirdre’nin titremesine neden olmuştu. Melor ile evlenmektense, fareler ile dolu bir odada kalmayı yeğlese de, bir kaçış yolu bulmalıydı.

Douglas Lordu, Deirdre’yi bu evliliğe zorlayacaktı.

Bu düşünceler genç kadını iyice hasta ediyordu. Deirdre’nin hafızası Melor’ın yüzü yerine Quinton’kini canlandırıyor; genç kadın her iki adamı karşılaştırmaya başladığında tüm oklar Cameron Lordu’na dönüyordu.

Deirdre bunu yapmamalıydı. Cameron’ın istediğini almak için hiçbir zaman onurundan ödün vermediğini düşünmeden edemiyor; onun isteklerini direk bir biçimde ifade etmesine hayranlık duyuyordu. Deirdre, Cameron’ın in

bedeninin altında ezilirken aldığı zevki hatırladıkça yanaklarına sıcak basmıştı.

Genç kadın tüm bu anıların çok uzakta kaldığını hatırladığında, ruhu buz kesmişti. Amansız bir acı kalbini doldurmuş, nefes almasını zorlaştırmıştı.

Deirdre bu kadar derin duygular hissetmemesi için kendisini zorluyordu. Bir daha hiçbir erkeğin, onu bu hale sokmasına izin vermeyeceğini söylemiş ama kader ağlarını çoktan örmüştü ve Deirdre'ye seçim şansı vermemişti. Genç kadın karamsarlıkla odanın içinde otururken, kapının açıldığını duydu.

"Çabuk ol kadın."

"Ben yaşlı bir kadıyım. Benim ona ne gibi bir yardımım dokunabilir ki?" Peg, kapıda duran askerleri bir güzel paylamıştı.

Askerler Deirdre'ye öldürücü bakışlar fırlatıyorlardı. "Sakın kıpırdama yoksa, bu kadının getirdiği hiçbir şeyi almana izin vermem."

Peg içeriyi aydınlatan bir feneri elinde tutuyordu. Deirdre, ışık gördüğü için hayatında bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmezdi. Genç kadın askerleri kızdırmayı göze alamadığı için geriye doğru bir atım atmış, Onlar da Peg'in içeriye girmesine izin vermişlerdi. Yaşlı kadın elindeki feneri duvardaki bir çiviye asıp Deirdre'ye döndü.

"Burası mevsimlik sebzelerin saklandığı bir oda. Aşçı kadın buranın temiz tutulması konusunda oldukça titizdir. O yüzden sakın fareler konusunda endişelenme."

Peg'i iki hizmetli kız takip etmişti. Genç kız yere bir örtü serip hemen geri çekilirken, Peg huysuzca homurdanıyordu. "Bazıları senin bu odanın içinde kilit altındayken iyi bakılmanın; Earl Lordu'nun umurunda olduğunu düşünüyor." Yaşlı kadın yiyecek dolu sepetin içindekileri tek tek örtünün üzerine koyarken konuşmayı sürdürdü. "O yaşlı şişko önünde yemekler varken seni düşünecek durumda mı sanki!"

“Yeter kadın. Hemen dışarı çık. Lordumun bana verdiği emirlerin dışında davranmam sakıncalı olacaktır. Sana verdiğim süre bitti. Hadi çık.”

Peg, askere ters ters bakarken bir şey dememeyi tercih etmişti. Deirdre bir kez daha bu karanlığın içinde tek başına kalmak zorunda kalacağı için paniklemişti. Bu yaşlı kadınla birlikte geçireceği son dakikalar çok değerliydi.

“Sana minnettarım Peg. Benim rahatımı düşündüğün için teşekkür ederim.”

Peg huysuz bir yüz ifadesi ile homurdanıyordu. “Teşekkür etmene gerek yok ama nazik tavrını onayladım.”

Yaşlı kadın, odadan çıktıktan sonra Deirdre, örtünün üzerine koyulan yemeklerden biraz yemeğe çalıştı. Ertesi günün ona neler getireceğini kim bilebilirdi ki? Yemeklerden isteksizce birkaç lokma aldıktan sonra yere doğru uzandı. Sert zeminde uyumak kolay olmayacaktı ama uykuya teslim olduğunda Quinton’a kavuşacaktı.

“İskoçya Diyarı’nda yakaladığın kadına sahip olma hakkına sahiptir.”

Douglas Lordu, Kagan Hay’in sert çıkışı karşısında şaşırılmıştı. “Chattan kızı, benim. Onu ben buldum. Burada kalacak.”

“Sakin beni zor kullanmaya zorlama Kagan. Kadının başında duran askerlerimin harekete geçmesi için bir sözüm yeter.” Douglas Lordu pis bir şekilde sırtıyordu.

“Tanrı senin belanı versin Douglas! Bu kadının sizin Klanı’nıza olan nefretini şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Benim Melor gibi onursuz olduğumu mu ima ediyorsun?”

“Benim kaleme gelip, yemeğimi yedin. Benim himayemdeki bir kadını benden almak onursuzluktur.”

Lord başını Kagan’ı onaylarcasına salladı. “Bu konuda haklısın ancak Quinton Cameron’ın bu kızı metresi olarak ilan ettiğini bilmediğini varsayman onursuzluk değil midir Kagan Han?”

“Metres olmak ile Quinton’ın karısı olmanın arasında çok fark var. Hiçbir erkek metresi için savaşa girmez.”

“Sen Quinton Cameron’ı tanımıyorsun. Cameron çok onurlu bir erkektir. Evleneceği kadın para için başka biriyle evlendiğinden beri Quinton, evlilik konusunu kendini kapattı. O zamandan beri yatağına aldığı hiçbir kadını metresi olarak ilan etmemiştir. Chattan kızı, onun için önemli biri olmasaydı, bu açıklamayı yapma gereği görmezdi. Cameronlar, Chattan ile müttefik olursa Douglas toprakları tehlikede olacaktır.”

Kagan Hay, Douglas Lordu ne düşünürse düşünsün ona katılmıyor, şu anda yapması için diretilen tavırdan nefret ediyordu. Archibald, adamlarına hazırlanmaları için işaret verdiğinde; Deirdre’de avluya getirilmişti. Güneş ışıkları genç kadının sarı saçlarının üzerinde parlıyor; Deirdre’nin güzelliğini gözler önüne seriyordu.

“Kagan Hay bu kadına aç gözlerle baktığını görebiliyorum. Bu kadın için savaşmaya değer değil mi?”

“Güzel olduğunu kabul ediyorum ancak ben savaşlardan galip çıkmak için kadınları kullanmam.”

“Belki de doğruyu söylüyorsun bilemem... Ancak bu kadını burada bıraksaydım, onunla evlenmeyi düşünecek, bu sayede Chattan Klanı ile aranı düzeltecektin. Bir ay sonra gökyüzünde dolunay çıktığında, onu kiliseye götürmeyi düşünüyordun. Kabul et. Erkekler, Klanları arasında müttefik anlaşmalar sağlayabilmek için kadınları kullanırlar. Senden bizden daha fazla gururlu değilsin Kagan.”

Deirdre atlardan nefret ettiğine karar vermişti. En azından at binmekten nefret ediyordu. İki gün boyunca at üstünde olmanın verdiği öfkeyle, bir kez Douglas Lordu'na saldırganın eşiğine gelmiş tabi ki askerler genç kadın engel olmuşlardı.

Uzun bir yolculuğun sonunda Restalrig Kalesi görünmüştü. Deirdre bu kaleyi daha önce hiç görmemiş, sadece onunla ilgili söylentileri duymuştu. Kalenin kuleleri gökyüzüne doğru yükselmiş, çevresine konumlandırılmış köy evleriyle küçük bir köy havasını veriyordu. Douglas Lordu ve askerleri kalenin ön kapısına kadar atlarıyla ilerlerken, meraklı bakışlar Deirdre'nin üzerinde toplanmıştı.

Genç kadın bir başka kalenin duvarları arkasında tutsak olacağını düşündükçe ağlayacak gibi oluyordu. Onu saatlerdir sırtında taşıyan atını yavaşça sevdikten sonra, yere indi. Ayaklarının üzerinde durabilmenin ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuştu. Bulanık midesi ve ağrıyan bedeniyle rahat bir uyku çekmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünüyordu.

"Restalrig'a hoşgeldiniz!"

Deirdre arkasını döndüğünde iri bir adamın arkasında durduğunu gördü.

"Ben Troy Douglas. Amcam sizi korumam için beni görevlendirdi." Troy Douglas'ın sesinden bu görevden hiç hoşnut olmadığını açıkça gösteriyordu. Genç adam siyah saçları ve yeşil gözleriyle farklı bir görünüme sahipti.

"Annem, İrlandalıydı. İsmimin Troy olmasının sebebi de budur. İrlandalı kadınların farklı bir yapıları olduğu söylenir, babam da sanırım bu yüzden anneme âşık olmuş."

Deirdre, genç adamın çenesinin düşüklüğü karşısında iç geçirip yürümeye başlamıştı.

“Amcam senin kılık değiştirerek kaleden kaçabileceğini söyledi.” Troy sert bir şekilde Deirdre’ye baktı. “Buradan kaçmayı aklından bile geçirme. Amcama senin buradan kaçtığını söylemeye hiç niyetim yok.”

“Tabi ki söylemeye niyetin yoktur.”

“Pekâlâ, Lordun benden istediği görevi seninle tartışacak halim yok.”

“Buraya gelmeden önce hayalini kuramayacağın kadar önemli bir adamla bu konuda tartıştım. İnan amcanla tartışmaktan hiç çekinmem.”

“Amcamın neden sana göz kulak olmamı istediğini şimdi daha iyi anlıyorum.” Troy, Deirdre’yi kuleye doğru götürürken konuşmaya devam ediyordu. “Normalde suç işlemeyen kadınları bir yere kilitlemeyi hiç sevmem ancak Lordum bunu yapmamı emretti. onun emirlerine karşı gelemem.”

Deirdre tutsak olarak tutulacağını duyunca donup kaldı. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Düşündüğün kadar kötü bir yer değil.”

Deirdre ne yaparsa yapsın bu adamın elinden kurtulamayacağını anlamıştı. Troy’un gözündeki o kararlılığı görmüştü.

“Burası Kontesin özel dairelerinin olduğu yer. Kendisi şu anda Restalrig’te olmadığı için burada kalabileceksin. Eğer bu daireye zarar vermeye kalkarsan, sana nazik davranmak konusundaki fikrimi değiştirebilirim.”

“Bana nasıl davranmamı söylemene gerek yok. Çocuk değilim.”

Troy cevap olarak kahkaha atmıştı. “Ah olgun bir kadın olduğunun farkındayım. Buna hiç şüphem yok.” Genç adam, Deirdre’yi odada yalnız bırakmadan önce göz kırpmayı ihmal etmemişti. Genç kadın, hapsedildiği odanın içini incelerken odanın dışarıya açılan bir kapı-

sının olduğunu fark etti. Kapının neden kilitlenmediğini düşünürken, kapının arkasından yükselen gül kokuları dikkatini çekmişti. Kapıyı aralayıp dışarıya çıktığında bir başka kapıyla karşı karşıya kalmış ama onun kilitli olduğunu anlamıştı. Kilitli kapının yanında duran birkaç basamağı tırmanınca kare biçimli terasa çıktığını fark etmişti. Terasın sağ tarafında bir bahçeye dönüştürülmüş bir alan vardı. Terasın hemen aşağısında ise dik bir uçurum genç kadını selamlıyordu.

“Karım burasının bir bahçeye dönüşmesi için çok ısrar etti.” Deirdre, Archibald Douglas’ın sesini duyduğunda yerinden sıçradı. “Şu an yanında bulunduğun parmaklıkları da kimse düşmesin diye oraya koydurdum.” Yaşlı adam, genç kadının yanına doğru yürürken, genç kadın Archibald’ın gözlerinin etrafındaki çizgilerin iyi belirginleştiğini fark etti.

“Yaşlanmak tam bir cehennem azabı. Ancak bu kadar büyük bir krallığı yönetebilmek için bu yaşa gelmem gerekiyordu.”

“O krallığınızı büyötmek için mi beni burada tutuyorsunuz?”

“Kesinlikle. Senin zeki bir kız olduğunu anlamıştım.”

“Dediğiniz kadar zeki biri olsaydım, yeğeninizin sözlerine kanmazdım.”

Lord, kafasını iki yana sallayıp Deirdre’ye baktı. “Herkes bir zamanlar masumdu, kızım. İşte şimdi dünyanın o kadar da iyi bir yer olmadığını anlamışsındır. Bazıları ayaklar altında ezilir, bazıları da baş üstünde taşınır.” Archibald Douglas’ın Deirdre’yi onaylayan bakışları genç kadını rahatsız etmişti. Bu adam istediğini elde edecek bir tarza sahipti. Onun tarafından onaylanmak Deirdre’nin istediğı bir şey değildi.

“Buradan gitmek istiyorum.” Deirdre çenesini dikleştirmişti. Belki de sahip olduğu güce saygı duyan bir adamdan istediğini almak daha kolay olabilirdi.

“Quinton’ın senden neden hoşlandığını şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Benden o kadar da hoşlandığını zannetmiyorum. “Deirdre düşünceleri bir anda söyleyivermişti. Kendini koruma isteği bir anda genç kadını ele geçirdi. Bu adam çok tehlikeli gözüküyordu.

“Quinton Cameron altı sene önce evleneceği kadın tarafından terk edildiğinden beri yatağına aldığı kadınlardan birini metresi olarak ilan etmemişti. Mary Ross, Cameron’ın kalbini tüm Lordların önünde paramparça edip, küçük düşürdüğünden beri, onun kimse ile bu kadar yakından ilgilendiğini görmemiştim. Mary tam bir oyuncudur. Babası yaşında adamla evlenerek, kendi Klanı’nının çıkarlarını koruyup Quinton’u yüz üstü bıraktı. Şimdi bende senin Mary gibi olup olmadığını merak ediyorum. Quinton’ı ayartarak babanın çıkarlarını korumadığını nereden bileceğim?”

Douglas Lordu’nun gözlerindeki ışık Deirdre’nin korkmasına neden oluyordu. Altı sene Quinton gibi güçlü bir adam için çok uzundu. Quinton’ın metresi olarak anılmak bile genç kadının onurunu okşayan bir hareketti. Archibald’ın gözlerindeki aç gözlülük; genç kadını hasta ediyordu. Quinton’a karşı bir koz olarak kullanılacağını düşünmek bile nefesini daraltıyor; Cameron Lordu’nu o konuma sokmak istemiyordu. Hayır, buna izin vermeyecekti.

“Yakında kimsenin beni almaya gelmediğini gördüğünde hayal kırıklığına uğrayacaksın. O sözleri Quinton Cameron’ın söylediğini kulaklarınızla duymadan nasıl inanabiliyorsunuz?”

“Söylediğini biliyorum. Tahmin edemeyeceğin kadar adamım İskoç topraklarına yayılmış durumdalar. Quinton’ın bu kadar ilgisini çeken bir kadına rastladığım için çok şanslıyım.”

“Ah Tanrı aşkına! Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Far-

kındaysan bu sözleri söylemesine rağmen onun kalesinden kaçtım. Hiçbir erkek onu terk eden bir kadını geri almak için uğraşmaz. Eminim benden kurtulduğu için çok mutludur.”

“Ben de seni geri alabilmesi için, ondan ne istediğimi öğrenmek için buraya doğru yola çıktığına eminim. Melor ve senin hakkında kararımı vermeden önce, Quinton’ın buraya gelmesini bekliyorum. O adamdan isteyebilecek çok şeyim var.”

Lord’un sözleri sert ve acımasızdı. Deirdre her ne kadar bu adamdan çekinse de geri adım atmamaya yemin etmişti. Eğer bu uğurda ölecekse, cesur bir ölümü tercih ederdi.

“İşte tam olarak şu an düşündüğüm bu. Sen korkusuz bir kadınsın. Melor piçi senin gibi kadını hak edecek kadar akıllı biri değil. Bekâretini almak yerine seninle evlenseydi Lindsey’den daha büyük bir intikam alabileceğini bile düşünemeyen bir aptal.”

“Melor benim hayatımda yaptığım en büyük hata.”

“Ama bu hatayı yaptın Deirdre. Quinton’ın buraya kadar gelip seni almak istemesi kafamda bazı sorulara neden oluyor. Seninle ilgilendiği bir gerçek. Bakalım gelişi ne kadar zaman alacak?”

“Ya gelmezse?”

“Bu Robert Chattan’ın kızı olduğunun gerçeğini değiştirmez.”

Deirdre, arkasını dönüp odadan çıkmaya yeltenen yaşlı Lordun arkasından koşup onu ikna etmeye çalıştı. “Quinton buraya gelmeyecek. Cameron Lord’u, onun kalesinden kaçan bir kadının peşinden gelecek kadar onursuz bir adam değildir.” Archibald Lordu, Deirdre’yi daha fazla dinlemek istemediğini belirtircesine odanın kapısını sert bir şekilde kapattı.

Quinton gelmeyecekti. Cameron Lord’u buraya gelmemeliydi...

Genç kadın, Drumdeer'dan kaçışının nelere sebep olacağını daha önce nasıl olurda düşünemediğine inanamıyordu. Douglas Lordu, Quinton'u bu kalenin sınırları içinde öldürebilirdi. Daha önce başka Lordların, dost zannettikleri Klanlar'ın çatıları altında öldürdüklerini duymuştu. Tarih bu hikâyelerle doluydu.

Sakın gelme...

Deirdre bu sözleri fısıldayarak söylemişti. Ağzından çıkan sözler her ne kadar kalbinin sesiyle örtüşmese de, olması gereken buydu.

Quinton lanet üzerine lanet okuyordu. Cameron Askerleri o kadar hızlı hareket etmişlerdi ki odanın kapısı duvara yapışmıştı. Coalan çalışma odasını kolaçan edip, Lordu'na baktı.

“Piç Douglas, Deirdre'yi alıp götürmüş.” Quinton elindeki mektubu buruşturup fırlattı. “Yaşlı bunak Deirdre'nin karşılığında benden ne alabileceğini merak ediyor.”

Coalan mektubu yerden alıp, Quinton'ın masasına geri bıraktı. “Askerlere hemen hazırlanmalarını söylüyorum.”

“Sana böyle bir şey yapmanı kim söyledi?” Quinton'ın yüz ifadesi gecenin karanlığından bile karanlıktı. “Restalrig'e gideceğimi sana düşündüren şey nedir?”

“Yüzünüzdeki ifade Lordum.” Coalan selamını verip Quinton'ın huzurundan ayrılmıştı. Cameron Lordu, Douglas Klanı ulağından mektubu teslim aldığı anda karnına bir yumruk yemiş gibi hissetmiş; nefes alabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekmişti.

Douglas piçinin bu kadar onursuz olmasına; ayrıca

kalbini parçalayan bu acıya sebep olan aptallığına da kı-
zıyordu. Mary Rose gerçek yüzünü, ona gösterdiğinden
beri kalbini kimseye açmamıştı. Mary'nin güzel yüzüne
ve muhteşem bedenine kanıp; genç kadının onu parma-
ğında oynatmasına izin vermişti.

Quinton'ın annesinin, onu kadın cinsinin yapabilece-
ği türlü oyunlara karşı önceden hazırlamış olsaydı; Mary
Ross'un kendisini terk ettiğinde dersini alır ve bir daha
kadınların oynadığı oyunlara kanmazdı. Ama Doug-
las'tan gelen mektup genç adamın dikkatini istemese de
çekmiş; öfkesini kontrol etmekte zorlanmıştı.

Deirdre... Genç kadının yüzü, tıpkı teninin kokusu
gibi bir türlü aklından çıkmıyordu. Gecenin bir yarısı
uykusundan uyanıp onu arıyor, Kartal Kulesi'nde bak-
mamak için kendini zor tutuyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti. Genç adam ayağa
kalkıp, kılıcını kuşandı. Coalan haklıydı oraya gidecek-
ti. Komutanı askerleri hazırlaması için odadan ayrıldı-
ğından beri içi içini yiyordu.

"Gidiyorum çünkü piç Douglas bir kadını bana karşı
kullanmaya çalışıyor. Hiçbir masumum benim yüzün-
den aç çekmesini razı olamam."

Coalan ifadesiz bir biçimde Lord'unu dinliyordu.

"Gidiyorum çünkü benim kalemden kaçıp, benimle
olan hesabını kapatmayan kişilerle görülecek bir hesa-
bım var."

Coalan atına binmeye hazırlanırken, sessizliğini ko-
ruyordu. Quinton öfkesini kusarken, komutanının yüzü-
ne baktı. "Gidiyorum çünkü..."

Cameron Lordu'nun atı huysuzlanmaya başlamıştı.
Genç adam uzanıp atının boynunu okşamaya çalışırken,
hayvan iyice huysuzlanıyor; sahibinin içinde patlayan
öfkeyi hissedebiliyordu.

"Gidiyorum çünkü... Bilmen gereken tek şey bu!"

Melor Douglas, bunca yeğen içinde amcası tarafından hatırlanıp huzuruna çağrıldığı için kendini şanslı hissediyordu. Restalrig Kalesi'nin kapılarına geldiğinde askerler kenara çekilip genç adama yol verdiler. Atından ani hareketle inip, hayvanı seyislere teslim ettikten sonra hızlı adımlarla kaleye doğru ilerledi. Amcasını bekletmek istemiyordu. Archibald artık iyice yaşlanmıştı. onun tarafından hatırlanmak mirasından pay alma ihtimalini yükseltiyor; Melor'da birçok akrabası gibi yaşlı adamın ölümünü dört gözle bekliyordu.

"Bu kadar hızlı geleceğini tahmin etmemiştim Melor Douglas."

Melor, amcasının önünde selam verip ayağa kalkarken gülümsüyordu. "Siz bekletilecek birisi değilsiniz Lordum."

Archibald, Melor'ın kıvrak zekâsı karşısında sırtıyordu. "Senin tatlı dilli olduğunu çok iyi biliyorum Melor."

Melor, hizmetlilerin ona getirdiği içkiden bir yudum alırken, amcasının iltifatı karşısında sadece gülüyordu. Amcasının karşısına yerleştirilen bu rahat koltuğun tadını çıkarıyor; amcasının gözlerinin üzerinde olmasını bir ayrıcalık olarak adlandırıyordu.

"Bu tatlı dilini kullanırken kendi renklerini aşağılamak hiç iyi bir davranış değil Melor."

Melor'ın bedeni gerginleşmişti. "Connor Lindsey ile bir kadın uğruna karşı karşıya geldiğini biliyorum."

"O piç kurusu kendi kadını elinde tutamıyorsa benim yapacak bir şeyim yok."

"Eğer o kadını evlenme vaadiyle kandırmasaydın, sana bu konuda katıldığımı söyleyebilirdim."

"Bir kadına ne söylediğim bu kadar önemli mi?"

Archibald, Melor'a öfkeyle bakıyordu. "onunla ev-

leneceğine dair kendi Klanı'nın renkleri üzerine yemin etmişsin. Bu renkler benim ismimi temsil ediyor çocuk."

"Connor Lindsey gayri meşru bir çocuk olarak dünyaya geldi. Sahip olduğu ünvanı hiçbir şekilde hak etmiyor. O topraklar benim olmalıydı."

Lord'un sabrı taşmak üzereydi. "Connor'ın, Lindsey Lordu olduğu gerçeğini kabullensen iyi olur."

"Deirdre Chattan kiliseye gittiğine göre bu eski hikâyenin açılmasının sebebi nedir?"

Amcasının yüzündeki ifade Melor'ın başının dertte olduğunu gösteriyordu. Archibald elindeki kaşıkları masaya vurdu. "Ben daha ölmedim Melor. Seni buraya renklerini aşağılık zaafıların yüzünden kirletmenin bedelini ödemek için çağırdım. Bu benim kabul edebileceğim bir davranış değil."

"Deirdre bacaklarını kapalı tutmayı bilemeyecek kadar aptal bir kızdı." Melor homurdandı. "Becerdiğim tek bakire kız o değil."

"Benim ilgilendiğim şey o kızın senden sonra kimin yatağına girdiği."

Melor öfkelenmişti. "Deirdre kiliseye gönderildi."

"Hayır, oğlum. Quinton Cameron, onu himayesine aldı."

Melor şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Bu her şeyi değiştirir değil mi?"

"Quinton Cameron çok güçlü bir adam. Eğer Deirdre Chattan ile evlenirse; Lindsey ve Chattan müttefikine bir de Cameron Klanı'nın gücü eklenecek."

Melor, amcasının açıklamaları karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. "Benden ne istiyorsunuz Lordum?"

Archibald'ın öksürük krizi konuşmalarına kısa bir ara verdimişti.

"Hiçbir şey." Lord Douglas'ın sesi o kadar gür çıkmıştı ki odada bulunan herkes bu cevabı duymuştu. Archibald, hastalığının ilerlediğini kabul etmiyor; elden

ayaktan kesilirse aç kurtların tahtını alabilmek için başına üşüşeceğini çok iyi biliyordu. "Kız burada."

"Burada mı?" Melor sakın tavrını koruyamamıştı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle istedim. Douglas onurunu kurtarmak için onunla evlenmenin en iyisi olacağını düşünüyorum."

"O kadınla asla evlenmem."

Lord bir öksürük krizine daha tutulmuştu.

"Senin fikirlerinin önemi olduğunu mu düşünüyorsun?" Archibald ayağa kalkarken bacakları titriyordu. "Quinton Cameron buraya gelip istediklerimi vermezse onunla evleneceksin. Şimdi defol git. Ve bir daha uçkuruna sahip çıkamadığında sakın benim renklerimi işine karıştıрма. Bu topraklar benim. Bir daha Klanı'mı küçük düşürdüğünü duyarsam, seni Fransa'ya sürerim."

Archibald'ın öfkesi, öksürük krizlerini iyice tetiklese de istirahat etmeyi reddedip masada kalmasını engellemiyordu. O, İskoçya topraklarında Douglas Lordu olarak tanınan önemli bir devlet adamıydı. Yaşlı adam yemeğini bitirdikten sonra odasına çekildiğinde uyumak yerine çalışma masasına oturup, bir mektup yazmaya başladı.

Douglas Lordu, elde ettiği tüm bu başarıları diğer Lordların özel hayatları hakkında edindiği bilgiler sayesinde elde ettiğini saklamayacaktı. Quinton Cameron'ın da onlardan farkı yoktu. Mary Ross, Braunfield Lordu ile evlendiğinden beri Douglas Lordu ile iletişim halindeydi. O kadından alacağı bir bilgi sayesinde Quinton Cameron'ın metresini geri almasını engelleyebilirdi. Archibald yazdığı mektubun sonuna geldiğinde keyiften gülüyordu.

Quinton Cameron'ın, Deirdre için ne teklif edeceği Archibald için merak konusuydu. Quinton hiçbir zaman kendisine başkaldırmamış ama Archibald'ın üstünlüğünü de kabul etmemişti.

Cameron Lordu'nun, Deirdre'ye sahip olup olamaya-
cağını izlemek çok keyifli olacaktı.

“Size bir mektup geldi leydim.” Mary Rose oturduğu yerden elini uzatıp hizmetlinin getirdiği mektubu aldı. Hayat gerçekten çok sıkıcıydı.

Genç kadın mektubun üzerinde Douglas mührünü görünce bir anda yerinden fırladı. Mektubu hızlı bir şekilde açıp, son cümlesine kadar soluksuz okumuş yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Neler oluyor, leydim?”

Mary'nin hizmetlileri leydilerinin her halini çok iyi bildikleri için bir problem olduğunu anlamışlardı. Genç kadının sinirleri tepesinde olduğunu için en yakınında bulunan hizmetlinin yüzüne bir tokat patlattı.

“Ben bu kalenin leydisiyim. Sen hangi hakla bana soru sorabiliyorsun? “ Hizmetli kadınlar yavaş yavaş odadan çıkarlarken, gözlerindeki merak parıltıları hâlâ yerinde duruyordu. Mary bu sırada mektubu tekrardan okumaya başlamıştı.

Mektup adeta maceraya davet çıkarıyordu. İşte Mary'ye hayatını değiştirmesi için bir şans verilmişti. Asil ailelerde yetişen genç kızların tümü entrika çevirmeyi öğrenir; erkekler tarafından kullanılmak istemiyorlarsa çok dikkatli davranmaları gerektiğini bilirlerdi.

“Kaderimizin iplerini elimize almanın zamanı geldi hanımlar.”

Mary kahkahalar içinde gülerken; bir anda çok mutlu olduğunu hissetmişti. Geleceği düşündüğünden de parlak olacağı benziyordu. Bir an önce plan yapmalıydı.

“Giyinmeme yardım edin. Bu gece kocamla birlikte olacağım.”

Yedi

Günler geçtikçe Deirdre kafayı yemek üzere olduğunu hissediyordu. Odasının yanı başında bulunan bahçede dolaşabilme imkânı olmasaydı muhtemelen sıkıntıdan ölürdü. Odanın kapısı günde sadece iki kere hizmetliler için açılıyor; Onlar işini yaparken Deirdre'nin bahçede durması gerekiyordu. Genç kadın yemeğini tek başına yerken odanın içine hâkim olan sessizliği daha da berterdi. Geceleri uykusu bölünüyor, gün içinde yorulmadığı için derin uykular uyuyamıyor; kalede geçirdiği her gün için taşlara çizik atıyor, her geçen gün artan çizikler umudunu yitirmesine neden oluyordu.

Gece yarısı kapısının önünde Troy Douglas'ı gördüğünde umutsuzluğu karamsarlığa dönüşmüştü. Genç adamın elinde fener olmadığı için odanın içi sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu.

"Ne istiyorsun?" Deirdre örtüsüyle üzerine örtmeye çalışırken, gecenin bu saatinde erkeklerin ne istediğini tahmin ettikçe korkudan geriliyordu. Troy'un kendi yatağında olması fikri bile mide bulandırıcıydı.

Troy Douglas elini kaldırıp, genç kadına sessiz dur-

masını işaret etti. Elinde tuttuğu birkaç parça elbiseyi Deirdre'nin yatağına fırlatmıştı.

"Eğer buradan kurtulmak istiyorsan, hemen giyin. Lord ölmek üzere..."

Deirdre'nin kanı donmuştu. "Ne oldu?"

"Soğuk algınlığı. Bu kalede Lord'un ölümüne senin sebep olduğunu söyleyecek birçok çakal bulunuyor. Sana askerlerimden biri gibi giyinmen için birkaç parça eşya getirdim. Göğüslerini gömleğin altından belli olmasın diye iyice düzleştir. Asker kıyafetlerin sayesinde kapıdan geçebileceğini düşünüyorum."

Troy sözlerini bitirdikten sonra arkasını dönüp kapıdan dışarıya çıktı. Deirdre, genç adamın iri cüssesinin gölgesini seçebiliyordu. Genç kadın yatağından fırlayıp, hızlı hareketlerle giyinmeye başlamıştı. Yatağın üzerinde duran esnek kumaşı göğüslerinin çevresine sarıp iyi sıkıştırdı. Üzerine giydiği gömleği düğmelerini bağlarken elleri titriyordu. Panik genç kadının bedenini ele geçirmek üzereyken; Deirdre eline geçen bu son şansını yitirirse başına geleceklerini düşünüp kendisini toparlamıştı. Kilt giyinmesi en zor parçaydı. Beline iki kez doladığı kumaşı kancalı iğneyle bağladıktan sonra uzun binici çizmelerini giyerken alnında biriken teri elinin tersiyle sildi. Uzun saçlarını şapkanın içine sıkıştırıp, kapüşonu kafasına geçirdiğinde artık hazırdı. Hemen Troy'un yanına koştu.

"Restalrig'ten çıkmak için tek yol var." Troy fısıldayarak konuşuyordu. "Şifacı kadını alıp buraya getirmek için görevlendirildim. Sen de benim askerlerimden biriymiş gibi davranacaksın."

"Neden bana yardım ediyorsun?" Deirdre'nin kendisi bile bu saçma soruları neden şimdi sorduğunu anlamıyordu.

“Quinton Cameron’ın ilgisini çekmen seni bir cadı yapmaz. Orada öylece durup yanmanı izleyemezdim.”

Deirdre korkuyla hareketsiz kaldığında, Troy, onun yüzüne bakmak için geri döndü. “Başka hangi sebeple amcama karşı gelirdim zannediyorsun?” İlerledikleri karanlık geçidin içinde genç adamın yüz ifadesini anlamak çok zor olsa da Deirdre, onun sinirlendiğini hissedebiliyordu.

“Başını yerde tut ve at sürerken kapüşonunun açılmasına sakın izin verme. Umarım babanın adamlarının nasıl at sürdüğüne dikkat etmişsindir. Eğer bunu beceremezsen herkes senin kim olduğunu anlar. Senin kim olduğunu anlarsa kaleye geri dönmekten başka bir seçeneğimiz olmaz. Ailem sana yardım ettiğimi öğrenirse beni asla affetmezler.”

“Anlıyorum. Teşekkürler.”

Troy arkasını dönüp yürümeye devam ettiğinde Deirdre sessizce, onu takip etmeye başladı. Uzun bir süre içinde yürüdükleri geçidin sonuna geldiklerinde birkaç basamaklı merdivenin başına gelmişler; merdivenlerden hızlıca inmişlerdi. Atların sesi çok net duyuluyordu. Ahıra geldiklerinde Troy’un adamlarının hazır bir şekilde beklediklerini gördü.

“Hadi atlarınıza binin. Amcamın çok fazla zamanı kalmadı.”

Troy atının üzerine tek bir hareketle binip sırtını dikleştirdi. Genç seyisler sahibi olmayan bir atı Deirdre’nin binmesi için önüne doğru getirmişlerdi. Diğer askerler gibi sessizce atına binip başını aşağıda tutmaya özen gösterdi. Genç kadın sanki her hareketinin kadın olduğunu belli ettiğini düşünürcesine paniklemişti. Dış kapıya yaklaştıkça korku iyice kendini belli ediyordu. Deirdre dişlerini birbirine kenetleyip, başını önde tutmaya devam ederken, daha önce başardığı tüm o zorlukları

düşünüyor; bu kaçışının hepsinden daha riskli olduğunu kabul ediyordu.

Eğer yakalanırsa ölecekti. Her şey bir yana yaşama hakkının elinden alınması gerçeği, Drumdeer ve kilisede yaşadığı sorunların ne kadar çocukça olduğunu, ona bir kez daha göstermişti.

Kafile olarak geçiş yaptıkları kapının yanında duran askerler hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdi. Deirdre derin bir nefes alıp, gülümserken çevresinde yer alan askerlerin varlığı hâlâ tetikte olmasını sağlıyordu. Mısırtarlıları ile çevrili yollarda ilerliyorlar; bitkilerin saplarının rüzgâr yüzünden birbirine sürtünmesinin çıkardığı ses ve pembeleşen gökyüzü genç kadının garip duygular hissetmesine neden oluyordu.

Troy hızını yavaşlatmıyordu. Restalrig görüş mesafelerinden kaybolmadan hızını düşürmeye de pek niyeti yoktu. Yolun üzerinde karşılaştıkları diğer yolcular, Douglas armalarına sahip askerleri gördüklerinde yana çekilip, onlara yol veriyorlardı. Troy Douglas elini havaya kaldırdığında, bütün atlılar aniden durmuş, yolu toza dumana boğmuşlardı. Toz bulutu yere indiğinde Deirdre çığlık atmamak için zor tutuyordu. Yolun karşı tarafından gelen atlıların sayısı çok fazlaydı. Douglas askerleri karşıdan gelenlerin, Cameronlar olduğunu anlayınca lanet etmeye başlamışlardı. Troy'un askerleri ne yapacaklarını bilemeden ona bakıyorlar; kaçmaları için vereceği emri bekliyorlardı.

Troy tepkisizce gelenleri izliyordu. Adamları, Cameronlar yaklaştıkça panikleseler de komutanlarının emrine sessizce boyun eğmişlerdi. Deirdre, Cameron askerlerinin, onu tanıma ihtimaline karşılık nefesini tutmuş bekliyordu.

Quinton, onu burada bırakabilirdi...

Deirdre bir anda ağlamamak için kendisini zor tuttu. Bu acıya katlanmak her ne kadar zor olsa da, gerçek gün gibi ortadaydı. Quinton'ın, kendisine sunduğu her şeyi bırakıp, terk etmiş ve bu haber herkes tarafından duyulmuştu. onu terk eden bir kadını yeniden kabul edecek erkek çok azdı. Özellikle karısı olmayan bir kadını... Quinton'ın damatları olmasını isteyen birçok asil aile sıraya girmişken, Deirdre'nin şansı hiç yoktu. Quinton'ın, ona kucak açacağını düşünmek için artık çok geç olsa da en azından Douglas topraklarından kaçmıştı.

Peki, hala neden kalbi acıyordu?

“Troy Douglas.” Quinton'ın sesini duymak, Deirdre'nin gözünden birkaç damla akmasına neden olmuştu. Bu gözyaşları mutluluktan akıyor olsa da genç kadın kimse fark etmeden elinin tersiyle onları sildi. Buradan kaçamayacağını düşünmesi tam bir aptallıktı. Cameron muhtemelen ölümünü izlemek için gelmişti.

“Quinton Cameron.” Troy'un sesindeki kibir çok beliydi. Douglas askerleri, komutanları Quinton'ın ünvanını dile getirmediği için pis pis sırıtıyorlardı. Bu hadsiz tavır Cameron askerlerinin ölümcül bakışlarına neden olmuştu. Quinton istifini bozmadan sakın bir gülümseme ile karşılık vermişti.

“Her zaman gözük pek bir adam olmuşsundur, Troy Douglas.” Quinton'ın ses tonundan Troy'u övdüğü anlaşılıyor ama aynı zamanda genç adamın askerlerinden uzaklaşıp yanına gelmesini emreden bir meydan okumaya da benziyordu. Troy hiç tereddüt etmeden atından inmiş arkasına bile bakmamıştı.

Quinton hiç sohbet edecek havada değildi. Kendi atını Troy'un yanına doğru ilerletip durdu. “Pekâlâ, bura ya neden geldiğimi biliyordursunuz. Amcanın benden istediği fidye ile alakalı bir görüşme yapmak için burada-

yım. Seni uyarıyorum, asker. Oyun oynayacak sabrım kalmadı.” Quinton’ın sarf ettiği sözler çok fazla zekâ parıltısı içermese de, genç adamın ne istediğini açıkça belirtiyordu. Quinton sadece Deirdre’yi geri almanın peşindeydi.

“Amcamın senden ne istediğini bilsem dahi söylemeyeceğimi biliyor olman lazım. Doğduğum renklere ihanet edemem.”

Quinton öfkelenmişti. “Yeter. Amcan nerede?” Troy arkasını dönüp askerlerine işaret verdiğinde, Cameron Lordu’nun sabrı taşmak üzereydi.

“Adamlarıma saldırmayı mı planlıyorsun?” Bu hareket Douglaslar için intihar etmekten farksız olsa da, savaş çıkarmak için iyi bir bahaneydi. Deirdre’nin, Archibald’a kaçması, Douglaslara saldırmak gerçekten iyi bir bahaneydi. İskoçya Diyarı, böyle hikâyelerle doluydu.

Ancak Troy’un hareketi adamlarının geri gitmesini sağlamıştı. Quinton bu hareketin karşısında şaşırsa da, aynısını yapmış ancak kendi adamları Lord’larını korumak için yerlerinden kıpırdamamışlardı. Cameron Lordu arkasını dönüp sert bir bakış fırlattığında; Coalan ve diğer askerleri, Quinton’ın emri üzerine geri gitmek zorunda kaldılar.

Troy kendi askerlerinin iyice uzaklaştıklarından emin olduktan sonra konuşmaya başladı. “Amcam çok hasta. Muhtemelen yola çıktığımızda ruhunu teslim etmiş bile olabilir.”

Quinton duyduklarına çok şaşırmıştı. Troy söylediklerinin doğru olduğunu onaylarcasına başını salladı. “Hastalık birkaç gün öncesinde başladı. Bir rahip bulup getirilmek üzere görevlendirildim. Ancak yaptığım bu işin leydinizin hayatının tehdit edeceğini bilseydim asla yapmazdım.”

Quinton, Deirdre’den bahsedildiğini duyunca sırtın-

dan aşağıya soğuk terler boşalmıştı. Midesinin bulanmasına neden olan bir şeyler vardı. Bu şey korkuydu. "Hemen söyle. Bu konuda oyun oynamayacağımı söylediğimde çok ciddiymdim. Deirdre Chattan, Douglasların topraklarındayken başına ne geldi?"

"Amcam, halamın isteği üzerine düzenlenen bahçede, onunla yalnız konuştuğu sırada; Deirdre Chattan'ın, amcamı büyüleyerek zehirlediği söylentileri tüm kaleyi sardı."

"Yüce İsa üzerine yemin ederim ki eğer Deirdre'yi yakmaya çalışırlarsa Restalrig Kalesi'ni yerle bir ederim." Quinton kılıcı kınından çıkartıp, Troy'a saldırmak için kendini zor tutuyordu.

"Ben yaşadığım sürece topraklarımızın üzerinde hiç bir kadın yakılmayacak." Troy'ın ses tonu genç adamın geçmişte acı dolu bir deneyim yaşadığını belli etmişti. Quinton kendi kontrolünü kaybetmeden bu adamın neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyordu. Troy sessiz bir şekilde küfür ederken, Quinton'a doğru yumruğunu salladı.

"Ben hain değilim!" Troy'un dudaklarından öfke dolu bir hırlama duyulmuştu. "Eğer Deirdre bir kadın olmasaydı, asla amcamın emirlerine karşı gelmezdim. Ama..."

Quinton delirmek üzereydi. "Ama ne? Artık konuş!"

Troy homurdandı. "Amcam artık yaşlı bir adam. Ölmesinin sebebinin büyücü bir kadın olduğuna inanmak çok büyük bir aptallık. Başka türlü asla ona ihanet etmezdim. Bir Douglas olmakla gurur duyuyorum."

Troy arkasını dönüp bağırdı. "Genç... Buraya gel! Quinton Cameron, sende en genç askerini çağır. İyi bir oyun sergilemeliyiz."

Deirdre, Troy'un kimin çağırdığını çok iyi biliyordu.

Douglas askerleri sıranın en arkasında duran Deirdre'ye bakıyorlardı.

"Troy Douglas senden bahsediyor olmalı, genç. Burada herkesin bıyıkları çoktan terledi."

Deirdre başını kaldırmadan, atını Troy'a doğru sürmeye başlamıştı. Douglas Askerleri genç kadın yanlarından geçtikçe; ona cesaret veriyor, sırtını sıvazlıyorlardı.

"Troy'un adama ihtiyacı var. Cameron yanına bir adam almasına izin vermiş olmalı."

"Lord Liddell bizi yolumuzdan alıkoyduğuna göre... Lordumuz gerçekten ölüyor olmalı."

"Hadi oğlum! İyi bir iş çıkar! Sen bir Douglassın!"

Deirdre son Douglas askerinin yanından geçtiğinde başını hafifçe kaldırdı. Genç kadın titreyen dudaklarını ısırarak, kimsenin bir şey fark etmesini istemiyordu. Bu iki güçlü adamın arasında piyon olmanın verdiği değersizlik hissi en kötüsüydü. İki taraftan biri onu geri almayı istemezse, ortada kalacaktı.

Quinton'ın bunu yapmaya hakkı vardı.

Tory, Deirdre yaklaştıkça daha da öfkeleniyordu. Hermen Quinton'a doğru baktı.

"Şimdi kılıcını kuşan ve bana geri dönmemi söyle. Ama bir daha istediğin bir şeyi benden bu kadar kolay alabileceğini düşünmeni hiç istemem."

Deirdre, Quinton'm gözlerinde oluşan şaşkınlığının farkına varmıştı. Uzanıp genç kadını kendi tarafına doğru çekerken Troy'a minnet dolu bir bakış fırlatarak, mırıldandı. "Bunu asla unutmayacağım."

"Senden bir şey istemiyorum. Sadece onu buradan alıp götür. Bir başka kadının daha yanarak ölmesini izlemek istemiyorum."

Deirdre kanının donduğunu hissedebiliyordu. Troy homurdanarak, Quinton'a doğru bir yumruk salladı. "Şimdi şu işi bitirelim. Adamlarımın bunu ihanet olarak algılamasını istemiyorum." Troy geriye doğru dönüp, Deirdre'nin kafasına doğru bir yumruk sallamış ve genç kadını atının üzerinden düşürmüştü.

"Kaltak!" Troy adamlarının duyabilmesi için bağırarak küfür ediyordu. "Amcamın uyarılarını dinlemeli, senin kılık değiştirip kaçabileceğini düşünmeliydim! Benim askerlerimin giysilerine nereden çaldın?"

Deirdre aldığı darbe yüzünden yerde yuvarlanıyor; bedenini ele geçiren acıyı ile başa çıkmaya çalışıyordu. Genç kadın nihayet ayağa kalktığı anda, Quinton'ın kılıcının Troy'un boğazında olduğunu gördü.

"Ne düşünüyorsun Douglas? Benim peşine düştüğüm kadın en az benim kadar baş belasıdır!"

Deirdre, Cameron askerlerinin hareketlenmesini duyduğu sırada, ayaklarının yerden kesilip bir başka atın üzerine yerleştirilmişti. Atın üzerindeki Cameron askeri genç kadını kendi göğsüne, Cameron renkleriyle işlenmiş yün pelerine doğru bastırdı.

"Ben bana ait olanı alıyorum Douglas. Eğer gün doğumunu görmek istiyorsan, adamlarını al ve çek git!"

Genç kadın neler olduğunu göremiyor sadece askerlerin ve atların seslerini işitiyordu. Kimin atma bindiğini bilmeden ilerliyor, giderek Quinton ve Troy'un olduğu yerden uzaklaşıyorlardı. Deirdre birden ne olduğunu anlayamadan bir başka atın üzerine yerleştirilmişti.

"Atınıza sıkı tutunun leydim. Uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkıyoruz." Deirdre, kendisi ile konuşanın Coalan olduğunu anlamıştı. Bir anda çevresi Cameron askerleri ile çevrelenmişti. Arkasına dönüp Quinton'm nerede olduğunu görmek için uzandığında genç adamın Troy ve

Douglas askerleri kuşandığını görmüştü. Quinton'ın kılıcı hala Troy'un boğazındaydı.

“Pekâlâ... Bu cadıyı al ve git! Al ve hayrını gör! Ama sözlerimi unutma. Sen de yakın zamanda bu büyücü yüzünden ölüp gideceksin Cameron!” Troy son bir kez Quinton'a bakıp yere tükürdü. Douglas askerleri, geri çekildiklerini anlamışlardı. Quinton onların arkasından bakıp, gittiklerinden emin olmadan hareket etmeyecekti. Douglas askerleri görüş mesafesinden çıktığında, Cameron Lordu atını dörtmala koşturdu. Coalan, Deirdre'nin atının dizginlerini eline alıp, Quinton'ı takip etmek için hareketlenmişti. Cameron askerleri Douglas topraklarından olabildiğince uzaklaşana kadar durmamış, askerlerini daha da zorlayarak gün doğmadan kendi topraklarına ulaşmışlardı.

Deirdre, Drumdeer'ı tekrar gördüğüne bu kadar sevineceğini hiç düşünmezdi.

Quinton, genç kadını Kartal Kalesin'de ki odasını bizzat götürüyordu. Deirdre'nin kolunu sıkıca tutuyor, merdivenleri çıkarken tek bir kelime dahi etmiyordu. Genç kadın kendini kontrol etmekte zorlanıyor ama öfkesini kusmak için yalnız kalmayı bekliyordu.

Odanın içine girdiklerinde artık kendisini tutamıyordu.

“Çek ellerini üzerimden!” Deirdre, Quinton'ın yanından yıldırım hızıyla geçip odanın ortasına gelmişti.

Genç adam kapıyı yavaşça kapatıp Deirdre'ye baktı. “Deirdre sinirlerine hâkim ol! Uzun zamandır seni bulmak için yollardayım.”

“Kimse seni buna zorlamadı. Hem zaten babam bizim arasında meydana gelecek bir anlaşmanın peşinde değil!”

“İkimizin arasında yaşananlar çok özel Deirdre. Ve ben seninle işimi bitirmedim. Buna emin olabilirsiniz!”

Deirdre ne düşüneceğini bilemiyordu. Quinton’a bakarken düşünceleri birbirine girmiş, duyguları alt üst olmuştu.

“Senin metresin olduğunu açıklamadan önce bana sorabilirdin. Bu benim hakkım!”

“Bunu açıklamak benimde hakkımdı!” Quinton, genç kadının üzerindeki Douglas renkleriyle dokunmuş elbiseleri bir hışımla yırttı. “Seni bu renklerin içinde görmekten nefret ediyorum.”

“Ama bu...”

“Başka bir adamın sana verdiği giysileri giymeni istemiyorum... Seni bu renklerin içinde gördüğüm andan beri bu giysileri parçalamak istedim.”

“Bende senin kıyafetlerini parçalamak istiyorum...” Deirdre’nin sesi boğuk çıkıyordu.

“Biz seninle çok iyi bir ikili olduk Deirdre... İkimizde birbirimizden kaçamıyoruz... O Douglas piçi senin için ne istese verirdim... Ne istese...”

Genç adam sevdiği kadını kollarının arasına alarak adeta onu dış dünyadaki kötülüklerden korumak istiyordu. Deirdre, Quinton’ın gözlerinin içine baktı. Cameron Lordu’nun gururunu zedelediğinin farkındaydı. “Sende benim gururumu incittin, Quinton.” Genç adam hiçbir şey demeden onun dudaklarını şehvetle araladı ve dilini genç kadının ağzının içine daldırdı. Deirdre, Quinton’ın dokunuşlarını bedeninden hissetmek için kıvranıyordu.

Genç adam, Deirdre ile mükemmel bir uyum içinde olduklarını kanıtlamak için bu kez farklı bir şey dene-

mek istiyordu. Genç kadını kucağına alarak dizlerinin üstünde oturmasını sağlamıştı.

“Ne yapıyorsun Quinton ?”

“Benim üstümdeki hâkimiyetini görmek istiyorum.”

Quinton, Deirdre’nin bacaklarını genişleyebileceği ölçüde iki yana ayırarak genç kadının içine girmeye başladı. Genç kadın Cameron Lordu’nun üzerindeki hâkimiyetinin keyfini çıkarmaya başlamıştı.

“Bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun değil mi ?” Quinton, Deirdre’nin daha da derinlerine girebilmek için hafifçe yükseldi. Erkekliğinin başı artık genç kadının içine girmiş; Deirdre kontrolün kendisinde olduğu farkına varmıştı. Elleriyle Quinton’m omuzlarına tutunup; kalçalarıyla sert erkekliğini daha da derinlerine almak için baskı yapıyordu.

“İşte böyle kadını. Sür beni. Tabi eğer sonuna kadar eyerin üstünde kalabilirsen .”

“İzle beni.”

“İyi fikir.” Quinton gülüyordu. “Seni izlemekten keyif alacağıma eminim. Söz veriyorum.” Genç adamın sesi baştan çıkarıcıydı. Quinton’ın gözlerindeki tutku Deirdre’nin hızlanmasına neden oluyordu. Tatmin olma duygusu genç kadını deliye çeviriyordu.

“Demek ki hızlı ve sert seviyorsun.”

“Tıpkı senin gibi,”

Quinton’ın erkekliği genç kadının içini tamamen doldurmuştu. Deirdre artık sona geldiğini hissediyordu. Genç adam son hamlesini yapıp, tohumlarını Deirdre’nin içine boşalttığı anda; her ikisinin çığlıkları birbirine karışmış; Quinton’m ağırlığına dayanamayan yatağın çöken tabanıyla yere düşmüşlerdi.

Kapının önünde duran askerler içeride kopan güm-bürtü ile odaya daldıklarında karşlarına çıkan manzara karşısında ne yapacaklarını bilememiş ve odayı hemen terk etmişlerdi.

“Daha iyi bir yatağa ihtiyacımız var. onu nerede bula-bileceğimizi biliyorum.” Quinton, Deirdre’yi kucağına alıp kapıya doğru ilerlerken çıplak bir şekilde yürümek-ten rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Yürümeyi biliyorum Quinton.”

“Evet, ancak kendi başına yürüdüğünde benim git-memi istemediğin yerlere gidiyorsun baş belası.” Genç adam merdivenleri çırılçıplak tırmanırken, hizmetli kadınların kıkırdamaları Deirdre’nin kulağına geliyor, genç kadını deli ediyordu.

“Bunu bilerek yapıyorsun.”

“Bu yatağın tahtalarını kırarken yalnız değildim, ka-dınım. Sana bunu hatırlatmamı ister misin? Ya da kapıda duran askerlere sorabiliriz?”

“Sakin yeltenme bile!” Quinton kendi yatak odasına girip Deirdre’yi yatağa bıraktığı anda yatağa girip zıpla-maya başlamıştı.

“Quinton şunu yapmayı keser misin? Sözüne güveniyo-rum.”

Quinton’ın ifadesi sertleşmişti. “Başka konularda sö-züme güvenmeyip bu konuda bana inanman beni çok şaşırttı.”

“Oh... Beni geri almayı kabul ettiğin için sana borçlu olduğumu mu ima ediyorsun?”

“Sen neden bahsediyorsun kadın? Sana her şeyimi verdim ve sen çekip gittin.”

Quinton yataktan ani bir hareketle kalkıp odanın or-

tasındaki masaya doğru ilerleyerek; masanın üzerinde duran şişeyi sert bir şekilde eline aldı. Şişenin kapağını açıp, bardağı koyu renkli bir içecekler doldurmuştu.

“Beni metresin olarak ilan ettiğinde onurumu ayaklar altına aldın.”

Quinton başını iki yana sallayarak Deirdre’ye bakıyordu. “Sırf sen, ikimizin arasındakilerin ne kadar özel olduğunu anla diye bütün bir geceyi birlikte geçirdik... Sana ve inatçı tabiatına lanet olsun! Aramızdaki tutkuyu görmezden gelemezsin.”

“Bunların hiç biri, bana sormadan, böyle bir şey yapmanı makul kılmaz. Sen benim efendim değilsin.” Deirdre, Quinton’ın yanına doğru çırılçıplak yürürken, içindeki gücü yeniden kazanıyor gibi hissediyordu. Quinton genç kadına şarap ikram etmek için diğer bardağa şarap koyarken gülümsüyordu.

“Bunu benden talep edersen bu konuyu da seninle tartışmak isterim. Benim için bir zevktir.” Quinton’ın bu tartışmayı yatakta yapacağı çok açıktı. Genç adam, Deirdre’nin bedenini yeniden hareketlendiren bir şekilde gülümserken genç kadın kendisine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Yatakta anlaşılamadığımız hiçbir konu yok, Quinton.”

“Sonunda anlaşılabildiğimiz bir yer bulduk.” Deirdre şarabından bir yudum aldıktan sonra burnunu buruşturdu.

“Fransız şarabı sevmez misin?”

“Bu gece pek hoşuma gitmedi.” Deirdre kollarıyla kendi bedenini sararken, üşüdüğünü hissetmişti. Quinton, genç kadının ürpermiş bedenini kollarının arasına aldığı anda Deirdre ne olduğunu anlamamıştı.

“Beni taşımayı bırakır mısın?”

Genç adam, Deirdre'yi yatağın içine yerleştirip üzerine yün bir battaniye örterken itiraz istemediğini bakışlarıyla belli ediyordu.

“Senin nerede olduğunu bildiğim için içim çok rahat.”

“Bu beni kendi özel odanda kilit altında tutmana sebep olamaz.”

Quinton'ın sabrı kalmamıştı. Kapıyı açmadan önce genç kadın sert bir bakış fırlattı. “Bize yiyecek bir şeyler getirin. Ne olursa. Hemen istiyorum. Ve birde leydiniz için içecek bir şey getirin. Kendisi şaraptan hoşlanmadı.” Quinton kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde, genç kadının bıraktığı yerde değil ayakta olduğunu görünce deliye dönmüştü. Genç kadını hızlıca yatağa yatırıp kollarıyla kalmasını engelledi.

“Senin benimle ne alıp veremediğin var Deirdre? Sana zarar verecek şeyler yapmaktaki bu ısrarın nedir?”

“Hiçbir şey.” Quinton'ın ilgisi genç kadının dolgun göğüslerine kaymıştı.

“Şimdi birde senin vücudunu beğendiğim için benimle tartışmak istediğini söylersin?”

“Hayır.”

“Hayır... Hayır... Başka bir şey mi söylemek istiyorsun o zaman? Seni geri alabilmek için önüme çıkan herkesi öldürebilirdim.” Quinton duygularını daha fazla belli etmek istemediği için yataktan kalkıp arkasını dönmüştü.

“Şey... Bunu ben de istemezdim. Beni Douglasslardan kurtardığın için sana minnettarım.”

Quinton'ın yüzü allak bullak olmuştu. “Nasıl Douglas Kalesi'ne gidebildin Deirdre? Benden başka bir lordun hâkimiyeti altına girecek kadar nefret mi ediyorsun?” Quinton'ın sözleri bir hançer gibi Deirdre'nin kalbine saplanıyordu.

“Douglas topraklarına kendi isteğimle gitmedim.”

Quinton öfke ile arkasını dönmüştü.

“Sakin bana bir daha arkanı dönme Quinton Cameron. Söylediklerimi dinlemek zorundasın.” Deirdre yataktan bir hışımla fırladı. Genç adam hızlı bir şekilde arkasını döndüğü anda Deirdre ile burun buruna gelmişti. “Evet, senin kalenden kaçtım. Ama amacım kraliçenin yaşadığı yere gitmekti. Yolda Kagan Hay’ın topraklarına girdiğim için ona yakalandım.”

“Bana o piçin seni Douglaslara verdiğini söyleme sakın!” Cameron Lordu’nun sesi ölümcüldü.

“Aslında tam olarak öyle olmadı.” Quinton ağzını açıp konuşmaya yeltendiğinde Deirdre elini kaldırıp, onu susturdu. Genç adam kendi giysi dolabından bir tane gömlek alıp genç kadına doğru fırlatmıştı. Deirdre gömleği üzerine giyip, uzun gelen kollarını kıvırdı.

“Ben gidip yanlış adamı öldürmeden önce bana her şeyi anlat.”

Quinton, Deirdre’nin söylediği her şeyi dinlemek istiyordu. Bu aralarındaki ilişkiyi her nasılsa olumlu bir şekilde etkileyecekti.

“Üzerime giydiğim pelerinin üzerinde armanın olduğunu fark etmemiştim.”

“Evet, onlar evleneceğim kadın için özel dikildiler. Kagan Hay seni o giysiler içinde görünce senden şüphelendi mi?”

Genç kadın başını salladığında, Quinton yakışıklı yüzünü ortaya çıkaran bir şekilde gülmeye başlamıştı. Genç adam masaya doğru yürüyüp şarabından bir yudum aldı. “İyi bir Lord böyle düşünmekte çok haklı. Birde yalnız seyahat ettiğini düşünürsek...”

Deirdre, Quinton’ın kinayelerine aldırmış etmiyordu.

"Hikâyenin geri kalanını duymak istiyor musun?" Genç adamın gözlerinde bunu sonra tartışacaklarını belirten bir parıltı olsa da Quinton kafasını olumlu anlamda salladı. "Kagan Han benim gerçekten Robert Chattan'ın kızı olup olmadığını öğrenmek için birisine götürdü... Babamı tanıyan birine..." Deirdre bu gerçeği Quinton'a söyleyip söylememekten kararsızdı.

"Seni Ruth Halasına götürdü değil mi?"

"onu tanıyor musun?" Deirdre şaşkınlık içindeydi.

"Onu ve gayri meşru kardeşini de tanıyorum."

"Peki, neden kimse bana bunca yıldır bu konu hakkında bir şey demedi?"

Quinton, genç kadının şaşkın ifadesi karşısında gülümsüyordu. "Çoğu baba gayrimeşru çocukları hakkında konuşmayı sevmez... Yani en azından kızlarıyla konuşmayı tercih etmezler."

Kapı çalındığında Deirdre tam zamanı diye düşündü. Quinton'a bir değil iki kız kardeşe sahip olduğunu söylemek üzereyken bu konuyu ilk önce babası ile konuşması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Belki de kimseye söylemez, Ruth'u rahat bırakırdı.

Masanın üzerine bırakılan yemekler basit ama lezzetliydi. Quinton yemeklerden çok Deirdre ile ilgileniyordu.

"Benden ne saklıyorsun Deirdre?"

Genç kadın öfke içinde Quinton'a baktı. "Neden her zaman ne düşündüğümü biliyormuşçasına davranıyorsun?"

Cameron Lordu tek kaşını kaldırıp şüpheyle Deirdre'yi süzdü. "İşte yine başladığımız yere döndük. Benim senin hiçbir şeyin olmadığım konusuna! Tanrı'ya şükürler olsun ki yatakta bu konu ile ilgili hiç konuşmuyoruz."

Deirdre homurdandı. "Lütfen Tanrı'yı bu işe karıştırmaya yeterince günah işliyoruz zaten."

"Beni bu yüzden mi terk ettin Deirdre? Benim metresim olmamın günahına dayanamıyor musun? Bu yüzden mi İskoçya'nın en güvenli kalesinden kaçıp gittin?" Deirdre, Quinton'ın sesinden aralarındaki bu ilişkiden utanıp utanmadığını öğrenmek istediğini anlamıştı.

"Sana kraliçenin yanma gittiği mi söylemiştim."

"Bana bunu ne zaman söyledin?" Quinton, ona inanmadığını ses tonuyla belli ediyordu.

"Sana bir mektup bıraktım."

Deirdre aniden Quinton'u yaralamak düşüncesine bile katlanamadığını fark etmişti. Sözlerinin bu kadar güçlü olması genç kadını korkutmuştu.

"Seni terk ettim çünkü babamı daha fazla utandırmak istemiyordum. Kimsenin bana güvenmemesinden bıktım. Çünkü... çünkü bu dünyada erkekler kadınların evlenmeden önce masum olmasını istiyor... Sonra bir bakıyorsun evlendikten sonra deneyimsiz olduğu için aşağılanıyor ve kocasının metreslerine boyun eğmek zorunda kalıyor... Ah her neyse anlamayacaksın."

Deirdre odanın içinde daireler çizerken, Quinton'a bakmamaya çalışıyordu. Genç adam sessizce ayağa kalkıp, onu kollarına alırken Deirdre gözyaşlarını artık tutamıyordu.

"Seni anlıyorum kadını. Tabiatının devamlı aşağılanmasından bıkmak çok normal. Benim bunu anlamadığımı düşünmekle yanılıyorsun. Bu düşünceleri birçok kez duyum. Şafak ağarmaya başlayacak... Bu konunun burada kapanmasını istiyorum. Ben seni memnun etmek için buradayım."

Genç kadın, Quinton'm kollarının arasında güvende olduğunu hissediyordu. Genç adam, Deirdre'nin saçları-

nın kokusunu içine çekerken Chattan kızı gülümsemeden edememişti. Quinton'ın atan kalbini hissetmek; onu terk ettiğinden beri içinden oluşan boşluğu dolduruyordu.

“Ben çok memnunum, Quinton.”

Deirdre, Quinton ile yaşadıkları uzun bir gecenin ardından uykuya dalarken, huzur bedenini kaplamış ancak kendi kendine cevaplayamadığı sorular, rüyasında onu rahat bırakmamıştı.

Quinton, Deirdre'yi yatakta uyurken bırakmıştı. Genç kadının yanında uyuduğu görmek, Cameron Lordu'nun içini rahatlatıyordu.

“Coalan, senden bir şey yapmanı istiyorum.”

Cameron Askeri, Lord'unun kapısının önünde bekliyordu.

“Evet lordum.”

“Deirdre bana bir mektup bıraktığını söylüyor. O mektuba ne olduğunu hemen öğren. Hem de hemen.”

Quinton, İskoçya üzerinde inşa edilen tüm kalelerin içinde casusların yaşadığını biliyordu. Ancak bu casuslar, Deirdre ile olan geleceğini etkilemeye başladığına göre onların boğazını kesmenin zamanı gelmişti.

“Shhh...”

Deirdre uyandığında hala yorgun hissediyordu. Göz-

lerini açıp tavana baktığında, odanın içinde gezinen ayak seslerini işitmişti. Quinton'ın sabahın ilk saatlerinde gittiğini bildiği için odada kimin olduğunu merak ediyordu. Üzerinde hala Quinton'ın gömleğini giydiği için ayağa kalkmadan kimin geldiğine baktı.

“Günaydın, Leydim. Sizi uyandırdığım için özür dile-
rim ancak siz bekleyen birçok işiniz var.”

“İş mi? Ne işi Amber?”

“Evet beni doğru duydunuz Leydim. Lordumuz sizin kalenin Leydisi olduğunuzu ve görevinizin gerektirdiği her yere gidebileceğiniz söyledi.”

“Gerçekten mi?”

Amber sadece kafasını sallamakla yetinmişti.

“Pekâlâ, o zaman başlayalım.”

Deirdre, Quinton'ın metresi olduğu gerçeği ile karşı karşıyayken, genç adam onu onurlandırmaya çalışıyor; bu çaba genç kadının kalbini aydınlatıyordu.

Güven.

Babasının, Melor Douglas ile ilişkisini öğrendiği andan beri, ilk kez birisi Deirdre'ye güvenmişti. Genç kadın hızlı bir şekilde giyinip, görevlerinin başına geçmişti. Quinton, kendisine güveniyor olabilirdi ancak Cameron kadınlarının güvenini kazanmak bu kadar kolay olmayabilirdi.

Deirdre bunu başaracaktı.

Quinton dişlerini gıcırdattı. Masanın başında herkes Deirdre'nin gelmesini bekliyor; Cameron Lordu'nun sabrı-

nın ne zaman taşacağını merak ediyorlardı. Genç adam gözlerini kapıya dikmiş, Deirdre'nin gelmesini beklerken içinden lanetler yağıdırıyordu.

Bu kadın toprakları üzerinde sahip olduğu her şeye karşı çıkan tek kadındı. Tanrı, Quinton'u Deirdre'ye bu kadar özgürlük tanıdığı için lanetleyecekti.

Deirdre, kapıdan hızlı adımlarla girerken, Quinton'a referansa yapmayı unutmamıştı. Genç adamın gözlerinin içine baktığında karşılaştığı soğukluk kalbine bir ok gibi saplandı. Genç kadın, salondaki herkesin gözlerini dikmiş, onu izlediğini fark edebiliyordu.

“Otur lütfen.”

Deirdre sandalyeye oturduğu anda, salonun için fısıltılarla dolmaya başlamıştı. Boğazı yanıyor, gözleri dolu dolu oluyordu.

“Yemek saatinde burada olmalısın. Bir daha beni sakin bekletme.”

Deirdre cevap vermek için yeltenirken, meraklı bakışları fark edip susmayı tercih etti. Yüzüne ifadesiz bir hava verip yemeğe başlamıştı. Arada Quinton'a gülümüyor, karşılık olarak öfke dolu bakışlarla alıyordu. Yemek adeta genç kadının boğazına dizilmişti.

“İyi geceler, beyler.”

Quinton ayağa kalkıp, Deirdre'nin bileğinden tutmuştu. Bu tutuş genç kadının kızdırmış ama ağzını tutması gerektiği için öfkesi içinde patlamıştı. Özel daireye girdikleri anda kıyamet kopmuştu.

“Sakin ağzını açayım deme, baş belası! Bugün sana istediğin her şeyi verdim.”

Deirdre ellerini kalçasına koymuş, genç adama öfke ile bakıyordu. “Bana kızgın olmaya hakkın yok.”

“Sana verdiğim özgürlüğü kötüye kullandığını düşünmüştüm.”

Deirdre bir anda duraksadı. “Demek bana hala güvenmiyorsun... Oysa ben... Düşünmüştüm ki...” Hayal kırıklığı genç kadını ele geçirmişti.

“Bu şekilde düşünmem için birçok sebebe sahibim. Sakın üste çıkmaya kalkışma.”

“Pekâlâ... Asıl ben bana sadece yatağında yer veren bir adama güvenmekle hata yaptığımı şimdi anlıyorum. Bu yalana ikinci kez kandığım için sana değil kendime kızıyorum.”

“Ben sana o piçten daha fazlasını vaat ettim”

“Doğru! Bu yüzden mi bana neden geç kaldığımı sormadan tüm öfkeni üzerime kustun? Bilgin olsun diye söylüyorum, aşçı kadınla hesapları kontrol ediyorduk.”

Quinton derin bir nefes alıp kendisini kontrol etmeye çabaladı. “Pekâlâ, neden geç kaldığınızı şimdi anladım.”

“Hala özür dilemedin.”

“Benden ne istediğinin farkında mısın?”

“Saygı. Sadece saygı.”

Quinton’ın alnı kırıışmıştı. “Bugün tüm Cameron kadınlarını yönetmen için seni görevlendirdim.”

“Evet, bu koşulsuz güven demek. Sana bunun için minnettarım. Ama bunun saygı ile alakası yok.”

“Birbirimize saygı duyacak kadar zaman geçirmedik Deirdre.” Genç adamın sabrı taşıyordu.

“Eğer bir kadına güvenmeyi öğrenmezsen, ona saygı duymayı da öğrenemezsin. Bu kalenin çatısında altın da evleneceği kişi tarafından kandırılan bir sen yoksun. Bana güvenmek zorundasın. Yoksa biz diye bir şey olmaz!”

“Yeterince “biz” olduğumuzu düşünüyorum.” Quinton dişlerini gıcırdatıyordu.

“Beni arzulamak ile bana saygı duymak arasında çok büyük fark var. Eğer bana güvenmezsen burada kalmamın bir anlamı yok.”

Quinton, Deirdre’nin dediğinden hiçbir şey anlamamıştı.

“Başka bir kadını kalbime sokmayacağıma dair kendime yemin ettim Deirdre. Benden sana teslim olmamı istiyorsun ama bunu sana veremem.” Quinton’ın sözleri genç kadının kalbini yaralıyordu.

“Eğer böyle düşünüyorsan babamın evine dönmemin zamanı gelmiş demektir.” Deirdre gözyaşlarına boğulmadan odadan çıkmaya yeltendi.

Quinton çok öfkeliydi. “Hayır.”

Genç kadında öfkeliydi. “Daha önce adamlarını geçtim. Bunu bir daha yapamayacağımı nereden biliyorsun? Yanında kalmak istemediğim bir adamın yanında beni zorla tutamazsın! Senin metresin olmak istemiyorum. Bu benim kararım.”

Quinton samimiyetsiz bir şekilde gülümsüyordu. Deirdre’nin üzerine yürüyüp gözlerinin içine baktı. “Ben senin sevgilinin, kadın. Aksini ben söyleyene kadar bu böyle bilinecek. Senin, yatağında olmanı seviyorum. Babanı buraya davet edip, aramızda bir anlaşma sağlamak benimde işime gelir. Ama o zaman benden kaçamaz ve yatağımı ısıtmak zorunda kalırsın.”

Deirdre acı içindeydi.

“Neden bir şey söylemiyorsun Deirdre? Tüm bu oyuna benimle evlenmek için başlamadın mı? İşte sana istediğin şans veriyorum. Tatmin olabilirsin.” Quinton’ın yüzündeki ifade genç kadının midasını bulandırıyordu.

“Senin yatağına bunun için gelmedim. Tutkularını sahip olduğun ünvanlarından yararlanmak için kullanmak aklıma bile gelmedi... Ben çıkarlarım uğruna bir adamın yatağına asla girmem. Bana bunu söylediğine inanamıyorum. Sen benim sevdiğim adam olamazsın... Ve eğer babamı aramızda bir evlilik yapmaya zorlarsan, yatağında bir buz dağı ile yatmaya başlarsın.”

“Deirdre bana babanı onurlandırmak istediğini söyleyen sen değil miydin? İşte sana istediğini veriyorum.”

“Ben asla kendi bedenim sayesinde bir şeyleri elde etmeyi düşünmedim. Bunu sevgili olanlar yapmazlar.” Deirdre artık gözyaşlarını tutamıyordu. Quinton, genç kadına doğru adım attığında, Chattan kızı kendisini, ondan uzaklaştırmıştı.

“Benden ne istiyorsun Deirdre? Sana kalbimi vermem. *O çoktan öldü.*”

“Ben bir zamanlar benimkinin de öldüğünü düşünüyordum...” Genç kadın fısıltı halinde konuşurken her bir sözcük ruhunun derinlerinden çıkıyor gibiydi. Yapacak hiçbir şey yoktu.

“Nereye gidiyorsun?”

Deirdre, Quinton’ın kendisini burada zorla tutabileceğini çok iyi biliyordu. Quinton, bu kalenin efendisi olduğu için kimse ona karşı çıkamazdı. Hiç kimse...

“Kartel Kalesi’ne.”

“Daha ne kadar böyle olacaksın Deirdre? Benim sana yandığım gibi sen de bana yanıyorsun.”

Genç kadın omzunun üzerinden ona doğru baktı. ‘Daha fazlasını istiyorum, Quinton ve bunu sende istemelisin. Sevmek ve sevilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun. Ben, bu his olmadan yaşayamam.’

Deirdre arkasını dönüp gittiğinde, Quinton sinirden köpürmüştü. Sesi tüm kalede kuşları yuvalarından çıkaracak kadar yankılanıyordu. Ama bu genç adamı durdurmayacaktı. Deirdre'yi çok seviyordu. Kader ona acısın, bu kadını çok seviyordu.

Deirdre merdivenlerden inerken Quinton'a duyduğu aşkın bile onu burada tutacak kadar yeterli olmadığını hissediyordu. Aşk yeterli değildi... Değildi.

Güneş hiç doğmayacak gibiydi. Deirdre ufukta pembe bir gökyüzü gördüğünde huzur dolu bir iç çekti. Yatağı tamir edilmiş olmasına rağmen hala biraz rahatsız ediciydi. Aklı hala Quinton ile olan sohbetteydi. Şimdiki aklı olsaydı gidip tüm tekliflerini kabul ederdi.

Birçok kişi bu nedenle ona aptal diyebilirdi.

Bir anda iç çekip yatağında doğruldu. Birçok insan, ona sunulanları kabul etmesini ve daha parlak bir gelecek beklemesini gerektiğini söyleyebilirdi.

Neredeyse yetecek kadardı.

Ama genç kadının gururu bu durumu kabul edemezdi, kendisinin vereceğinden daha azını almayı kabul edemezdi. Bu çok tuhaf bir histi, çoğu insan onu delilikle suçlayabilirdi. "*Kadınlar gerçekten sevebilir ama erkekler asla*". Bu dünyanın bir gerçeğiydi. Ama Quinton'u seviyordu.

İşte sırf bu yüzden kalktı, giyindi ve odanın kapısını açtı. Cameron Askerleri oradaydı. Genç kadını takip etmeye başlamışlardı. Deirdre, çalışma masasının olduğu yere doğru yürüyüp eline mermerden yontulmuş tüylü bir kalem aldı. Üstünde ki detaylara baktıkça elleri titre-

meye başlamıştı. Quinton'ın sevgilisi için seçtiği şeylerin detayları dikkatini çekmeye başlamış; kıskançlık bir anda içinde dolaşmaya başlamıştı.

Deirdre, babasına yazacağı mektubu iki kere gözden geçirmişti. Gözyaşları ilk ikisini mahvetmişti, üçüncüyü bitirmeyi başarmış mumla mektubu kapamıştı ama Liddell Kontu mührünü sıcak mumun üzerine basmamıştı.

Quinton'ın adını kullanmayacaktı. Unvanı yüzünden yatağına girmemişti ve teklifinin onu nasıl incittiğini anlamadığı için Quinton'a kızgındı.

Deirdre, iç çekerek ayağa kalktı ve kadınların olduğu odaya doğru yürümeye başladı. İçi kan ağlıyor olsa da dişlerini sıkı sıkı görevlilere elindeki mektubu uzattı. Askerler genç kadının kızgınlığını anladılarsa bile tepki vermemişler, sadece elinde ki mektubu almışlardı.

Evet mektubu vermişti...

Genç kadın ağlamayı kendine yasaklamıştı. Artık bir kız çocuğu değildi, kendi kararlarını veren ve sonuçlarına katlanmak zorunda olan bir kadındı. İç çekti ve dışarıda yeşermeye başlayan tarlalara doğru bakarak pencereye yaslandı. Dört ay gözünde büyümüşü ama bir o kadar da kısa bir zaman gibi gözüküyordu...

'Baban gelirse neler olacağını sana söylemiştim.'

Deirdre, beklemediği bu sesi işittiğinde bir anda yerinden fırladı ve dönüp Quinton'u gördü. Genç adamın elinde bir mektup vardı, kaşlarından biri de kalkıktı.

'Bu şekilde mi bana ne istediğini anlatacaksın Deirdre? Bundan daha cesaretli olduğunu sanıyordum. Benimle yüzleşmekten hiçbir zaman korkmadın.'

'Bu kadar katlanılmaz olma Quinton. Tutkunu ve sevgini ünvanından daha çok istediğimi hala anlayamadın mı?'

Quinton'ın yüzündeki ifade bir anda değişmişti. Artık genç adamın ne hissettiği yüzünden anlaşılmıyordu. Deirdre ellerini havaya kaldırdı.

'Hayır, anlamadım. Ama merakımı iyice yükselttiğini söyleyebilirim.'

'Benimle oynama Quinton. Hele bu konuda, asla.'

Cameron Lordu, parmakları arasında mektubu sallıyordu.

'Neye inanmamı istiyorsun? Babanın sana emir vermesini ve seni geri almasını kabul edip benimle evlenmemeni mi? Mary Ross ile olan geçmişimiz hakkında anlatılan hikâyeleri duymadın sanırım? Kendisi iyi de bir iş çıkarmış, tüm zarafetiyle ben ayaklarına kapanana kadar çevremde gezinmişti. İstesem benimle evlenirdi de, ancak Braunfield Kontu divana gelince işler değişti çünkü benden daha vasıflıydı ve annesi birden fahişe ruhlu kızını ona yönlendirdi.'

Genç kadın bu hikâyeyi biliyor; durumun o kadar acı olması Deirdre'nin sinirlerine hâkim olmasına yetiyordu.

'İkimizin evlenmesi gerektiğini hiçbir zaman söylemedim. Senin aşkına sahip olamadığımdan dolayı sevgili olmamızın da bir anlamı olmadığını belirttim. Bana kızacaksan doğru sebeplerden dolayı kız.'

Quinton, derince bir nefes alıp bir süre gözünü kapadı. Deirdre, ona doğru yürüyüp, elini yanağına doğru uzattı. Genç adamın gözleri aniden açılmış ve genç kadını bir an için mutlu etmişti. Cameron Lordu'nun gözleri ona sevgi dolu bakıyor, kalbinde hala bir kıvılcım olduğunu hissettiriyordu.

'Hadi yatağımıza geri dönelim ve en iyi olduğumuz şeyi yapalım.'

Deirdre hemen elini geri çekti. 'Bu hiçbir şeyi çözüm-
lemez.'

Quinton, Deirdre'nin elinden tutup sertleşmiş penisi-
ne doğru götürdü. Genç kadının içi bir anda tüm sebep-
lerini yok edecek şekilde alevlenmişti.

'Bu içimizde ki ateşi söndürecektir. Aramızda ki tut-
ku bilindik bir his değil. Bunu kolayca söyleyebilirim,
sen benim için farklısın, kadınımsın. Senden önce bir sürü
kadınla seviştim ama hiçbirine sevgilim demedim. Sen
benim sevgilimsin Deirdre. Bunun benim için başka hiç-
bir anlamı olamaz.'

'Bu aşk değil.' Deirdre elini bir hışımla çekmişti. Qu-
inton hırladı.

'Senin aşkın hazinemdir Deirdre. Bu görmezlikten
gelemeyeceğin bir hediye.'

Deirdre'nin gururu bunu kabul etmiyordu ve başını
iki yana salladı.

'Mektubumu yolla Quinton. Bana eve kadar eşlik
edecek adamlar lazım. Komşuların beni sana karşı daha
fazla kullanmasın. Sana diyecek başka sözüm yok. Ar-
kadaş sandığın asillerin sana ait olan şeyleri çalarak
senden yararlanmaya çalışmaları çok acınası bir durum.
Bunun bir parçası olamam.'

Quinton bir anda Deirdre'yi şaşırtacak şekilde gülmüştü.

'Tam bir kontes gibi konuşmaya başladın Deirdre.
Benim hayatımı anlama şeklin çok hoş. Bu yüzden bu
mektubu babana yollamayacağım.' Genç adam, Deird-
re'nin mektubu kapatmak için kullandığı mumun yandı-
ğı çalışma masasına doğru yürüdü. Mektubu aleve doğru
yaklaştırdı ucu yanmaya başlayınca kaldırdı ve çoğu ya-
nana kadar taş yere bıraktı.

‘Birbirimize ait olduğumuzu görebilmek için birbirimizle zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum.’

‘Aklın başında mı senin?’ Deirdre artık kendini tutamıyor ve bağırıyordu. ‘Elde ettiğin bir kadın hakkında bu kadar ısrarcı olmanı hiç anlamıyorum.’

Quinton, Deirdre’yi sinir edecek kadar kibirli bir şekilde gülümsüyordu.

‘Bende senin benim gibi bir Lord ile evlenmek istememeni anlamıyorum.’

‘Mektubu tekrar yaz Deirdre. Babana benimle evlenmek istediğini yazacaksın. Robert Chattan bu kapılardan benimle anlaşma yapmak için girecek. Seni benden almak için değil. Seninle işim bitmedi... Senin de benimle işin bitmedi. Kabul et...’

Quinton genç kadının tepkisini fark etmişti. Deirdre’yi başından tutup tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Öpüşü sert ama bir o kadar da tutkuluydu. Dudaklarını kemirmeye başlamadan bir duraksadı ve dilini ağzında gezdirmeye başladı, Deirdre artık zevkten inliyordu.

Tek başına geçirilen soğuk gece bir anda bir ay gibi gelmişti. Vücudunun istekleri artık gururunun önüne geçmişti. Deirdre genç adamın, talep ettiği her şeyi ona vererek, öptü.

‘Evet, baş belam, geçen seferden hatırlıyorsun dokunuşlarımdan nasıl zevk aldığını.’

Quinton, Deirdre’yi tüm vücudunu titretecek şekilde boynundan öptü. Göğüs uçları vücuduna değiyordu.

‘Daha fazlasını istiyorum.’

Göz göze gelebilmek için kafasını kaldırdı. ‘Bende.’

‘Bu yüzden burada benimle kalacaksın.’ onu okşarken gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı. ‘Açlığım-

dan seni nasıl kemireceğimi hissedeceksin, odama gele-
ne kadar da seni tatmin etmeyeceğim.'

Deirdre bu adamdan nefret ediyordu. 'Bunun olması
için daha çok beklersin.'

Quinton kapıda durup gülümsedi. 'O zaman seni nasıl
ikna edeceğim konusunda iyice bir düşünmem gereke-
cek, Deirdre Chattan.'

Deirdre kapı kapandığı an duvara yaslandı. Neredey-
se delice bir kahkaha onu kontrol altına alacaktı, susa-
bilmek için hemen eliyle ağzını kapadı. Odasına gitme-
yeceğine dair yemin etmek istiyordu.

Ama asıl gerçek şuydu ki o an kendisinden bile emin
değildi.

Deirdre yemeğe geç kalmamak için dikkat etti. Bütün
gün gözleri Quinton'u aramış ama genç adamı göreme-
mişti. Yakınlarında bir yer de olmadığını bildiği halde
ürperiyordu. Sesinin tonunu hatırlaması bile vücudunun
öyle bir tepki vermesine yetiyordu.

Genç kadın yemekte yanında oturmuyarak onu gıcık
edeceğini biliyor, ama yanına oturduğunda da neler yap-
abileceğini de çok iyi biliyordu. Quinton tam bir İskoçya-
lıydı. Yapacağı her hareketine karşı bir tepki alacağından
emindi. Yemeğe katılmaya karar vermişti çünkü masada
olacak her şeyin muziplik olacağını ve buna karşı durabi-
leceğini iyi biliyordu.

Deirdre, salona girdiğinde Quinton'ın önünde dona
kaldı, çünkü bir gün önce oturdukları sandalyeler do-
luydu. Onun yerine, Quinton çift kişilik bir koltuğun bir
ucunda oturuyordu. Şimdi yanında oturamayacak olma-
nın ve aralarında giydikleri kıyafetler dışında hiçbir şey
olmamasının vereceği hissiyattan uzak olmak, Deird-
re'yi deliye çeviriyordu.

Sıcaklığını ve teninin kokusunu hissedecekti.

Genç kadın gözlerini ondan kaçırmak için başını sallayıp yere bakarak yürümeye devam etti.

‘İyi akşamlar, sevgili Deirdre. Gün çok uzundu değil mi?’ Yanındaki boş yere eliyle vurarak Deirdre’yi yanına oturması için davet etti.

‘Bu akşam yemeğe katılamayacağımı söylemek ve şahsen özür dilemek için geldim. Görevlerim önemli.’

‘Tamam, o zaman, aklınızı kurcalayan şeyleri konuşabileceğimiz özel bir yere geçelim.’

Quinton bir anda elini şıklattı ve hizmetliler masanın üzerinde ki her şeyi almaya başladılar. Tuzağına düştüğünü anlayana kadar Quinton ayaklanmış ve Deirdre’ye elini uzatmıştı.

Ama yüzündeki meydan okur ifade elini tutmasına sebep olmuştu. Daha fazla düşünmeden başını yukarı kaldırdı ve elini avucunun içine koydu.

Bu adamdan korkmuyordu.

Odaya doğru yürürken parmaklarıyla Quinton’m elini iyice kavradı ve başparmağıyla yumuşak bileklerinin iç kısmını okşadı. Sinirden dişlerini sıkıyor ama bir yandan da karnında kelekler uçuşuyordu. Hizmetliler odayı terk etmeden önce tüm yemekleri masaya serip iki mum yakmışlardı.

Yanan mumlar Deirdre’yi derinden etkiliyor ama gerçek şuydu ki tüm oda ona bu hissi veriyordu. Yatağa bakmamaya çalışıyordu, ama daha önce orada yaptıkları aklına geldikçe yüzü kızarıyordu.

Bu anlara dair en çok istediği şey seviştikten sonra Quinton’m, onu yatakta kollarının arasında tutmasıydı. Genç adama doğru baktı.

‘Bu oda sen olmadığın zaman çok boş oluyor Deirdre.’

Deirdre güldü. Onu odaya getirmesi küstahça olması-
na rağmen çok iyi düşünülmüştü. Odanın ortasına doğru
yürüdü ve elit bir şekilde selam verdi.

‘Zaferini kabul ediyorum Quinton. En azından kendi
isteğimle odana beni getirebildin.’

Şeytanca bir bakış attı, genç adam o kadar oyuncuydu
ki bu onu daha da yakışıklılaştırıyordu. İskoçyalı Lord
bu yönünü hiç belli etmiyordu.

‘O zaman buraya gel ve bana ödülümü ver.’

Deirdre’nin düşüncelerinde bir şüphe oluştu ama Qu-
inton’ın istekli bakışlarını görmemezlikten gelemiyor-
du. Gözlerinde tam sadakat vardı.

‘Kazandığını düşündüğün ödül nedir peki?’ Sesi bo-
ğuk ve ihtiraslıydı.

‘Tabii ki bir öpücük. Bu tüm erkeklerin kadınlarından
beklediği bir şey değil mi?’

Yere doğru baktı, yanakları kızarmıştı. Taş yerde ayak
sesini duydu ve kafasını kaldırdı, Quinton aralarında ki
mesafeyi kapatıyordu. Bakışları o kadar çok büyüleyici,
tutku ve mutluluk doluydu ki, Deirdre yerinde kaldı. Bu
bakış onun güzel hissetmesini sağlıyordu. Hiçbir kelime
kendine bu kadar güvenmesini sağlamamıştı.

‘Öpücüğümü istiyorum sevgili Deirdre.’

Seçimler...

Yanına yaklaştı ve ellerini yüzüne doğru uzattı.

‘O zaman ödülünü alacaksın.’

Deirdre parmak ucuna kalkarken, Quinton da karşı-
lık verip genç kadının dudaklarını karşıladı. Tatlı bir his

aralarında uçuştı. Artık hiç bir şey umurlarında değildi.

Deirdre'nin midesinden gurultular gelmeye başladığında, Quinton güldü, parmakları hala saçlarının arasındaydı. Yatakta uzanırken yüzünü göğsüne dayamıştı. Öylece sarılırken midesinden çıkan seslere aldıramayacaktı.

Her şey olduğu gibi mükemmeldi.

Ama sevgilisi genç kadını da yanına alarak ayağa kalktı.

‘Çok öğün atlıyoruz. Ayrıca üstüne bir sabahlık lazım çünkü seni tekrar baştan çıkarmak için yemeğin bitmesini bekleyemeyeceğim.’

Dolabının kapağını açtı ve onaylayan gözlerle baktı. Deirdre dolaba doğru yürüdü ve onayladığının ne olduğunu merak etmişti.

‘Amber her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilir.’

Quinton gömleklerinin yanında duran ipek sabahlığı çıkararak Deirdre'nin omuzlarına koydu. Soğumuş kumaş tenine değdiğinde, genç kadın ürpermişti.

‘Senin kararın ama bence onu baş hizmetlilerinden biri yapmalısın.’ Deirdre tam konuşacaktı ki, Quinton parmağını kaldırıp dudaklarının üzerine koydu.

‘Benimle tartışma Deirdre. Bu gece değil. Yoksa açlıktan öleceksin çünkü neden burada kalmak istemediğini söyleyecek olursan seni susturmak için öpeceğim. Hizmetlilere ihtiyacın var, özellikle dedikoduların seni yıpratmasını engelleyecek, Cameron kadınlarına.’

Bu sözler kabul etmese de çok doğrudu. Kalede tek başına gezinmek bir sürü dedikoduya yol açacaktı.

Masadaki mumlar hala yanıyordu. Mum ışığı eşliğinde Quinton'ın arzusunu görebiliyordu. Bu oda Cameron

Lordu'nun kendi olacağı tek yerdi. Bunu çok iyi anlıyor, oda hayatı boyunca bir Lordun kızıydı ve bu ünvanın üzerindeki etkilerini çok iyi biliyordu.

Deirdre, yemeklerin durduğu masaya bakarken gözüne küçük bir ayrıntı çarpmıştı. Güldü ve hizmetlilerin Lordları için bıraktığı iskambil kâğıtlarına uzandı.

'Peki o zaman, bende senden benim ödülümü vermeni emrediyorum.'

Quinton, şeytanca bir bakışla gülümsedi. 'O zevk senindir, ama unutma ki bunun için biraz mücadele etmen lazım.'

Deirdre masaya oturup, elindeki kâğıtları ortadan ayırdı ve ustaca bir şekilde desteyi karıştırmaya başladı.

'Başka türlü olamazdı zaten Lord Cameron.'

Deirdre gözlerini açtığı anda neredeyse şafak vaktiydi. Quinton dudaklarına bir öpücük kondurdu.

'Bu kadar erkenden neden giyindin?' sesi yeni uyanmışlığın verdiği etkiyle pürüzlüydü, daha iyi görebilmek için gözlerini ovuşturdu.

Genç kadının sorusuna karşılık olarak sadece şeytanca bir gülüş almıştı. 'Birlikte bir hayata başlamaya karar verdiğimizize göre devamlı didişemeyiz sevgilim.'

'Seninle didişmiyorum ki.'

'Sende benim kadar inatçısın. Bunu fark edip, sana bağlanmamda ki en büyük sebeplerden birinin bana karşı çıkabildiğinin olduğunu kabul etmeliyim.'

Quinton kapıya doğru yürürken, Deirdre yatağa oturdu.

‘Quinton, konuşmamız lazım...’

‘Eğer böyle hissediyorsan Deirdre, sana kötü davrandığımı düşünüp benden kaçmaktan vazgeçmelisin. Güneş batarken gel, seni ikna etmek için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım. Ama o zamana kadar görevlerimle ilgilenmeliyim ve sana emanet ettiğim yerde kalmaya devam edeceğini umut ediyorum. Cameron’ların senin gibi bir kadına ihtiyacı var, senin gibi onurlu ve İskoçya da ki hayattan anlayan bir kadından çok şey öğrenebilirler. Benimle evlenme fikrini iyice düşünmen lazım, ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.’

Deirdre’ye doğru hızlıca bakan askerler ‘düğün’ kelimesini duymuşlardı. Kimse tek kelime etmese de Deirdre onların heyecanını hissedebiliyordu.

‘Ama benim sevgiye ihtiyacım var...’

Bir kaşını çattı ‘Güvenmediğim hiçbir kadını seve- mem. Bundan sonra adamlarım seni kapıda engelleme- yecekler.’ Deirdre’nin irkildiğini görebiliyordu. Ama kararı kesindi. ‘Aklımda ki şüphe beni durduramaz ama sende benim gibisin kadını, özgürlüğüne düşkünsün, bu yüzden sana özgürlüğünü bağlıyorum.’

Deirdre alt dudağını kemirirken bir yandan da Quinton’ın sunduklarını düşünüyordu. Bir hediyeden daha fazlasıydı, en çok istediği şeylerden biriydi.

Seçimler...

Deirdre bu adamın gözlerinde aşk görmek için acı çekiyordu. Bu isteği onu hiç terk etmeyecek olsa da artık kaybedecek vakti yoktu. Gün başlamıştı ve artık gerçek hayatla yüzleşmesi gerekiyordu.

Masanın üzerinde duran desteyi görünce bir an du-

raksadı. Bazıları hala eşit takımlar halindeydi, bazıları ise gecenin ihtişamıyla birlikte yere düşmüştü. Liddell Kontu esrarengiz bir adamdı ve hala onu çözemiyordu. Quinton ise, ona Drummdeer'da kalması ve bunu öğrenmesi için meydan okumuştı.

Deirdre düşüncelere dalmış dışarıyı izlerken bir anda duvarların içinde yankılanan çanları duyunca panik bedenini kaplamıştı.

‘Neler oluyor?’

Amber alt dudağını büküp ve pencereye doğru yürüdü. Batı cephesinde bir çalışma masasında çalışıyorlardı. Bir zamanlar bu odada Quinton'ın annesi tüm kadın hizmetlilerin sorunlarıyla ilgilenirdi. Şimdi uzun bir aradan sonra Drumdeer da böyle kararlar alabilen bir hanımın olması gerçekten hizmetlileri çok mutlu ediyordu. Deirdre ise karşısına gelen ve büyük aile problemlerine sebep verebilecek sorunlarla karşılaştıkça güveni azalıyordu. Kendinde bu konularda karar verecek kadar yeterli bilgiyi ve tecrübeyi bulamıyordu.

‘Birileri geliyor Leydi Deirdre, asilzadelerden biri. Bu yüzden çanlar çalıyor. Bir başka kuşatma olma olasılığı çok az. Ama arkalarından köyden bir grup insan gelmiyor.’

Deirdre ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, ancak yeteri kadar göremiyordu. Görüş alanı olmadığında mazgallara çıkıp kontrol etmeyi düşünse de bu hareketin doğru olmayacağına karar verdi...

Kadınların mazgallar üzerinde yeri yoktu.

Onun yerine alt kata inip bahçeye çıkmayı tercih etti. Kimin geldiğini görmek için birçok insan dışarı çıkmıştı. Amber sağ omzundan yanma süzüldü, Deirdre artık bu kadının varlığına alışmıştı. Amber ona hizmet etmekten daha fazlasını yapıyor; Deirdre'ye her şeyden koruyordu.

Amber gördüğü şey karşısında şok olmuş gibi duruyordu. Deirdre genç hizmetlinin tepkisini anlam veremiyordu.

‘O kim?’

‘Hımm, şey... Leydim... O... Braunfield Kontesi, Mary Ross.’

Deirdre’nin içi bir anda kesmişti. Genç kadın o an kalbinin durduğunda yemin edebilirdi. Mary Ross’un sıra sıra gelen askerlerini görünce aldığı nefesle kendini kapana kısılmış gibi hissetti. İskoç etekleri, mavi, yeşil gri kareliydi. Bu renkler Sinclair askerlerinininkiyle aynıydı. Lordları, Quinton’la hem maddi hem ünvan anlamında eşdeğer bir servete sahipti.

Deirdre bu kafilenin içinde Lord’un geldiğini görmemiş; gelenlerin arasındaki bayraklara iki kere bakıp ve sadece Mary Ross’un flamasını görebilmişti.

Bu kontesin Quinton’u tek başına ziyarete geldiğinin işaretiydi.

Deirdre’nin tekrar kalbi durdu, aklına Quinton’ın bu kadın hakkında söyledikleri gelmişti. Onu sevmişti. Kulaklarından duman çıkacağından emin olduğu bir kıskançlık hissetmeye başladı.

‘Yolda kaldığından ve sadece kalacak bir yer istediği için geldiğinden eminim.’

Tully öksürdü. Yaşlı kadın banyolardan gelmişti. ‘Ne derseniz deyin ama bu kadını burada görmek bizim için hayra alamet değil. Şeytan kadın. Bunu söylediğime de hayatta pişman olmam.’

Tully Deirdre’ye baktı. ‘Çok büyük sorunlar yaratacak görürsünüz.’

Kulenin ayağında bir anda Quinton belirdi. Kaptan-

ları Cameron duvarı gibi Lordlarına olan sadakatlarını göstererek arkasında duruyordu.

‘Ah Quinton, bu yakışıklı yüzünü görmeyeli uzun zaman oldu.’

Mary Ross ata binmemişti, onun yerine iki at arasında kurulan tahtın üzerindeki bir divandan inmişti. Divan kalın goblenle çevriliydi. Perdelerin arkasından kontes belirdi, kadınların özel odasından yeni inmiş gibi gözü-küyordu. Saçları mükemmel taranmış kıyafetleri özenle seçilmişti. Deirdre ömründe gördüğü en güzel kadınlardan birine bakıyordu. Zarafeti mükemmeldi, gözleri de yaz gününden kalma gökyüzü maviliğindeydi.

Bu kadınla kendini karşılaştırma hatasına düşmüş; kendisini çok sönük hissetmişti.

‘Size nasıl yardımcı olabilirim Leydi Braunfield?’

Mary Ross, Quinton’ın bu sıradan selamına cevap vermemiş; onun yerine yanına hızlıca koşup iki yanından öpmüştü. Deirdre en çok rahatsız edense kadının tavrı değil, kenara çekildiğinde Quinton yüzünde gördüğü gülümsemeydi.

Genç kadının çekip gitmesine neden olan da buydu. Midesi bulanmıştı ve orada bir saniye daha duramaya-cağını biliyordu.

‘Leydi Deirdre, nereye gidiyorsunuz?’ Amber arkasından hızlıca koştu.

‘Ben... Benim banyoya gitmem lazım.’

Deirdre sertçe döndü ve merdivenlerden aşağı koşarak banyoya doğru indi. En azından orada tek başına olacak ve ağladığını kimse duymayacaktı.

Ama ne kadar yalnız kalırsa kalsın kalbindeki sızıyı dindirecek hiçbir şey yapamıyordu. Bu duygu Mary

Ross ve Quinton'u yan yana görmektense, orada tek başına kalmanın daha kötü olduğunu anlayınca derinleşti.

Dur artık.

Genç kadın, Quinton'ın, ona güvendiği kadar genç adama güvenmesini emrediyor; kalbi ise Quinton'ın bir zamanlar Mary Ross'u sevdiğini açıkladığı gerçeğini yok sayamıyordu. Sakinleşmek için aldığı banyo, kıskançlık duygusunu bastırmıyordu.

Buna katlanamıyordu.

Banyo hizmetlileri işlerini sessizce yapsalar da genç kadının ağladığını fark etmişler ancak sadece aralarında hızlıca bakışmışlardı.

'Hemen ayağa kalk ve Quinton'ın yanındaki yerini al.'

Deirdre dönüp Tully ile bakıştı. Yaşlı kadın elinde ki havluyla Deirdre'nin gözlerinin içine bakıyordu. Genç kadın banyoda oyalanmış; saçları tarandıktan ve ateşin önünde kurutulduktan sonra orada yapabileceği başka bir şey kalmamıştı.

'Git ve yerini al dedim sana Leydi Deirdre, senden hoşlanmaya başladım ve o şeytan kadının lordumun odasında kalmasına göz yumamam.' Yaşlı kadına diğer hizmetlilerde eşlik etti. Tüm kadınlar Tully'nin arkasında ciddi bir şekilde duruyorlardı. Bu umut ettiği bir saygıydı ve bunu çok derinden hissedebiliyordu.

'Yukarı çık ve ona ne kadar asil olduğunu göster.

Cesareti var mıydı? Yoksa cesaret edemez miydi?

Deirdre'nin içi bir anda ürperdi. Quinton'ın Mary Ross için hazırlamış olduğu yatakta ağlamaktansa düşmanın gözüne yumruğu patlatmayı tercih edeceğini biliyordu.

Bir daha asla orada uyumayacaktı.

'Teşekkür ederim Tully, çok bilgesin.'

Görüş birliğini onaylayan bakışlar ve fısıltılar vardı ancak Deirdre bunların keyfini çıkarmadan oradan uzaklaşmalıydı. Merdivenleri çıktı ve bir gelin edasıyla karanlık koridorlarda süzüldü.

Kendi seçimleri sonucu âşık olduğu bu adamı, temsil etmek üzereydi. Belki çok saçma bir fikirdi ama bunu her hücreinde hissediyordu. Amber ve diğer kızlar tıpkı birer nedime gibi onu takip ettiler.

Ancak Quinton'ın odası boştu.

Uzun bir süre odanın içinde, nehrin gürleyen sesini dinleyerek ve onun gölgesini ararcasına dikildi.

'Bakın Leydim... Masanın üstünde'

Amber elleri heyecanla titreyerek masayı gösterdi. Tek mumun yanarak bırakıldığı masaya doğru yürürken Deirdre'nin kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Kont Liddell'in imzası ile mühürlenmiş katli bir mektup masanın üstünde duruyordu.

Üstünde onun adı yazılıydı.

Mektubu almak için uzandığında elleri titriyordu. Quinton için onu bir mektupla göndermek çok basit olurdu.

Çok basit, çünkü bırakıp gitmekte ısrarcı olan kişi Deirdre'ydi.

Mary Ross, Lord Douglas'ın ölüm haberini getirdi. Cenazesine mutlaka katılmalı ve oğlunun gerçek başarısını görmeliyim.

Dönüşümü bekleyeceğin umut ederek ayrılıyorum. Lütfen odamızda beni bekliyor ol. Yatağında uyuyor olmanın düşüncesi bile içimi ısıtacaktır.

Quinton

‘İşte... Her şey yolunda.’

Hizmetli kadın, Leydisinin omzunun üstünden mektubu okuduktan sonra büyük bir rahatlamayla mırıldanmaya başladı. Hemen öteki kızlara yatağı hazırlamaları için emir vermiş ve Deirdre'ye sorma gereği duymamıştı bile.

Cameron kadınlarından kazanmak istediği saygı da tam olarak buydu. Şimdi geriye sadece Lord'un kalbini kazanmak kalmıştı.

Archibald Douglas için dua etmek istememesi Deirdre'yi hiç rahatsız etmiyor aksine sadece Quinton'ın çabuk dönmesi için dua etmeye başlamak istiyordu. Evet. Orada olacaktı, Quinton'ın odasında.

‘Atı öldüreceksin.’

Coalan büyük riske giriyordu. Quinton, komutanına homurdandı, ancak adam durmayı reddediyordu. Yola lanet ederek devam etti. Restalrig'e daha yarım gün uzaklıkta yolları kalmış olsa da; kontun ailesinin gelmesini beklemek zorunda kalacaklardı.

Douglas Lordu'nun mührünün oğluna geçmesini izlemek, Quinton için çok önemli bir vazife olsa da vücudunun tüm hücreleri isyan ediyordu. Kuşku sırtında ki tüm kasları düğümlüyor, ama vazife sorumluluğu her zaman olduğu gibi kendi düşüncelerinin önüne geçiyordu.

Sadece Mary Ross bu özelliğinden bir kere sapmasına neden olmuştu. Drumdeer'e doğru baktı, odaklanmış olması gerektiği vazifesine ilgisini vermesini engelleyen bir kararsızlık vardı.

O an aklında sadece Deirdre'ye, kalbinin öldüğünü söylediği an ki yüz ifadesi vardı.

Quinton çok fazla yanılmıştı.

'Deirdre Chattan, Barunfield Kontesi sizi görmek istiyor.'

Amber'ın bir anda nefesi kesilmişti. Deirdre, iki Cameron kadını ile birlikte okuduğu evlilik anlaşmasından bir anda kafasını kaldırdı. İkisi de kontesin özel hizmetlisine doğru bakakalmışlardı. Mary Ross'un hizmetlisi küstahça burnunu havaya kaldırarak oda da pis bir koku varmışçasına sesli bir şekilde havayı kokladı.

'Leydimi bekletmeseniz iyi olur!'

Sesinde yadırganamayacak bir küçümseme seziliyordu ancak Deirdre kendini daha çok kadının kıyafetine bakarken yakaladı. Üstünde yakası gümüş boncuklarla kaplı ipek bir kaftan vardı. Altındaki elbise ise daha sadeydi ama başında gümüşten bir başlık bulunuyordu.

'İşlerimi bitireceğim zaman geleceğimi bildirebilirsin.'

Genç kadının yanında kadınlar bu tavra başlarıyla onay verirken, Ross'un hizmetlisi tekrar burnunu çekti.

‘Drumdeer kontesi olmadığınıza göre; sözünün burada hiçbir geçerliliği yok Deirdre Chattan.’

Amber ‘Lord öyle olduğunu söylemedi’ diye ısrar ediyordu.

Deirdre ayağa kalkıp, susması için Amber’ın omzuna elini koydu. Hizmetli kadın susmamış ancak çok kısık bir ses ile durumdan mutlu olmadığını belli etmişti.

‘Bana verilen vazifeleri yapıyorum ve cevabım değişmemiştir. Leydini klan için yapılması gerekenler bittikten sonra göreceğim.’

Hizmetli kadın gözlerini kısarak ‘Acele etsen iyi olur, Braunfield Kontesi senden daha iyi bir yerde ve senin gibiler tarafından bekletilmemelidir. Emirlerine zamanında uymak senin vazifen. ‘ diyerek tıslamıştı.

Amber heyecanla bir şey söylemeye yeltenirken, hizmetli küstahça odadan çıkıp gitti. Cameron kadınları kafalarını olumsuzca sallıyorlardı.

Bir tanesi Deirdre’ye dönmeden önce ‘Büyüklerine karşı hiç saygısı yok bu kadının, bu acı bir gerçek.’ diye söylendi. ‘Bu tür tavırlara karşı etkilenmediğini görmek beni mutlu etti.’

Bu övgü diğer kadın tarafından da onaylanmış; Amber da onaylayarak kafasını sallamıştı. Ancak Deirdre bütün bunlara rağmen midesinde başlayan ürkütücü histen kurtulamıyordu. Mary Ross bir Leydiydi. Birçok kişi hiç sorgulamadan o kadına saygı gösteriyordu.

‘Beni affedin Leydim ama o kadına sırf emirlerine cevap vermediğiniz için, Lord Cameron hakkında kötü konuşma hakkını veremezdim.’

Deirdre iki yaşlı kadına başını eğerek saygıyla selamladı. Bir tanesi parmağını ona doğru uzatmıştı.

‘Sen çok akıllı bir kızsın ve bu açıkça ortada. Lordumuz, tüm bu soylu lordlarının toplanacağı divanda kendi itibarını düşünmeli. Kesinlikle bu yüzden seni buraya yerleştirdi, Cameron diyarının işlerini denetleyebilmen için.’

Deirdre hiç bir şey demeden odadan çıktı.

‘O kötü kadının söylediği hiçbir şeyi yapmamalısın.’

‘Lordunuz onu buraya kabul etti. Daha fazlasını yapmamam.’

Amber güldü. ‘Lordumuz bunu yapmış olabilir ancak Drumdeer’ın hanımı olabileceğini Mary’e hiç söylememişti. Bu onuru sana layık gördü.’

Ama Quinton onun için hazırlamıştı...

Deirdre zorla yutkundu. Quinton’u en derinden yaralayan kadının önünde çömelmeyi reddediyordu. Mary Ross tam bir fahişeydi, tıpkı su kenarında kendi zevkleri için para alan her kadın gibi. Güzelliğini, çok sevdiği ünvan için satmıştı.

Deirdre’ye göre aşk daha önemliydi. Quinton’ın aşkına sahip olmayı çok arzuluyordu. Büyük aşkının kalbine bir bıçak saplayan Mary Ross’a ancak acıyabilirdi.

Amber kapıyı çalmak için Mary Ross’un kapısına yaklaştığında askerleri genç kadına geçit vermediler. Amber ellerini beline koydu.

‘Kontesiniz, sorumlulukları olmasına rağmen Leydimi emrettiler.’

Uşak başını sallayarak kapıdan uzaklaştı ve geçmesine izin verdi. Amber kapıyı çalmak için bir adım yaklaştığında, aynı uşak bir süre bekledikten sonra kapıyı aç-

mişti. Mary Ross'a kimin geldiğini söylemeden burnunu çekerek havaya dikti.

'Sen de mi geliyorsun?'

'Leydi Deirdre ile her yere giderim.' Amber iyice öfkelenmişti.

Hizmetlilerden biri şekilli kaşını kaldırarak 'Leydim özel konuşmalarının başkaları, özellikle de güvenmediği kişiler tarafından dinlenilmesine izin vermez.'

Amber güldü. 'Ah demek leydiniz sizlere güvenmiyor...'

Hizmetli derin bir nefes almıştı. 'Seni küçük köylü.' Elini havada sallayarak. 'Seni buradan çıkarttırmadan çık git buradan.' diye bağırdı.

Kapı görevlisi Amber'a bakmış, ancak Deirdre Cameron kızı ve adamın arasında girerek Amber'e bir şey olmasını engellemişti. Amber elini uzatıp Deirdre'nin bileğini kavradı.

'Benimle gelin Leydim. Orada durmamalısınız. Bu Lord'un hoşuna gitmeyecektir. Özellikle tek başınıza kalacağınız bir ortamda.'

Deirdre Amber'a baktı. 'Mary Ross'dan korkmuyorum Amber. Ne istediğini anlayıp hemen aşağıya yanınıza geleceğim. Sinclair'lerin Cameron ve Chattan'ların kızlarına terbiye öğretmediğini sanmalarını istemem.'

Amber yatışmış gibi durmuyordu. Suratını asmıştı, ama Deirdre yavaşça elini genç kadının avucunun içinden çekti.

'Ayrıca, Leydi Barunfield 'ın emirlerinin korkulacak bir şey olduğunu düşünmeni kabul etmiyorum Amber.'

Amber gülümsüyor ve muzipçe leydi kelimesinin üzerine bastıra bastıra konuşuyordu. 'Nasıl isterseniz Leydi Deirdre.'

Mary Ross odanın öteki ucundan 'Alice, aklını kaybettin herhalde?' diye seslendi. 'Yüksek sestен hazzetmediğimi çok iyi biliyorsun.'

Hizmetli bir anda ipek kadifesiyle sesin geldiği yere doğru döndü. 'Beni affedin Leydim. Cameron kızı, hanımını takip ederek odaya girmek için çok ısrarcıydı.'

'Quinton'ın hanımı demek istiyorsun galiba, başka bir şey olabileceğinden değil. Deirdre Chattan kendine başka fahişelik yapacak bir adam bulmuş tam bir kepa-ze.' Mary Ross sanki Deirdre odada yokmuşçasına konuşuyordu. Deirdre, Braunfield Kontesi sabırsızlıkla izliyordu. Genç kadın kibirli kadına nezaket göstermemek için sadece başını eğdi.

Mary Ross kaşlarını çatmıştı. 'Hoşnutsuzluğumu teşvik edecek kadar aptalsın.'

Deirdre başı dik bir şekilde ona doğru yürüyordu. 'Kendi isteğini gerçekleştirmek için bu kadar talepte bulunmanın büyük bir küstahlık olduğunu düşünüyorum. Burası İskoçya, yüce divan değil.'

Kontes gülümseyerek onu şaşırttı. Bir anda yüzü aydınlanmış gibiydi, ta ki Deirdre gözünün içine bakana kadar. Bu gözler muhteşem mavi tonu dışında, Mary'nin ne kadar bencil olduğunu yansıtıyorlardı.

'Nerede olduğumu biliyorum Deirdre Chattan.' Mary Ross ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başlamıştı. 'Quinton'ın benim için hazırladığı karargâhtayım.' Odanın içindeki güzellikleri incelerken çok rahat gözüküyordu. Dönüp dolaştıktan sonra Deirdre'nin durduğu noktaya geri geldi. Mary bir anda kollarını açabildiği kadar açmıştı 'Bu odada ki her şey tek bir amaçla buraya getirildi, beni mutlu etmek için.'

Genç kadın ağzını tutamıyordu. 'Quinton'a da söyle-

diğim gibi. Şahsen, başka biri ile evlendiğin için aptalın teki olduğunu düşünüyorum.'

Mary alaylı bir şekilde 'Senin fikrini soran olmamıştı' diyerek cevap verdi. Senden hiçbir şekilde tavsiye almam. Aptal olan sensin, Quinton ile yapacağınız düğünden önce bacaklarını ona açmayı ihmal etmemişsin. Ne kadar ilginçtir ki iki sevgilinden de sana miras kalan hiçbir şey olmamış. Belki de sadece karnında büyüyen o piç hariç.'

Deirdre elleriyle karnını kapatırken birden tüm hizmetliler genç kadına bakmışlardı. Bir anda karnında bir çocuk taşıyıp taşımadığı kuşkusuna kapılmış; aklından, Quinton'ın yatağını paylaştığı günün sabahından beri böyle bir şey geçirmemişti. 'Sen ne diyorsun?'. Deirdre, karnını hissetmemeye çalışıyordu, ama bir yandan da en son ne zaman kanaması olduğunu hatırlayamıyor, iş içinden çıkılmaz hale geliyordu.

Mary masaya doğru yürüdü ve eline birkaç mektup aldı. 'Gower Sinclair ile Quinton'dan daha vasıflı olduğu için evlenmiş olabilirim ancak Quinton'ın yaptıklarını hep takip ettim çünkü o her zaman en çok istediğim kişiydi. Quinton benim için asla peşini bırakmadığım bir tutku... Asla bırakmayacağım. Çok güvendiğim bir kaynak Strome'da kanaman olmadığını söyledi.'

Mary yine alay ederek mektubu en altta koyarak okumaya devam etti. 'Ah... ve yine başka bir kaynaksız buraya da kanaman olmadığını söylüyor. Ne buraya gelmeden, ne de sonrasında. Yani...'

Mary mektupları bir kenara koydu. 'Quinton'ın piçini taşıyorsun.' Ses tonu tehditkârdı. 'İlk çocuk başlarda göstermez ama belin kalınlaşmış ve göğüslerin daha dik. İlkbaharın başında geldiğine göre, şimdi dört aylık hamile olman gerekir. Beni bilmediğin konusunda kandır-

maya çalışacak kadar aptal olma. Quinton seninle başka hangi nedenle evlenmek istiyor olsun ki?’

Mary’nin sözlerini artık öfke kaplıyordu. Öfke dolu bakışlar atarken yüzü kızarmıştı. Tüm hizmetlileri Mary Ross’un arkasında sıraya girip ve Deirdre’ye doğru öfkeli bakışlar atmaya başlamışlardı.

‘Quinton’ın bir erkek çocuğa sahip olması lazım ve o çocuğu Cameron Lordu’na verecek kişi benim, sen değilsin.’

Deirdre şaşkınlığını bastırdı. Hamile olma ihtimali vardı ve aylık kanamalarını takip etmiyor olması utanç vericiydi. Ama bir anda bu olasılık karnında taşıdığı canı koruma içgüdüsünü ortaya çıkarmıştı.

‘Başka bir adamla evlisin Mary Ross, bu sözlerin çok günahkâr.’

Mary’nin bir anda ifadesi değişti. Deirdre genç kadının yüzünde ki soğuk, bencil, ihanet dolu ifadeyi görebiliyordu.

‘Gerçekten çok üzücü, ama Gower geçen hafta öldü. Yaşlıydı ve kalbi dayanamadı.’

Yani anlayacağın, Quinton Cameron ile ben evleneceğim. Başka gelinle anlaşma yapmadan neden bu kadar uzun zaman ortadan kayboldu sanıyorsun. ‘Mary çok yumuşak ve tehditkâr bir şekilde gülüyordu. ‘Sebebi gayet açık bir şekilde ortada. O hep beni bekledi.’

‘İşte buna inanmıyorum.’ Deirdre, karnının içinde büyüyen kıymetli varlığı korumak için parmaklarını üstünde örülmüş bir kalkan gibi tutuyordu.

Mary birden öfkelenildi. ‘İnanmak mı? Ah evet, geçmişte bir sürü erkeğe inandın da eline ne geçti?’ Mary tekrar mektuplara uzandı ve bir tane seçene kadar karıştırdı. ‘Rahibe olarak görev yapan bir Sinclair kızına göre

utanç içinde dönmüşsün, sevgilin Melor Douglas nasıl bir fahişe olduğunu açıklamış.’

Mary mektubu masaya fırlattı. ‘Ama tamamen kötü niyetli değilim.’ Eline başka bir mektup aldı. ‘Quinton’un tohumlarının içinde büyümemesi için elinden geleni yaptığını da biliyorum. Erkekler, kadınların bebeklerini taşıma konusunda zorlayıcı ve çok bencil olabiliyorlar. Kendi soyadlarını vermeyecekleri bebekler için bile.’ Mektuptan başını kaldırdı ve büyük bir sevinçle gülümsedi. ‘Endişelenme. Bu beladan kurtulman için sana yardım edeceğim.’

‘O bir bebek...’

‘O bir piç kurusu.’ Mary ısrarcıydı. Parmaklarını şıklattı, hizmetlilerden biri elinde içinden buharlar yükselen bir bardak ile geliyordu.

‘Bunu iç, bu gece ondan kurtulmuş olursun. Daha dört ayı geçirmemiştir o yüzden saklaması zor olmayacaktır.’

‘Hayır!’

Deirdre tek kelimeyle itiraz edip sunulan bardaktan uzaklaştı. Hissettiği öfke ve karşısındaki kadını boğma hissi ile elleri karnının üzerine iyice yayıldı.

‘Daha oluşmamış bir bebek için bir şeyler istemiş olabilirim ama yaşayan bir bebeğin katili olamam.’

‘Bir piç doğuracağın anlamına gelse bile mi?’ Mary yaklaştı. ‘Yemin ederim ki o varlığı çatımın altında tutmam. Quinton döndüğü an senin yaşadığını bile hatırlamayacak. Bunu bil.’

Deirdre başını kaldırarak meydan okudu. ‘İstediğin kadar dene ama kaybedeceksin.’

Mary hizmetlileri ile birlikte kahkaha atmaya başla-

mıştı. 'Asla kaybetmem. Erkekler benim güzelliğimden her zaman sersemlemişlerdir.' Gözlerini iyice açtı. 'Seni temin ederim ki, bu özelliğimi kullanmayı iyi bilirim. Quinton'ı daha öncede büyüm altına aldım ve şimdi bir adamı elimde tutmak için daha da tecrübeliyim. Onun ilgisini çekmek çok basit olacaktır.'

Mary'nin kadınları gözlerini bilmiş bir şekilde kısarak güldü. 'Dediğimi yap, kraliçenin olduğu yere götürüleceğinden emin olabilirsin ama burada kalır karnımı büyütürsen yemin ederim ki senden ve o piç kurusundan intikamını alırım.'

Deirdre öfkелendi. 'Midemi bulandırıyorusun.' Genç kadın arkasını dönüp odadan çıkmak için arkasını dönerken bir anda başına bıçak saplanmışçasına bir ağrı girmişti. Deirdre kararan odada dizlerinin üzerine düştü.

'Alice... hemen arkasına geç ve uyanmadan ağzını bağla...'

Deirdre acıyla inleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

'Çabuk olun dedim, bağırmadan onu buradan çıkarmak için tekrar vurun hemen.'

Mary sakın bir ses tonuyla emirler yağdırıyordu. Deirdre sadece emirleri yerine getirmek için koşuşturan hizmetlilerin kaftanlarının eteklerinin çıkardığı sesi duyabiliyordu. Bir anda kendine geldi ve Alice bir kere daha vurmadan yerde yuvarlanarak kadının bacaklarına çarptı. Uzun ateş odunu Deirdre'nin hareketlenmesiyle yere düştü. Alice, Deirdre'ye takılıp tepe taklak odanın ortasında serili duran İran halısının üzerine düşmüştü. Deirdre yerde yuvarlanarak arkasında bağlı olan ellerini açmak için mücadele etti.

'Aklını mı kaçırdın Mary Ross?'

Deirdre tekrar yerde yuvarlanarak ellerini çözmeye

çalışıyordu. Narin olmasına rağmen ipek bir şal bileklerini iyice tutacak şekilde düğümlenmişti.

Mary 'Çok kararlıyım...' diye öfkelen-di. 'Çok cahil-sin, Quinton'ın oğlunu doğurmana izin vereceğime ölü-rüm daha iyi.'

Deirdre'nin kafasına doğru, odun taşımak için kulla-nılan demir kancayı fırlattı. Hala ellerini çözmekle uğ-raşan Deirdre eğildi. Bütün kadınlar onu bir daire içine almışlar öfke yerini korkuya bırakmıştı. Kadınlar beş kişiydi, o ise tek başınaydı.

Odanın dışından bir ses yükseldi 'Beni içeri alın!'

Amber'in sesi kapı altından odaya ulaştığında Mary bir anda durdu. Hizmetlilerine doğru parmaklarını şık-lattı.

'Çabuk olun aptallar...!'

Biri Deirdre'nin kolundan tutmuş, Alice odunu kaldı-rarak tam kafasına vuracakken Deirdre dizlerinin üzeri-ne çöküp yere yuvarlanmıştı.

Deirdre ayaklanıp Mary'nin üzerine doğru yürüdü-ğünde, Leydi herkesi şaşırtacak bir hareket yapıp genç kadının yüzüne doğru elini salladı.

Deirdre bir anda sarsıldı ama atik davranarak Mary'nin saçına iyice tutundu ve kafasını kendininkine doğru çekti. Tüm hizmetliler dona kaldılar, Leydilerine vurmak istemiyorlardı.

'Bana gelecek en ufak darbe senin de kafatasının or-tadan ayrılmasına neden olur' diye Mary'nin kulağına fısıldadı.

Leydi birden çılgılık atmaya başlamıştı. O kadar yük-sek sesle bağırdı ki aşağı bahçeden sesi duyulabilirdi ve koridor yardımına yetişecek adamlarla doluydu. Kapı

Sinclair hizmetlileri tarafından aniden açıldı ama içeri ilk giren kişi Amber oldu.

Deirdre, Mary'i iğrenerek bırakırken, Leydi'nin çılgınlıkları odayı dolduruyordu.

'Beni öldürmeye kalkıştı, o bir manyak! Beni öldürmeden onu çabuk zindana atın!'

Sinclair hizmetlileri Deirdre'ye doğru intikam dolu bakışlarla döndü. Amber koşarak adamların ve Deirdre'nin arasına girip, genç kadını korumaya çalışıyordu.

'Yalan söylüyor!' diye bağırdı Amber. 'Her şeyi aşığıdaki odadan duydum. Mary Ross Leydi Deirdre'yi öldürmeye çalıştı ve karnında ki bebek, Lord Cameron'ının çocuğu.'

Oda bir anda küfür ve bağrışların yükseldiği bir yer halini almıştı. Sinclair hizmetlileri Cameron gerçeği ile yüzleşmeye çalışırken, Amber da Deirdre'yi odanın taş duvarına yapıştırdı.

'Durun.... Herkes bir dursun....'

O kadar kavga dövüş arasında Deirdre'nin sesini duyan olmadı, herkes kavga ederken dehşet bakışlarla olanları izliyor; Quinton'ın burada olması için dua ediyordu. Kimse yoktu... Kimse...

Sekiz

‘DURUN!’

O tek kelimeyi söyleyen kişinin itibarı bir anda odadaki herkesin susmasına neden olmuştu.

Deirdre’yi bir anda bir huzur kaplamıştı.

Quinton yanında Sinclair kıyafeti giyen bir genç ile kapıda duruyordu. Şapkasında yukarı doğru bakan üç tane tüy ve tüm Sinclair hizmetlilerinin silahlarını bırakmasına neden olmuştu.

‘Sevgili üvey annem... Neler oluyor?’ diye sordu Sinclair lordu. Mary Ross’u Drumdeer’e götüren tüm hizmetliler baka kaldılar ve Lordları bir adım öne gelecek Mary’nin yüzüne tokat attı.

‘Babamı öldürdün ve bu cinayetin hesabını vereceksin!’

Mary gözle görülecek şekilde titredi. ‘Beni suçlayacak kanıtın yok, görgü tanığın yok.’

Sinclair Lordu öfke kusuyordu. ‘Tek ajanı olanın sen

mi olduğunu sanıyorsun? Yıllarca seni izlettiriyorum ve inan bana yanında yatarken babamı boğarak öldürdüğünü gördüğüne yemin edecek tanıgım var. Yola o kadar çabuk çıkmasaydın, seni Sinclair topraklarına gelmeden öldürtürdüm. Ama şimdi elimdesin ve şükret ki seni astırmadan önce sana bir rahip temin edeceğim. Babama verdiğinden daha fazlası.'

Quinton, Mary Ross ve Sinclair Lordunun arasına girdi. Mary'nin yüzü Quinton'ını görünce canlanmıştı. Sıcacık bir şekilde gülümsedi. 'Quinton, sevgilim... bana yardım etmelisin... Neler çektiğimi görüyor musun? Cyric babasının ona vermediği sevgisinden dolayı beni hep kışkandı. Beni ondan korumalısın, beni burada yanında tut. Babam beni Gower Sinclair ile zorla evlendirdi. Ben hep seni istedim.'

Quinton, Mary'nin gözlerinin içine baktığı sırada, Deirdre'nin bir anda kalbi donmuştu. Mary titreyerek kollarını uzattı. Quinton genç kadının kollarını tutup, geri itti.

'Seni kendi ellerimle öldürmeyi tercih ederim. Buraya ellerinde bir adamın kanı varken ne cüretle gelirsin?'

'Beni seviyorsun...' Mary Ross'un sesi hayali bir fısıltı gibiydi. Aniden Mary'nin yüzü kızararak 'Hepsi onun suçu!' diye Deirdre'ye döndü.

Mary intikam dolu gözlerle genç kadına bakıyordu. 'Seni Chattan fahişesi! Benim yerimi asla alamazsın!'

Mary ona doğru yöneldi, Deirdre'nin arkasında ki taş duvar kaçmasını engelliyordu. Delirmiş olan Leydi, kolumdan sakladığı bıçağı çekmiş, Deirdre ise kendini korumak için kollarını kaldırmıştı.

Deirdre hiç bir şey hissetmemişti. Yumuşak bir ses duyuldu, normal koşullara göre çok narin bir sestti. Vü-

çuduna saplanan bıçak bir sızıya bile sebep olmamıştı. Deirdre çevresine bakındı ve güzel kadının masmavi gözlerinin içine bakarken, onun ölmüş olduğunun farkına varınca kanı dondu. Quinton'un Mary'nin göğsünden çıkardığı kılıcı yere fırlatırken; Deirdre hala bir şey diyemiyordu. Mary'nin elbisesi kan içindeydi ve yere yığılmadan yüzünde bir gülümseme belirmişti.

'Senden özür dilemeyi çok isterdim Cyric, ama bu samimiyetsizlik olur.' Quinton kılıcını sapladığı yerden çıkardı ve üstünde ki kanı Mary'nin yerdeki cesedine sildi.

'Beni Sinclair topraklarına kadar dinlemek zorunda kalacağım sızlanmalardan kurtardın.' diyerek başını salladı Cyric. Genç adamın gözünde ki nefret yok olmamıştı. Mary Ross'u Drumdeer'e kadar eşlik eden Sinclair hizmetlilere baktı.

'Babamı öldürdü ve bu kadınlarda, ona yardım ettiler' diyerek Mary'nin hizmetlilerini işaret etti.

Tüm gözler Mary'nin kadınlarına döndü. Hepsi dip dibe duruyordu, Alice'in elinde hala Deirdre'ye vurduğu uzun odun parçası vardı. Gözleri büyüdü ve aniden odun parçasına baktı. Yumuşak bir şekilde yere bıraktı.

'Beni zorladı... onsuz ben bir hiçim,' diye mırıldandı Alice. Başkası hizmetliyi susturmaya çalıştı ama Alice devam ediyordu. 'Ona yardım etmezsek beni kovmakla tehdit etti. Yapmak zorundaydım, babam beni asla geri almaz!'

'Çıkarın bunları buradan!' diye inledi Quinton.

'Hayır, beni çıkarın bu odadan!' Deirdre başkası yerinden kımıldamadan Quinton'a bağırdı. 'Buraya bir saniye daha katlanamam.'

Deirdre saygısızca bir ses tonuyla bağırdıysa da umurunda değildi. Nefes alamıyordu, Quinton cevap vermeden kapıya doğru ilerledi. Takılmadan koşabilmek için eteklerini eline aldı ve oda dolu insanın arasından eğilerek koştu. Quinton cüssesinden dolayı Deirdre'nin peşinden hızlıca gidemedi. Genç kadın daha iki kat merdiven inmişti ki arkasında Quinton'ın geldiğini anladı.

'Temiz havaya ihtiyacım var Quinton.'

Genç adam, eliyle Deirdre'nin kolunu kavrayıp kendisine doğru çekti. 'Sadece biraz daha yavaş koşmanı istiyorum kadını. Merdivenlerden yuvarlanıp da o kaltağın istediği gibi boynun kırılmasını istemem.'

Deirdre, genç adamın gözünde ki kontrol edilemez duyguyu görünce, titredi. Quinton gözünde büyük bir arzuyla, yanağını okşadı.

'Seni seviyorum.'

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama Deirdre sakin kalmaya çalışıyordu.

'Öyle demek zorunda değilsin. Bana karşı dürüst olmanı tercih ederim Quinton. Seni terk etmeyeceğim, seni seviyorum ve sana arkamı dönemem.'

Quinton, öfkelenerek Deirdre'yi kollarının arasına aldı ama vücudu titriyordu.

'Yemin ederim ki seni seviyorum ve en büyük aptal benim.'" Sesi titriyordu. Deirdre'de ağlamamak için kendini zor tutarken dona kaldı. İçinde ki umut ışığı o kadar parlaktı ki kendini tutabilmek imkânsızdı.

'Tanrı'ya yemin ederim ki dizlerimin üzerine çöküp ayaklarına kapanıp, sahip olabileceklerini hiç düşünmeden bana sunacağın aşkı istedim.'

‘Seni gerçekten seviyorum Quinton, ama erkekler arasında sevmek diye bir şey olmadığını da biliyorum.’ Sesi titriyordu ama gözlerini kaçırmadan sakinliğini korudu. Nasıl biri olduğunu görmesini istiyordu.

Genç adam elini Deirdre’nin yüzünde gezdirerek ‘Seni seviyorum’ dedi. Bu sefer kelimeler tane tane ve apaçıktı. ‘Yemin ederim ki aklım karışık ve bunu beni huzursuz ediyor ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Sen benim öteki yarımısın Deirdre ve şairlerin ‘ruh eşim’ den anlatmaya çalıştıklarını sonunda anladım.’

Deirdre, gülümsedi, o kadar mutluydu ki başka bir şey yapamıyordu. ‘Sanırım bir bebek taşıyorum.’

Quinton’ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu genç adamın gözünde birden bir ışık belirdi.

‘Evleniyoruz.’

Kibirli ve emredici, bu ses tonunu çok iyi tanıyordu. Onu sevdiği gerçeğini değiştirmese de bu adamı hala rahatsız edici buluyordu.

‘Bu benim seçeneğim ve o bir soru değildi. Sakın burada durup her istediğini yapacağımı sanma Quinton Cameron.’

Quinton, gözlerini çevirerek Galce bir şeyler mırıldandı Deirdre bunların nazik sözcükler olmadığını farkındaydı. ‘Evleneceksin, başımın belası. Herkesin üzerine yemin ederim ki hasat zamanı geçmeden evlenmiş olacağız.’

Deirdre, ellerini bellerine koydu, tartışmaya rağmen huzur doluydu. Ancak Amber ve birkaç adam hemen arkalarından yetişti. Bu yüzden karşılığı söz veren bir bakış olan bir bakış atmakla yetinmek zorunda kalmıştı. Genç kadın bir anda inanılmaz derecede mutlu oldu.

Üzerinde değişik bir duygu vardı ve bu duygunun karşısında bakıştığı adamdan geldiğini çok iyi biliyordu.

Ama ona gülümsemedi. Sonuç olarak ona hep baş belası diyen oydu.

Deirdre'nin karnı git gide büyüyordu.

Genç kadın yatakta uzanmış, yanı başında yatan Quinton'ın koluna yaslanmış bir şekilde karnındaki bebeklerini seviyorlardı.

'Nasıl bilemezsin?'

Genç kadın biraz kızgınlıkla Quinton'ın omzuna vurdu. 'Daha önce hiç hamile kalmadım.'

'Kadınların ilk birkaç ay mide bulantısı geçirdiğini sanıyordum.'

'Hapis olmanın verdiği stresten zannediyordum. Midedem bulanıyordu ama hep görmemezlikten geldim.'

'Evleneceğiz Deirdre.'

'Hala evlenme teklifinde bulunmadın.'

'Ben bir kontum hanımefendi ve ayrıca da Cameron Lorduyum.'

'Bende sana daha önceden söyledim Quinton Cameron ve başka her neysen, ben bir fahişe değilim ve benden sakın böyle beklentiler içine girmemi bekleme.'

'Haklısın, sen benim sevgilimsin ve bunu sonuna kadar seviyorum. Yarın tekrar denemek için yeni bir gün olabilir sanırım, ama bir dahakine kazanmayı düşünüyorum.'

Ertesi sabah alt kata indiğinde karşısında Cyric Sinclair duruyordu. Orada onu beklediği her halinden belliydi çünkü Quinton ondan önce odadan ayrılmıştı.

Sinclair Lordu merdiven dibinde bekliyordu, Deirdre yaklaştığında eğilerek lordu selamladı.

‘Özür dilerim Lord Sinclair, burada beni beklediğini zi bilmiyordum.’

‘Daha yeni şafak vakti oldu, Leydi Deirdre. Özür dilemenize gerek yok asıl ben sizden özür dilemeye geldim. Adamlarım Mary Ross’un, Sinclair kalesinden uzaklaşmasına izin vermemeliydi. Ona hiçbir zaman güvenmedim.’

‘Bu kadar kötü bir şey yapacağını bilemezsiniz.’

Cyric Sinclair’in ifadesi bir anda sertleşti. Koyu gözlere ama açık bir tene sahipti. Mary’nin arkasından çabucak geldiğini kanıtlayan bir sakal traşı vardı.

‘Şeytanca şeyler yapabileceğini biliyordum ama babam lorttu ve karısı açık bir şekilde suçlayamazdım. Şu an ki mevkiimi kanıtlamak bana hiçbir mutluluk vermiyor inanın.’

‘Anlıyorum.’

Genç adam gitmeden başını eğip çekip gitmişti.

‘Çok sinirli gözüküyordu Leydi Deirdre,’ diye mırıldandı Amber, Deirdre’nin yanma gelince.

‘Evet, kendisine öfkeli.’

Azıcık endişelenmişti ama başka adamlarla kafa yoramayacak kadar çok mutluydu. Amber’a gülümsedi.

‘Ne zaman evleniyorsunuz Leydi Deirdre?’

Deirdre kaşlarını çatı. ‘Bana teklif etmeden asla evlenmeyeceğim.’

Amber yanlarına yaklaşan kızlarla birlikte şaşkınlık içindeydi. Deirdre büyük bir güvenle başını kaldırdı.

‘Ama o bir lord.’

‘Benim lordum değil. O benim sevgilim ve bir sevgili ne istiyorsa onu sormalı.’

Amber hala şaşkındı ama Deirdre gülüyordu.

Onu seviyordu.

Arzuladığı her şey elindeydi artık. Kadınların yüzlerinde ki şaşkınlığa baktı. ‘Haydi, gidelim Amber. Önümüzde koskoca bir gün var, lordunla güneş battıktan sonra ilgileneceğim. onu karmaşa ile sıkmamı istemezsin herhalde?’

Kahkahalar havada uçuşuyordu.

Bir hafta sonra çalışma odasında ki camdan dışarı bakarken arkasından iki güçlü kolun belini kavradığını hissetti. Quinton’ın olduğunu biliyordu. Genç adam ellerini karnının üzerine nazikçe yerleştirirken boynunu öptü.

‘Hayal mi kuruyorsun?’”

Deirdre belki bir öpücük kondurulur diye boynunu bükte. “Düşüncelere daldım... Sevgilim... “

‘Sevgilimden daha fazlası olmanı istiyorum Deirdre. Kalbimin neden öldüğünü anladım, kendi çıkarları için beni kullanan kadınların gözlerinin içine bakıyordum. Benim kalbim değil, onların kalpleri ile doluymuş.’

‘Seni seviyorum, Quinton ve sırf sen olduğun için seviyorum.’

‘Peki ya Lord Cameron’ı ?’

‘Ona karşı sabırlı olmayı öğreniyorum.’

Quinton başını yukarı doğru odanın içinde eko yapacak şekilde kaldırarak kahkaha attı.

‘Bunu söylemen beni çok rahatlattı, gerçekten.’

Duvar da ki çanlar çalmaya başlamıştı. Deirdre kimin geldiğine bakmak için uzanırken, Quinton yerinden kımıldamadı.

‘Kim geldi?’

Quinton, Deirdre’yi kendine doğru çevirerek dudaklarını sertçe öptü. Masmavi gözleri aşk doluydu, ama gülüşünde karşı konulmaz bir zafer vardı.

‘Baban geldi başımın belası.’ Deirdre’nin karşı çıkışlarını yok edecek güçlükte onu öptü ve aklında ki tüm kuşkuları yok etti ve kendi zaferinden dolayı gururluydu.

‘Düğünümüz olacak ve sen de bunu kabul edeceksin.’

‘Seni aşağılık yaratık. Babamı buraya getirmeye hakkın yoktu.’

Hâlâ gülerken bir adım geri çekildi ama bir kaşı havadaydı. ‘Kabul et baş belası. Biz kutsandık. Biliyor musun en çok gururlu olmanı seviyorum. Babanın emri ile benimle evleneceğin bu gerçeği değiştirmez. Gerçek bu.’

Deirdre’nin sinirleri, içi mutluluk dolsa bile gerilmişti.

‘Belki de öyledir Lord Cameron ama o zaman bende kendi isteğimle sana bir kız çocuk doğururum. Buna ne dersin? .’

‘Sabırsızlıkla bekliyorum... Baş belası. En iyi ipek elbiseni giy.’

‘Giymeyeceğim. onlar benim değil. Asla giymem.’

Quinton alay edercesine gülüp, Deirdre’yi bileklerinden tutarak kendine doğru çekti. Merdivenlerden aşağı inip bahçeye ulaşmak için taş duvarlı koridorlardan geçtiler. Robert Chattan arkasında adamları ile birlikte içeri girmiş bekliyordu... Deirdre gülümsedi ve babasının bir bakışıyla gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetmişti. Gözlerinde mutluluk vardı. Atından indi ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Önce Quinton’u selamlamasını beklenirken baba Chattan önce Deirdre’ye koştu ve kızını kollarının arasına aldı.

‘Aman Tanrım! Kaie kaybolduğunu yazdığından bu yana saçımın yarısını kaybettim. Şükürler olsun ki çok iyisin.’

Lord Chattan, Quinton’a dönmeden önce kızını baştan aşağı inceledi.

‘Kızımın çocuğunu taşıdığına dair duyduğum haberler nedir?’

Deirdre’nin babası aniden Quinton’ın çenesine bir yumruk yapıştırdı. Quinton bunu beklemiyordu. Deirdre babasını göz kırpmasıyla elinin arkasından gülümsedi.

Quinton homurdanarak çenesini ovuşturuyordu.

‘Siz gençler tek başınıza hiçbir şey halledemezsiniz.’

Quinton baka kaldı. ‘Tıpkı baban gibisin.’

‘Teşekkür ederim.’ diye cevap verdi Robert Chattan kolunu, Quinton’ın omzuna atmadan önce. ‘Ama Deirdre’nin başıma bela olmadığını söylemeden de geçemeyeceğim.’

Onlar kaleye doğru uzaklaşırken, Deirdre arkalarından bakıyordu. Geleceğini konuşmak üzere gittiklerini

bilmesi onu sinir etse de Cameron askerlerinin, Chattan askerlerini buyur etmeleri kadar daha eğlenceli bir şey olamazdı. Herkesin yüzünde el sıkışırken bir mutluluk vardı.

Kalbini ısıtan aşkla beraber bu sahne görmeye değerci.

Deirdre Chattan büyük aşkıyla evlendi.

Genç kadın Drumdeer kalesinin içinde ki kilisede Joan Beaufort'un vermiş olduğı ipek gelinlik ile çok güzel gözüküyordu. Quinton bu gelinliğin Deirdre'ye kraliçeden bir armağan olduğuna ikna etmek için çok uğraşmıştı. Genç kadının babası, kızının arkasında gülümsüyor ve onunla gururlandığını bir kez daha hissediyordu.

Kader ona nazik davranmıştı, Deirdre'nin istediğinden daha bilgili ve daha nazik bir eşe sahip oluyordu. Kaderin onu duymadığı zamanlara şükretti, çünkü zaman Deirdre'yi ruh ikizi ile buluşturmuştu.

Bir zamanlar döktüğü her gözyaşının Quinton Cameron'ın aşkına değer olduğunu ve genç kadını aşk dolu bu adamı bahşettiğini biliyordu.

Rahip evlilikleri ile ilgili son cümleleri söylerken Quinton, Deirdre'yi iyice yanma çekti.

‘Huzur öpücüğün için hazır mısın baş belası?’

‘İnan bana uysal bir kadın olsaydım benden hemen sıkılırdın...’

Quinton rahibi şoke edecek öpüşmeyi başlatmadan

önce güldü. Deirdre de aynı şiddetle içinde ki alev sönmeyen bu öpüşe eşlik ediyordu.

Rahip onları kutsadı.

Bu Cameron Lordu'nun en mutlu günüydü. Gerçekten çok güzel bir gündü.

'Seni yemekten alıkoyan nedir kadını?'

Deirdre kafasını kaldırdı ve kocasını çalışma odasında görmenin şaşkınlığı içindeydi. Quinton sinirli değildi ama bir kaşı havadaydı. ona gülümsedi.

'Tüm bu heyecan içerisinde, Kraliçe'ye bir mektup yazmayı unuttum.'

Deirdre yazdığı mektubu katlamadan önce mürekkebi kurutmak için mektuba üfledi.

'Onun sarayında yer almadığın için pişman mısın?'

Deirdre sessizce mektubun kapatmak için damgasına mumun alevine tutup, soğumadan Leydi Liddell mührünü ile üstüne bastı. Mührüne baktıkça içini memnuniyet kaplıyordu.

'Bu gece iyi şeyler duymak istiyorsun sanırım...' ayağa kalktı ve mektubu masanın üzerine bırakarak eşinin yanına doğru yürüdü. Mektubu eşini öptükten sonrada gönderilebilirdi. Kollarını ona doğru uzatıp ve Quinton'ın yüzünü okşadı.

'O mektubu yazdığını bilmek bile iyi bir şey. O mektup burada ne kadar mutlu olduğunu anlamama yetiyor.'

Quinton, kollarıyla karısına sıkıca sarıldı.

‘Evet, burada çok mutluyum... Çünkü burada aşk var.’

‘Çok doğru... Başımın belası. Burada aşk var.’

www.webcanavari.net / Orppersephone

Emeğe Saygı Lütfen !!